

Europeiska unionens officiella tidning

L 165

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtiosjätte årgången

18 juni 2013

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 524/2013 av den 21 maj 2013 om tvistlösning online vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG (förordningen om tvistlösning online vid konsumenttvister) 1
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 av den 21 maj 2013 om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell nivå och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen och om upphävande av beslut nr 280/2004/EG ⁽¹⁾ 13
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 526/2013 av den 21 maj 2013 om Europeiska unionens byrå för nät- och informationssäkerhet (Enisa) och om upphävande av förordning (EG) nr 460/2004 ⁽¹⁾ 41
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 527/2013 av den 21 maj 2013 om ändring av rådets förordning (EG) nr 1528/2007 vad gäller strykning av ett antal länder från förteckningen över regioner eller stater som slutfört förhandlingar 59
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 528/2013 av den 12 juni 2013 om ändring av förordning (EG) nr 450/2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (Moderniserad tullkodex) vad gäller förordningens tillämpningsdag 62

Pris: 4 EUR

(forts. på nästa sida)

(¹) Text av betydelse för EES

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU av den 21 maj 2013 om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG (direktivet om alternativ tvistlösning) 63

BESLUT

- ★ Europaparlamentets och rådets beslut nr 529/2013/EU av den 21 maj 2013 om bokföringsregler för utsläpp och upptag av växthusgaser till följd av verksamheter i samband med markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk och om information beträffande åtgärder som rör dessa verksamheter 80

II *Icke-lagstiftningsakter*

BESLUT

2013/272/EU:

- ★ Europeiska rådets beslut av den 22 maj 2013 om antalet ledamöter i Europeiska kommissionen 98

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 524/2013

av den 21 maj 2013

om tvistlösning online vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG (förordningen om tvistlösning online vid konsumenttvister)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 169.1 och 169.2 a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*) ska unionen bidra till att en hög konsumentskyddsnivå uppnås genom åtgärder som beslutas i enlighet med artikel 114 i *EUF-fördraget*. Enligt artikel 38 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska en hög nivå i fråga om konsumentskydd tryggas i unionens politik.
- (2) Enligt artikel 26.2 i *EUF-fördraget* ska den inre marknaden omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor och tjänster säkerställs. För att konsumenterna ska ha förtroende för och dra nytta av den inre marknads digitala dimension måste de ha tillgång till enkla, effektiva, snabba och billiga sätt att lösa tvister

som uppstår vid försäljning av varor eller tillhandahållande av tjänster online. Detta är särskilt viktigt när konsumenterna handlar över gränserna.

- (3) I sitt meddelande av den 13 april 2011 "Inremarknadsakten – Tolv åtgärder för att stimulera tillväxten och stärka förtroendet för inre marknaden – Gemensamma insatser för att skapa ny tillväxt" angav kommissionen lagstiftning om alternativ tvistlösning som även omfattar e-handel som en av de tolv åtgärderna för att stimulera tillväxten och stärka förtroendet för den inre marknaden.
- (4) Fragmenteringen av den inre marknaden hindrar arbetet för att öka konkurrenskraft och tillväxt. Dessutom innebär den ojämna tillgången till, kvaliteten på och medvetenheten om enkla, effektiva, snabba och billiga sätt att lösa tvister som uppstår vid försäljning av varor eller tillhandahållande av tjänster inom unionen ett hinder på den inre marknaden, som urholkar konsumenternas och näringsidkarnas förtroende för att köpa och sälja över gränserna.
- (5) I sina slutsatser av den 24–25 mars och den 23 oktober 2011 uppmanade Europeiska rådet Europaparlamentet och rådet att före utgången av 2012 anta en första uppsättning prioriterade åtgärder, så att den inre marknaden ges ny stimulans.
- (6) Den inre marknaden är en realitet i konsumenternas vardagsliv, när de reser, handlar och utför betalningar. Konsumenterna är viktiga aktörer på den inre marknaden och bör därför stå i centrum för denna. Den inre marknads digitala dimension börjar få avgörande betydelse för både konsumenterna och näringsidkarna. Konsumenterna handlar i allt större utsträckning online och allt fler näringsidkare säljer online. Konsumenterna bör känna sig trygga när de utför transaktioner online och det är därför nödvändigt att undanröja befintliga hinder och öka konsumenternas förtroende. Tillgången till tillförlitlig och effektiv tvistlösning online kan i stor utsträckning bidra till att uppnå detta mål.

⁽¹⁾ EUT C 181, 21.6.2012, s. 99.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 12 mars 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 22 april 2013.

- (7) Möjligheten till enkel och billig tvistlösning kan öka konsumenternas och näringsidkarnas förtroende för den digitala inre marknaden. Konsumenter och näringsidkare stöter dock fortfarande på hinder för lösningar utanför domstol, i synnerhet av tvister som uppstår vid gränsöverskridande onlinetransaktioner. Sådana tvister förblir därför ofta olösta.
- (8) Tvistlösning online erbjuder en enkel, effektiv, snabb och billig lösning utanför domstol av tvister som uppstår vid onlinetransaktioner. Det saknas emellertid för närvarande mekanismer som ger konsumenter och näringsidkare möjlighet att lösa sådana tvister på elektronisk väg. Denna situation innebär nackdelar för konsumenterna, utgör ett hinder framför allt för gränsöverskridande onlinetransaktioner, medför olika villkor för näringsidkarna och hämmar således onlinehandelns allmänna utveckling.
- (9) Denna förordning bör gälla för lösning utanför domstol av tvister som inletts av konsumenter som är bosatta i unionen mot näringsidkare som är etablerade i unionen och som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU av den 21 maj 2013 om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister (direktivet om alternativ tvistlösning) ⁽¹⁾.
- (10) För att säkerställa att plattformen för tvistlösning online också kan användas för alternativa tvistlösningsförfaranden, där näringsidkare har möjlighet att lämna in klagomål mot konsumenter, bör denna förordning också gälla för lösning utanför domstol av tvister som inletts av näringsidkare mot konsumenter, där tillämpliga alternativa tvistlösningsförfaranden erbjuds av alternativa tvistlösningsorgan som ingår i den förteckning som har upprättats i enlighet med artikel 20.2 i direktiv 2013/11/EU. Tillämpningen av denna förordning på sådana tvister bör inte innebära någon skyldighet för medlemsstaterna att se till att de alternativa tvistlösningsorganen erbjuder sådana förfaranden.
- (11) Även om särskilt konsumenter och näringsidkare som genomför gränsöverskridande onlinetransaktioner kommer att dra fördel av en plattform för tvistlösning online, bör denna förordning också gälla inhemska onlinetransaktioner, så att lika villkor för onlinehandel verkligen skapas.
- (12) Denna förordning bör inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/52/EG av den 21 maj 2008 om vissa aspekter på medling på privatträttsens område ⁽²⁾.
- (13) Definitionen av *konsument* bör omfatta fysiska personer som agerar utanför den egna närings- eller yrkesverksamheten. Om avtalet ingås för ändamål som faller delvis inom och delvis utanför en persons egen näringsverksamhet (avtal med dubbla syften) och näringsstyftet är så begränsat att det inte dominerar inom ramen för tillhandahållandet, bör dock även denna person anses som konsument.
- (14) Definitionen av *köpeavtal eller tjänsteavtal online* bör omfatta ett köpeavtal eller tjänsteavtal, där näringsidkaren eller dennes mellanhand har erbjudit varor eller tjänster på en webbplats eller på annan elektronisk väg och konsumenten har beställt varorna eller tjänsterna på webbplatsen eller på annan elektronisk väg. Detta bör även omfatta fall där konsumenten har fått åtkomst till webbplatsen eller en annan av informationssamhällets tjänster genom en mobil elektronisk anordning, t.ex. en mobiltelefon.
- (15) Denna förordning bör inte gälla för sådana tvister mellan konsumenter och näringsidkare som uppstår i samband med köpeavtal eller tjänsteavtal som ingås offline eller för tvister mellan näringsidkare.
- (16) Denna förordning bör betraktas i förbindelse med direktiv 2013/11/EU, där medlemsstaterna åläggs att se till att alla tvister mellan konsumenter som är bosatta, och näringsidkare som är etablerade, i unionen som uppstår vid försäljning av varor eller tillhandahållande av tjänster kan hänskjutas till ett alternativt tvistlösningsorgan.
- (17) Innan ett klagomål lämnas in till ett tvistlösningsorgan genom onlineplattformen för tvistlösning, bör konsumenterna av medlemsstaterna uppmuntras att ta kontakt med näringsidkaren på något lämpligt sätt i syfte att lösa tvisten i godo.
- (18) Syftet med denna förordning är att inrätta en plattform för tvistlösning online på unionsnivå. Onlineplattformen bör bestå av en interaktiv webbplats, som tillhandahåller en gemensam ingång för konsumenter och näringsidkare som utanför domstol vill lösa tvister som uppstår vid onlinetransaktioner. Onlineplattformen bör tillhandahålla allmän information om lösning utanför domstol av avtalstvister som uppstår mellan konsumenter och näringsidkare vid köpeavtal eller tjänsteavtal online. Den bör ge konsumenter och näringsidkare möjlighet att lämna in klagomål genom att fylla i ett elektroniskt formulär, som finns på unionsinstitutionernas samtliga officiella språk, och bifoga relevanta handlingar. Den bör vidarebefordra klagomålen till ett alternativt tvistlösningsorgan som är behörigt att hantera tvisten i fråga. Onlineplattformen bör även kostnadsfritt tillhandahålla ett elektroniskt verktyg för ärendehantering, vilket ger de alternativa tvistlösningsorganen möjlighet att genomföra tvistlösningsförfarandet med parterna online genom onlineplattformen. De alternativa tvistlösningsorganen bör inte vara skyldiga att använda det elektroniska verktyget för ärendehantering.

⁽¹⁾ Se sidan 63 i detta nummer av EUT.

⁽²⁾ EUT L 136, 24.5.2008, s. 3.

- (19) Kommissionen bör vara ansvarig för utvecklingen, driften och underhållet av onlineplattformen och tillhandahålla alla de tekniska resurser som är nödvändiga för onlineplattformens sätt att fungera. Onlineplattformen bör tillhandahålla en elektronisk översättningsfunktion, som gör det möjligt för parterna och det alternativa tvistlösningsorganet att om lämpligt få uppgifter som utbyts genom onlineplattformen och är nödvändiga för att lösa tvisten översatta. Den funktionen bör kunna hantera alla nödvändiga översättningar och bör vid behov stödjas av mänsklig medverkan. Kommissionen bör även på onlineplattformen lämna information till klagande parter om möjligheten att begära hjälp från kontaktpunkterna för tvistlösning online.
- (20) Onlineplattformen bör göra det möjligt att på ett säkert sätt utbyta data med alternativa tvistlösningsorgan och iaktta de principer som ligger till grund för det europeiska ramverket för interoperabilitet, som har antagits i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut 2004/387/EG av den 21 april 2004 om interoperabelt tillhandahållande av alleuropeiska e-förvaltningstjänster för offentliga förvaltningar, företag och medborgare (IDABC)⁽¹⁾.
- (21) Onlineplattformen bör särskilt vara tillgänglig genom portalen "Ditt Europa", som har inrättats i enlighet med bilaga II till beslut 2004/387/EG, vilken ger tillgång till alleuropeisk, flerspråkig information online och interaktiva tjänster till företag och medborgare i unionen. Onlineplattformen bör göras framträdande på Ditt Europa-portalerna.
- (22) En plattform för tvistlösning online på unionsnivå bör bygga på de befintliga alternativa tvistlösningsorganen i medlemsstaterna och respektera dessas rättsliga traditioner. De alternativa tvistlösningsorgan till vilka ett klagomål har vidarebefordrats genom onlineplattformen bör därför tillämpa sina egna förfaranderegler, inklusive kostnadsregler. I denna förordning fastställs dock vissa gemensamma regler för dessa förfaranden, vilka kommer att säkerställa deras effektivitet. Dessa regler bör omfatta regler som garanterar att tvistlösningen inte kräver parternas eller deras ombuds fysiska närvaro inför det alternativa tvistlösningsorganet, såvida inte dess förfaranderegler föreskriver en sådan möjlighet och att parterna är överens. Parterna bör dock komma överens om att fysisk närvaro är nödvändig.
- (23) Om det säkerställs att alla alternativa tvistlösningsorgan som ingår i den förteckning som har upprättats i enlighet med artikel 20.2 i direktiv 2013/11/EU finns registrerade på onlineplattformen, bör det möjliggöra fullständig täckning för tvistlösning online utanför domstol för tvister som uppstår i samband med köpeavtal eller tjänsteavtal online.
- (24) Denna förordning bör inte hindra arbetet inom eventuella befintliga organ för tvistlösning online eller eventuella mekanismer för tvistlösning online i unionen. Den bör inte hindra tvistlösningsorgan eller tvistlösningsmekanismer från att hantera onlinetvister som har hänskjutits direkt till dem.
- (25) I varje medlemsstat bör kontaktpunkter för tvistlösning online med minst två rådgivare för sådan tvistlösning utses. Kontaktpunkterna för tvistlösning online bör stödja parterna i en tvist som tas upp genom onlineplattformen utan att åläggas att översätta de handlingar som rör tvisten. Medlemsstaterna bör ha möjlighet att överlåta ansvaret för kontaktpunkterna till sina konsumentcentrum inom nätverket av europeiska konsumentcentrum. Medlemsstaterna bör utnyttja denna möjlighet för att kontaktpunkterna fullt ut ska kunna dra nytta av erfarenheterna vid konsumentcentrumen inom nätverket av europeiska konsumentcentrum och av att underlätta lösning av tvister mellan konsumenter och näringsidkare. Kommissionen bör inrätta ett nätverk mellan kontaktpunkterna för att underlätta deras samarbete och arbete och i samarbete med medlemsstaterna tillhandahålla lämplig utbildning för kontaktpunkterna.
- (26) Rätten till ett effektivt rättsmedel och rätten till en rättvis rättegång är grundläggande rättigheter, som föreskrivs i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Tvistlösning online är inte avsedd att och får inte syfta till att ersätta domstolsförfaranden och bör inte heller frånta konsumenter eller näringsidkare rätten till rättslig prövning inför domstol. Denna förordning bör därför inte hindra parterna från att utöva sin rätt till domstolsprövning.
- (27) Behandlingen av uppgifter i enlighet med denna förordning bör omfattas av stränga garantier för sekretess och uppfylla reglerna för skydd av personuppgifter i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽²⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter⁽³⁾. Dessa regler bör gälla för den behandling av personuppgifter som utförs i enlighet med den här förordningen av de olika aktörerna på onlineplattformen, oavsett om de agerar enskilt eller gemensamt med andra sådana aktörer.
- (28) De registrerade bör underrättas om och ge sitt samtycke till behandlingen av personuppgifter på onlineplattformen och bör underrättas om sina rättigheter i samband med behandlingen genom ett allmänt meddelande om uppgiftsskydd, vilket kommissionen offentliggör, där den behandling som plattformens aktörer ansvarar för förklaras på ett tydligt och enkelt sätt i enlighet med artiklarna 11 och 12 i förordning (EG) nr 45/2001 och den nationella lagstiftning som har antagits i enlighet med artiklarna 10 och 11 i direktiv 95/46/EG.

⁽¹⁾ EUT L 144, 30.4.2004, s. 62.

⁽²⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

- (29) Denna förordning bör inte påverka bestämmelser om sekretess i nationell lagstiftning i samband med alternativ tvistlösning.
- (30) Näringsidkare som är etablerade inom unionen och som ingår köpekontrakt eller tjänstekontrakt online bör på sina webbplatser tillhandahålla en elektronisk länk till onlineplattformen, för att säkerställa en bred kännedom om plattformens existens bland konsumenterna. Näringsidkare bör också uppge sin e-postadress, så att konsumenterna har en första kontaktpunkt. En betydande andel av köpeavtalen och tjänsteavtalen online ingås via marknadsplatser online, som sammanför eller underlättar onlinetransaktioner mellan konsument och näringsidkare. Marknadsplatser online utgörs av onlineplattformar, som möjliggör för näringsidkare att erbjuda sina varor och tjänster till konsument. Sådana marknadsplatser online bör därför ha samma skyldigheter att tillhandahålla en elektronisk länk till onlineplattformen. Denna skyldighet bör inte påverka tillämpningen av artikel 13 i direktiv 2013/11/EU beträffande kravet för näringsidkare att informera konsument om de alternativa tvistlösningsförfaranden som näringsidkarna omfattas av och om huruvida de åtar sig att använda sig av alternativa tvistlösningsförfaranden för att lösa tvister med konsument. Den skyldigheten bör inte heller påverka tillämpningen av artiklarna 6.1 t och 8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter⁽¹⁾. I artikel 6.1 t i direktiv 2011/83/EU föreskrivs, i fråga om konsumentavtal som ingås på distans eller utanför fasta affärslokaler, att näringsidkaren ska ge konsumenten information om möjligheten att anlita ett förfarande för klagomål och prövning utanför domstol vilket näringsidkaren omfattas av och villkoren för detta, innan konsumenten blir bunden av avtalet. För att säkerställa bred kännedom bland konsumenterna bör medlemsstaterna likaså uppmana konsumentorganisationer och näringslivsorganisationer att tillhandahålla en elektronisk länk till onlineplattformen.
- (31) I syfte att beakta de kriterier som de alternativa tvistlösningsorganen använder för att fastställa sina respektive tillämpningsområden, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på anpassning av uppgifter som en klagande ska lämna i det elektroniska klagoförmuläret på onlineplattformen. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen utarbetar och utformar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (32) I syfte att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för hur onlineplattformen ska fungera, hur klagomål ska lämnas in och hur samarbetet inom nätverket av kontaktpunkter för tvistlösning online ska ske. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter⁽²⁾. Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av genomförandeaakter om det elektroniska klagomålsförmuläret, med tanke på dess rent tekniska karaktär. Granskningsförfarandet bör användas vid antagandet av regler för samarbetet mellan medlemmarna i nätverket av kontaktpunkter för tvistlösning online.
- (33) Vid tillämpningen av denna förordning bör kommissionen om lämpligt samråda med Europeiska datatillsynsmannen.
- (34) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att inrätta en europeisk onlineplattform för tvistlösning vid onlinetvister som omfattas av gemensamma regler, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför, på grund av åtgärdens omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (35) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet artiklarna 7, 8, 38 och 47.
- (36) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001 och avgav ett yttrande den 12 januari 2012⁽³⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

Syftet med denna förordning är att uppnå en hög konsument-skyddsnivå och att därigenom bidra till en välfungerande inre marknad, särskilt vad gäller dess digitala dimension, genom att inrätta en europeisk plattform för tvistlösning online (nedan kallad *onlineplattform*) som underlättar oberoende, opartisk, öppen, effektiv, snabb och rättvis lösning av tvister mellan konsument och näringsidkare online utanför domstol.

⁽¹⁾ EUT L 304, 22.11.2011, s. 64.

⁽²⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

⁽³⁾ EUT C 136, 11.5.2012, s. 1.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas på lösning utanför domstol av tvister om avtalsförpliktelser som härrör från köpeavtal eller tjänsteavtal online mellan en konsument som är bosatt i unionen och en näringsidkare som är etablerad i unionen, genom ingripande av ett alternativt tvistlösningsorgan som förtecknats i enlighet med artikel 20.2 i direktiv 2013/11/EU och med användning av en onlineplattform.

2. Denna förordning ska tillämpas på lösning utanför domstol av de tvister som avses i punkt 1, som inleds av en näringsidkare mot en konsument, i den mån det enligt lagstiftningen i den medlemsstat där konsumenten har sin hemvist är möjligt att lösa sådana tvister genom ingripande av ett alternativt tvistlösningsorgan.

3. Medlemsstaterna ska informera kommissionen om huruvida deras lagstiftning tillåter att tvister som avses i punkt 1, som inleds av en näringsidkare mot en konsument, löses genom ingripande av ett alternativt tvistlösningsorgan. Behöriga myndigheter ska, när de delger den förteckning som avses i artikel 20.2 i direktiv 2013/11/EU, informera kommissionen om vilka alternativa tvistlösningsorgan som hanterar sådana tvister.

4. Tillämpningen av denna förordning på tvister som avses i punkt 1, som inleds av en näringsidkare mot en konsument, ska inte innebära någon skyldighet för medlemsstaterna att säkerställa att alternativa tvistlösningsorgan erbjuder förfaranden för tvistlösning utanför domstol av sådana tvister.

Artikel 3

Förhållande till andra unionsrättsakter

Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av direktiv 2008/52/EG.

Artikel 4

Definitioner

1. I denna förordning gäller följande definitioner:

- a) *konsument*: en konsument enligt definitionen i artikel 4.1 a i direktiv 2013/11/EU.
- b) *näringsidkare*: en näringsidkare enligt definitionen i artikel 4.1 b i direktiv 2013/11/EU.
- c) *köpeavtal*: ett köpeavtal enligt definitionen i artikel 4.1 c i direktiv 2013/11/EU.
- d) *tjänsteavtal*: ett tjänsteavtal enligt definitionen i artikel 4.1 d i direktiv 2013/11/EU.

- e) *köpeavtal eller tjänsteavtal online*: ett köpeavtal eller tjänsteavtal där näringsidkaren eller dennes mellanhand har erbjudit varor eller tjänster på en webbplats eller på annan elektronisk väg och konsumenten har beställt varorna eller tjänsterna på webbplatsen eller på annan elektronisk väg.
- f) *marknadsplats online*: en tjänsteleverantör enligt definitionen i artikel 2 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden ("Direktiv om elektronisk handel")⁽¹⁾, som möjliggör för konsument och näringsidkare att ingå köpeavtal och tjänsteavtal på webbplatsen för en marknadsplats online.
- g) *på elektronisk väg*: med hjälp av elektronisk utrustning för behandling (inklusive digital signalkomprimering) och lagring av data som i sin helhet sänds, överförs och mottas via kabel, via radiovågor, på optisk väg eller på någon annan elektromagnetisk väg.
- h) *alternativt tvistlösningsförfarande*: förfarande för lösning utanför domstol av sådana tvister som avses i artikel 2 i denna förordning.
- i) *alternativt tvistlösningsorgan*: ett organ enligt definitionen i artikel 4.1 h i direktiv 2013/11/EU.
- j) *klagande part*: konsument eller näringsidkare som har lämnat in ett klagomål genom onlineplattformen.
- k) *svarande part*: konsument eller näringsidkare mot vilken ett klagomål har lämnats in genom onlineplattformen.
- l) *behörig myndighet*: en offentlig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1 i i direktiv 2013/11/EU.
- m) *personuppgifter*: all information som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person (den registrerade). En identifierbar person är en person som kan identifieras, direkt eller indirekt, framför allt genom hänvisning till ett identifikationsnummer eller till en eller flera faktorer som är specifika för den personens fysiska, fysiologiska, psykiska, ekonomiska, kulturella eller sociala identitet.

2. Näringsidkarens och det alternativa tvistlösningsorganets etableringsort ska fastställas i enlighet med artikel 4.2 och 4.3 i direktiv 2013/11/EU.

⁽¹⁾ EGT L 178, 17.7.2000, s. 1.

KAPITEL II

ONLINEPLATTFORM

Artikel 5

Inrättande av en onlineplattform

1. Kommissionen ska utveckla en onlineplattform och vara ansvarig för onlineplattformens drift, inklusive alla översättningsfunktioner som behövs enligt denna förordning, underhåll, finansiering och datasäkerhet. Onlineplattformen ska vara användarvänlig. Utvecklingen, driften och underhållet av onlineplattformen ska säkerställa att användarnas personliga integritet respekteras redan vid utformningen ("privacy by design", inbyggt integritetsskydd) och att onlineplattformen i möjligaste mån är tillgänglig för och kan användas av alla, även utsatta användare ("design för alla").

2. Onlineplattformen ska vara en gemensam ingång för konsumenter och näringsidkare som vill lösa tvister som omfattas av denna förordning utanför domstol. Den ska bestå av en interaktiv webbplats, som är elektroniskt tillgänglig utan kostnad på unionsinstitutionernas samtliga officiella språk.

3. Kommissionen ska, beroende på vad som är lämpligt, göra onlineplattformen tillgänglig genom sina webbplatser med information riktad till medborgare och företag i unionen och särskilt genom portalen Ditt Europa, som har inrättats i enlighet med beslut 2004/387/EG.

4. Onlineplattformen ska ha följande uppgifter:

- a) Tillhandahålla ett elektroniskt klagomålsformulär, som den klagande parten kan fylla i, i enlighet med artikel 8.
- b) Informera den svarande parten om klagomålet.
- c) Identifiera det eller de behöriga alternativa tvistlösningsorganen och vidarebefordra klagomålet till det alternativa tvistlösningsorgan som parterna har enats om att använda sig av, i enlighet med artikel 9.
- d) Kostnadsfritt tillhandahålla ett elektroniskt verktyg för ärendehantering, vilket ger parterna och det alternativa tvistlösningsorganet möjlighet att genomföra tvistlösningsförfarandet online via onlineplattformen.
- e) Tillhandahålla parterna och det alternativa tvistlösningsorganet översättning av den information som är nödvändig för att lösa tvisten och som utbyts genom onlineplattformen.
- f) Tillhandahålla ett elektroniskt formulär för de alternativa tvistlösningsorganens överföring av de uppgifter som avses i artikel 10 c.
- g) Tillhandahålla ett system för återkoppling som ger parterna möjlighet att lämna synpunkter på hur onlineplattformen fungerar och på det alternativa tvistlösningsorgan som hanterat deras tvist.

h) Offentliggöra följande:

- i) Allmän information om alternativ tvistlösning som en metod för tvistlösning utanför domstol.
  - ii) Information om de alternativa tvistlösningsorgan som ingår i den förteckning som har upprättats i enlighet med artikel 20.2 i direktiv 2013/11/EU vilka är behöriga att hantera tvister som omfattas av denna förordning.
  - iii) En online-handledning om hur man lämnar in klagomål genom onlineplattformen.
  - iv) Information, inklusive kontaktuppgifter, om de kontaktpunkter för tvistlösning online som har utsetts av medlemsstaterna i enlighet med artikel 7.1 i denna förordning.
  - v) Statistik om resultaten av de tvister som har vidarebefordrats till alternativa tvistlösningsorgan genom onlineplattformen.
5. Kommissionen ska säkerställa att den information som avses i punkt 4 h är korrekt, aktuell och tillhandahålls på ett tydligt, begripligt och lättillgängligt sätt.
6. Alternativa tvistlösningsorgan som ingår i den förteckning som upprättats i enlighet med artikel 20.2 i direktiv 2013/11/EU vilka är behöriga att hantera tvister som omfattas av denna förordning ska registreras elektroniskt på onlineplattformen.
7. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta bestämmelser om hur de uppgifter som föreskrivs i punkt 4 i denna artikel ska fullgöras. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.3 i denna förordning.

Artikel 6

Test av onlineplattformen

1. Kommissionen ska senast den 9 januari 2015 testa onlineplattformens och klagomålsformulärets tekniska funktioner och användarvänlighet, även när det gäller översättning. Testerna ska genomföras och utvärderas i samarbete med experter på tvistlösning online från medlemsstaterna och företrädare för konsumenter och näringsidkare. Kommissionen ska lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om resultatet av testerna och vidta lämpliga åtgärder för att ta itu med eventuella problem för att säkerställa att onlineplattformen fungerar på ett effektivt sätt.

2. Kommissionen ska i den rapport som avses i punkt 1 i denna artikel också beskriva vilka tekniska och organisatoriska åtgärder den avser att vidta för att säkerställa att onlineplattformen uppfyller kraven på skydd av den personliga integriteten i förordning (EG) nr 45/2001.

Artikel 7

Nätverk av kontaktpunkter för tvistlösning online

1. Varje medlemsstat ska utse en kontaktpunkt för tvistlösning online och lämna dess namn och kontaktuppgifter till kommissionen. Medlemsstaterna får överlåta ansvaret för kontaktpunkterna för tvistlösning online till sina konsumentcentrum inom nätverket av europeiska konsumentcentrum, till konsumentorganisationer eller till ett annat organ. Varje kontaktpunkt ska ha minst två rådgivare för tvistlösning online (nedan kallade *rådgivare*).

2. Kontaktpunkterna för tvistlösning online ska bistå vid lösning av tvister som rör klagomål som lämnas in genom onlineplattformen genom att fullgöra följande uppgifter:

a) På begäran underlätta kommunikationen mellan parterna och det behöriga alternativa tvistlösningsorganet, som särskilt kan omfatta följande:

i) Bistå vid inlämnande av klagomålet och om lämpligt med relevant dokumentation.

ii) Lämna allmän information till parterna och de alternativa tvistlösningsorganen om gällande konsumenträttigheter i samband med köpeavtal eller tjänsteavtal i den medlemsstat där kontaktpunkten med rådgivaren finns.

iii) Lämna information om hur onlineplattformen för tvistlösning online fungerar.

iv) Ge parterna förklaringar om de förfaranderegler som tillämpas av de identifierade alternativa tvistlösningsorganen.

v) Informera den klagande parten om andra sätt att få rättelse om en tvist inte kan lösas genom onlineplattformen.

b) På grundval av de praktiska erfarenheterna från fullgörandet av sina uppgifter vartannat år lägga fram en verksamhetsrapport för kommissionen och medlemsstaterna.

3. Kontaktpunkterna för tvistlösning online ska inte vara skyldiga att utföra de uppgifter som räknas upp i punkt 2 vid tvister mellan parter med hemvist i samma medlemsstat.

4. Trots vad som sägs i punkt 3 kan medlemsstaterna med hänsyn till nationella omständigheter besluta att kontaktpunkterna för tvistlösning online ska utföra en eller flera av de uppgifter som förtecknas i punkt 2 vid tvister mellan parter med hemvist i samma medlemsstat.

5. Kommissionen ska inrätta ett nätverk av kontaktpunkter (nedan kallat *nätverket*), vilket ska möjliggöra samarbete mellan kontaktpunkterna och bidra till fullgörandet av de uppgifter som förtecknas i punkt 2.

6. Kommissionen ska minst två gånger per år sammankalla medlemmarna i nätverket till ett möte för utbyte av bästa praxis och en diskussion om eventuella återkommande problem i samband med onlineplattformens verksamhet.

7. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta regler för samarbetet mellan kontaktpunkterna för tvistlösning online. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.3.

Artikel 8

Inlämnande av klagomål

1. Vid inlämnande av ett klagomål till onlineplattformen ska den klagande parten fylla i det elektroniska klagomålsformuläret. Klagomålsformuläret ska vara användarvänligt och lättillgängligt på onlineplattformen.

2. De uppgifter som den klagande parten ska lämna ska vara tillräckliga för att fastställa vilket alternativt tvistlösningsorgan som är behörigt. De uppgifterna förtecknas i bilagan till denna förordning. Den klagande parten får bifoga handlingar till stöd för klagomålet.

3. I syfte att beakta de kriterier som de alternativa tvistlösningsorganen, vilka förtecknas i enlighet med artikel 20.2 i direktiv 2013/11/EU och vilka hanterar tvister som omfattas av denna förordning, använder för att fastställa sina respektive behörighetsområden ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 17 i denna förordning för att ändra uppgifterna i bilagan till denna förordning.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa bestämmelser om det elektroniska klagomålsformuläret. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 16.2.

5. Endast uppgifter som är korrekta, relevanta och inte alltför omfattande i förhållande till de ändamål för vilka de samlats in får behandlas genom det elektroniska klagomålsformuläret och dess bilagor.

Artikel 9

Behandling och vidarebefordran av klagomål

1. Ett klagomål som lämnas in till onlineplattformen ska behandlas, om alla de obligatoriska fälten i klagomålsformuläret har fyllts i.

2. Om klagomålsformuläret inte har fyllts i fullständigt, ska den klagande parten informeras om att klagomålet inte kan behandlas, om inte den information som saknas tillhandahålls.

3. Efter att ha tagit emot ett fullständigt ifyllt klagomålsformulär ska onlineplattformen, på ett lättförståeligt sätt och utan dröjsmål, vidarebefordra klagomålet till den svarande parten, på det av unionsinstitutionernas officiella språk som denna part har valt, tillsammans med följande uppgifter:

- a) Information om att parterna måste enas om ett alternativt tvistlösningsorgan så att klagomålet kan vidarebefordras dit, och att klagomålet, om parterna inte enas eller om något behörigt alternativt tvistlösningsorgan inte fastställs, inte kommer att behandlas vidare.
- b) Information om det eller de alternativa tvistlösningsorgan som är behöriga att behandla klagomålet, om något sådant nämns i det elektroniska klagomålsformuläret eller fastställs av onlineplattformen på grundval av informationen i formuläret.
- c) Om den svarande parten är näringsidkare, en uppmaning att inom tio kalenderdagar ange
  - om näringsidkaren har förbundit sig eller är skyldig att använda ett särskilt alternativt tvistlösningsorgan för att lösa tvister med konsumenter, och
  - om näringsidkaren är villig att använda ett eller flera av de alternativa tvistlösningsorgan som avses i led b, om inte näringsidkaren är skyldig att använda ett särskilt tvistlösningsorgan.
- d) Om den svarande parten är konsument och näringsidkaren är skyldig att använda ett särskilt alternativt tvistlösningsorgan, en uppmaning att inom tio kalenderdagar enas om det alternativa tvistlösningsorganet eller, om näringsidkaren inte är skyldig att använda ett särskilt alternativt tvistlösningsorgan, en uppmaning att välja ett eller flera av de alternativa tvistlösningsorgan som avses i led b.
- e) Namn på och kontaktuppgifter för kontaktpunkten för tvistlösning online i den medlemsstat där den svarande parten är etablerad eller bosatt samt en kortfattad beskrivning av de uppgifter som anges i artikel 7.2 a.

4. Efter det att onlineplattformen har tagit emot de uppgifter som avses i punkt 3 led c eller d från den svarande parten, ska den på ett lättförståeligt sätt och utan dröjsmål meddela den klagande parten, på det av unionsinstitutionernas officiella språk som denna part har valt, följande information:

- a) Den information som avses i punkt 3 a.
- b) Om den klagande parten är konsument, information om det eller de alternativa tvistlösningsorgan som näringsidkaren har uppgett i enlighet med punkt 3 c och en uppmaning att inom tio kalenderdagar enas om ett alternativt tvistlösningsorgan.

c) Om den klagande parten är näringsidkare och näringsidkaren inte är skyldig att använda ett särskilt alternativt tvistlösningsorgan, information om det eller de alternativa tvistlösningsorgan som konsumenten har uppgett i enlighet med punkt 3 d och en uppmaning att inom tio kalenderdagar enas om ett alternativt tvistlösningsorgan.

d) Namn på och kontaktuppgifter för den kontaktpunkt för tvistlösning online i den medlemsstat där den klagande parten är etablerad eller bosatt samt en kortfattad beskrivning av de uppgifter som anges i artikel 7.2 a.

5. Den information som avses i punkt 3 b och punkt 4 b och c ska innehålla följande uppgifter om respektive alternativt tvistlösningsorgan:

- a) Det alternativa tvistlösningsorganets namn, kontaktuppgifter och webbadress.
- b) Kostnaderna för det alternativa tvistlösningsförfarandet, i förekommande fall.
- c) Det eller de språk som det alternativa tvistlösningsförfarandet kan genomföras på.
- d) Det alternativa tvistlösningsförfarandets genomsnittliga längd.
- e) Huruvida resultatet av det alternativa tvistlösningsförfarandet är bindande eller inte.
- f) Skäl till att det alternativa tvistlösningsorganet får vägra att hantera en viss tvist i enlighet med artikel 5.4 i direktiv 2013/11/EU.

6. Onlineplattformen ska automatiskt och utan dröjsmål vidarebefordra klagomålet till det alternativa tvistlösningsorgan som parterna har enats om att använda sig av i enlighet med punkterna 3 och 4.

7. Det alternativa tvistlösningsorgan till vilket klagomålet har vidarebefordrats ska utan dröjsmål informera parterna om huruvida det går med på att hantera tvisten eller avvisar den i enlighet med artikel 5.4 i direktiv 2013/11/EU. Det alternativa tvistlösningsorgan som har gått med på att hantera tvisten ska också informera parterna om sina förfaranderegler och i tillämpliga fall om kostnaderna för tvistlösningsförfarandet i fråga.

8. Om inte parterna inom 30 kalenderdagar från det att klagomålsformuläret lämnades in har enats om ett alternativt tvistlösningsorgan eller om det alternativa tvistlösningsorganet avvisar tvisten, ska klagomålet inte behandlas ytterligare. Den klagande parten ska underrättas om möjligheten att kontakta en rådgivare för allmän information om andra möjligheter till rättslig prövning.

Artikel 10

Lösning av tvisten

Ett alternativt tvistlösningsorgan som har gått med på att hantera en tvist i enlighet med artikel 9 i denna förordning ska

- a) slutföra det alternativa tvistlösningsförfarandet inom den tidsfrist som avses i artikel 8 e i direktiv 2013/11/EU,
- b) inte kräva att parterna eller deras ombud är fysiskt närvarande, såvida inte dess förfaranderegler föreskriver en sådan möjlighet och parterna är överens,
- c) utan dröjsmål informera onlineplattformen om
  - i) datum för mottagande av klagomålsärendet,
  - ii) föremålet för tvisten,
  - iii) datum för slutförande av det alternativa tvistlösningsförfarandet,
  - iv) resultatet av det alternativa tvistlösningsförfarandet,
- d) inte vara skyldigt att genomföra det alternativa tvistlösningsförfarandet via onlineplattformen.

Artikel 11

Databas

Kommissionen ska vidta nödvändiga åtgärder för att inrätta och underhålla en databas, där den ska lagra de uppgifter som har behandlats i enlighet med artiklarna 5.4 och 10 c, med beaktande av artikel 13.2.

Artikel 12

Behandling av personuppgifter

1. Tillgång till uppgifter om en tvist, inklusive personuppgifter, vilka har lagrats i den databas som avses i artikel 11 ska endast medges det alternativa tvistlösningsorgan till vilket tvisten har vidarebefordrats i enlighet med artikel 9 för de ändamål som avses i artikel 10. Tillgång till dessa uppgifter ska även medges kontaktpunkterna för tvistlösning online, i den mån det är nödvändigt, för de ändamål som avses i artikel 7.2 och 7.4.

2. Kommissionen ska ha tillgång till de uppgifter som behandlas i enlighet med artikel 10 för att övervaka användningen av onlineplattformen och hur den fungerar samt för att utarbeta de rapporter som avses i artikel 21. Kommissionen ska behandla personuppgifter om användarna av onlineplattformen i den mån det är nödvändigt för driften och underhållet av onlineplattformen, bl.a. för att övervaka de alternativa tvistlösningsorganens och kontaktpunkternas användning av onlineplattformen.

3. Personuppgifter inom ramen för en tvist ska lagras i den databas som avses i punkt 1 i denna artikel endast under så lång tid som krävs för att uppnå de mål för vilka de samlades in och för att säkerställa att de registrerade kan få tillgång till sina personuppgifter för att utöva sina rättigheter och ska raderas automatiskt senast sex månader efter det datum för avslutande av tvisten som har meddelats onlineplattformen i enlighet med artikel 10 c iii. Denna lagringstid ska även gälla för personuppgifter som har sparats i nationella register av det alternativa tvistlösningsorgan eller den kontaktpunkt för tvistlösning online som har hanterat tvisten i fråga, såvida det inte i det alternativa tvistlösningsorganets förfaranderegler eller i nationell rätt föreskrivs en längre lagringstid.

4. Rådgivarna ska betraktas som registeransvariga enligt artikel 2 d i direktiv 95/46/EG för sin egen uppgiftsbehandling enligt denna förordning och ska se till att behandlingen är förenlig med nationell lagstiftning som har antagits i enlighet med direktiv 95/46/EG i den medlemsstat där kontaktpunkten för tvistlösning online med rådgivaren finns.

5. Varje alternativt tvistlösningsorgan ska betraktas som registeransvarigt enligt artikel 2 d i direktiv 95/46/EG för sin egen uppgiftsbehandling enligt denna förordning och ska se till att behandlingen är förenlig med nationell lagstiftning som har antagits i enlighet med direktiv 95/46/EG i den medlemsstat där det alternativa tvistlösningsorganet är inrättat.

6. Kommissionen ska i samband med sina skyldigheter enligt denna förordning och behandlingen av personuppgifter i samband därmed betraktas som registeransvarig i enlighet med artikel 2 d i förordning (EG) nr 45/2001.

Artikel 13

Sekretess och datasäkerhet

1. Kontaktpunkterna för tvistlösning online ska omfattas av tystnadsplikt eller andra likvärdiga sekretessförbindelser som föreskrivs i lagstiftningen i medlemsstaten i fråga.

2. Kommissionen ska vidta lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att trygga säkerheten för de uppgifter som behandlas i enlighet med denna förordning, inklusive lämplig åtkomstkontroll, en säkerhetsplan och hantering av säkerhetstillbud, i enlighet med artikel 22 i förordning (EG) nr 45/2001.

Artikel 14

Konsumentinformation

1. Näringsidkare som är etablerade inom unionen och som ingår köpeavtal eller tjänsteavtal online, och marknadsplatser online som är etablerade inom unionen, ska på sina webbplatser tillhandahålla en elektronisk länk till onlineplattformen. Denna länk ska vara lätt tillgänglig för konsumenterna. Näringsidkare som är etablerade inom unionen och som ingår köpeavtal eller tjänsteavtal online ska också ange sina e-postadresser.

2. Näringsidkare som är etablerade inom unionen och som ingår köpeavtal eller tjänsteavtal online, vilka har åtagit sig eller är skyldiga att använda en eller flera alternativa tvistlösningsorgan för att lösa tvister med konsumenter, ska informera konsumenterna om förekomsten av onlineplattformen och möjligheten att använda denna onlineplattform för att lösa tvister. De ska tillhandahålla en elektronisk länk till onlineplattformen på sina webbplatser och, om erbjudandet görs via e-post, i det e-postmeddelandet. Informationen ska i tillämpliga fall också tillhandahållas i de allmänna villkoren för köpeavtal och tjänsteavtal online.

3. Punkterna 1 och 2 i denna artikel ska inte påverka tillämpningen av artikel 13 i direktiv 2013/11/EU och de bestämmelser om information till konsumenter om förfaranden för prövning utanför domstol som ingår i andra unionsrättsakter, vilka ska tillämpas utöver den här artikeln.

4. Den förteckning över alternativa tvistlösningsorgan som avses i artikel 20.4 i direktiv 2013/11/EU och uppdateringar av den ska offentliggöras på onlineplattformen.

5. Medlemsstaterna ska se till att alternativa tvistlösningsorgan, konsumentcentrum inom nätverket av europeiska konsumentcentrum, de behöriga myndigheter som fastställs i artikel 18.1 i direktiv 2013/11/EU och i förekommande fall de organ som har utsetts i enlighet med artikel 14.2 i direktiv 2013/11/EU tillhandahåller en elektronisk länk till onlineplattformen.

6. Medlemsstaterna ska uppmana konsumentorganisationer och näringslivsorganisationer att tillhandahålla en elektronisk länk till onlineplattformen.

7. Om näringsidkare är skyldiga att tillhandahålla information i enlighet med punkterna 1 och 2 och de bestämmelser som avses i punkt 3, ska de om möjligt tillhandahålla den informationen samtidigt.

Artikel 15

De behöriga myndigheternas roll

Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat ska bedöma huruvida de alternativa tvistlösningsorgan som är etablerade i den medlemsstaten fullgör sina skyldigheter enligt denna förordning.

KAPITEL III

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 16

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

4. Om kommitténs yttrande enligt punkterna 2 och 3 ska inhämtas genom skriftligt förfarande, ska förfarandet avslutas utan resultat, om inom tidsgränsen för att avge yttrandet kommitténs ordförande så beslutar eller en enkel majoritet av kommittéledamöterna så begär.

Artikel 17

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 8.3 ska ges tills vidare från och med den 8 juli 2013.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 8.3 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 8.3 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 18

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa regler för sanktioner för överträdelser av denna förordning och vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att se till att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Artikel 19

Ändring av förordning (EG) nr 2006/2004

I bilagan till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 ⁽¹⁾ ska följande punkt läggas till:

”21. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 524/2013 av den 21 maj 2013 om tvistlösning online vid konsumenttvister (EUT L 165, 18.6.2013, s. 1): artikel 14.”

Artikel 20

Ändring av direktiv 2009/22/EG

Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/22/EG ⁽²⁾ ändras på följande sätt:

1. I artiklarna 1.1, 1.2 och 6.2 b ska orden ”de direktiv som anges i förteckningen i bilaga I” ersättas med orden ”de unionsakter som anges i förteckningen i bilaga I”.

2. I rubriken i bilaga I ska orden ”FÖRTECKNING ÖVER DIREKTIV” ersättas med orden ”FÖRTECKNING ÖVER UNIONS AKTER”.

3. I bilaga I ska följande punkt läggas till:

”15. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 524/2013 av den 21 maj 2013 om tvistlösning online vid konsumenttvister (EUT L 165, 18.6.2013, s. 1): artikel 14.”

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 21 maj 2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

Artikel 21

Rapportering

1. Kommissionen ska årligen rapportera till Europaparlamentet och rådet om hur onlineplattformen fungerar, med början ett år efter det att onlineplattformen har tagits i drift.

2. Senast den 9 juli 2018 och därefter vart tredje år ska kommissionen för Europaparlamentet och rådet lägga fram en rapport om tillämpningen av denna förordning, inbegripet särskilt om klagomålsformulärets användarvänlighet och eventuella behov av anpassning av uppgifterna i bilagan till denna förordning. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändring av denna förordning.

3. Om båda de rapporter som avses i punkterna 1 och 2 ska läggas fram samma år, ska endast en gemensam rapport läggas fram.

Artikel 22

Ikraftträdande

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Denna förordning ska tillämpas från och med den 9 januari 2016 utom följande bestämmelser:

— Artiklarna 2.3 och 7.1 och 7.5, som ska tillämpas från och med den 9 juli 2015.

— Artiklarna 5.1, 5.7, 6, 7.7, 8.3, 8.4, 11, 16 och 17, som ska tillämpas från och med den 8 juli 2013.

⁽¹⁾ EUT L 364, 9.12.2004, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 110, 1.5.2009, s. 30.

BILAGA

Uppgifter som ska lämnas när ett klagomål lämnas in

1. Huruvida den klagande parten är konsument eller näringsidkare.
  2. Konsumentens namn och e-postadress och geografiska adress.
  3. Näringsidkarens namn, e-postadress, webbadress och geografiska adress.
  4. I tillämpliga fall, den klagande partens ombuds namn, e-postadress och geografiska adress.
  5. I tillämpliga fall, den klagande partens eller dennes ombuds språk.
  6. Den svarande partens språk, om detta är känt.
  7. Typ av vara eller tjänst som klagomålet avser.
  8. Huruvida varan eller tjänsten erbjöds av näringsidkaren och beställdes av konsumenten på en webbplats eller på annan elektronisk väg.
  9. Priset för den köpta varan eller tjänsten.
  10. Det datum då konsumenten köpte varan eller tjänsten.
  11. Huruvida konsumenten har tagit kontakt direkt med näringsidkaren.
  12. Huruvida tvisten hanteras eller tidigare har hanterats av ett alternativt tvistlösningsorgan eller av en domstol.
  13. Typ av klagomål.
  14. Beskrivning av klagomålet.
  15. Om den klagande parten är en konsument, de alternativa tvistlösningsorgan som näringsidkaren är skyldig att använda eller har åtagit sig att använda i enlighet med artikel 13.1 i direktiv 2013/11/EU, om detta är känt.
  16. Om den klagande parten är näringsidkare, vilket eller vilka alternativa tvistlösningsorgan som näringsidkaren åtar sig eller är skyldig att använda.
-

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 525/2013

av den 21 maj 2013

om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell nivå och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen och om upphävande av beslut nr 280/2004/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

(1) Genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 280/2004/EG av den 11 februari 2004 om en mekanism för övervakning av utsläpp av växthusgaser inom gemenskapen och för genomförande av Kyotoprotokollet ⁽⁴⁾ fastställdes en ram för övervakning av antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag av växthusgaser i sänkor, utvärdering av framstegen mot att fullgöra åtagandena avseende dessa utsläpp och genomförande av övervaknings- och rapporteringskraven enligt Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (nedan kallad UNFCCC) ⁽⁵⁾ och Kyotoprotokollet ⁽⁶⁾ i unionen. Med hänsyn till den internationella utvecklingen avseende UNFCCC och Kyotoprotokollet på

senare tid och i framtiden och för att genomföra nya övervaknings- och rapporteringskrav som föreskrivs i unionsrätten, bör beslut nr 280/2004/EG ersättas.

(2) Beslut nr 280/2004/EG bör ersättas med en förordning med anledning av att unionsrätten har fått ett bredare tillämpningsområde, att ytterligare kategorier av personer omfattas av förpliktelserna, att det införs mer komplexa och mycket tekniska bestämmelser, att det finns ett ökat behov av enhetliga regler som gäller i hela unionen, och för att underlätta genomförandet.

(3) Slutmålet för UNFCCC är att atmosfärens koncentration av växthusgaser ska stabiliseras på en nivå som skulle förhindra farlig antropogen störning i klimatsystemet. För att det målet ska kunna uppnås bör den övergripande årliga globala ökningen av ytans medeltemperatur inte överskrida 2 °C över de förindustriella nivåerna.

(4) Det finns ett behov av noggrann övervakning och rapportering och av regelbunden utvärdering av unionens och medlemsstaternas utsläpp av växthusgaser och deras ansträngningar för att ta itu med klimatförändringarna.

(5) Beslut 1/CP.15 från partskonferensen för UNFCCC (nedan kallat beslut 1/CP.15) och beslut 1/CP.16 från partskonferensen för UNFCCC (nedan kallat beslut 1/CP.16) bidrog väsentligt till framsteg när det gäller att möta utmaningarna från klimatförändringarna på ett balanserat sätt. Dessa beslut innebar nya övervaknings- och rapporteringskrav, som ska uppfyllas vid genomförandet av ambitiösa utsläppsminskningar som unionen och dess medlemsstater har åtagit sig, och tillhandahöll stöd till utvecklingsländerna. I besluten konstaterades också att det är viktigt att anpassningsåtgärder ges samma prioritet som begränsningsåtgärder. Beslut 1/CP.16 kräver också att industriländerna utarbetar strategier eller planer för växthusgassnål utveckling. Sådana strategier eller planer förväntas bidra till utvecklingen av ett växthusgassnål samhälle och säkerställa en fortsatt stark tillväxt och hållbar utveckling, och en kostnadseffektiv utveckling i riktning mot det långsiktiga klimatmålet, där vederbörlig uppmärksamhet ägnas delmålen. Denna förordning bör underlätta genomförandet av dessa övervaknings- och rapporteringskrav.

⁽¹⁾ EUT C 181, 21.6.2012, s. 169.

⁽²⁾ EUT C 277, 13.9.2012, s. 51.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 12 mars 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 22 april 2013.

⁽⁴⁾ EUT L 49, 19.2.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ Rådets beslut 94/69/EG av den 15 december 1993 om slutande av Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändring (EGT L 33, 7.2.1994, s. 11).

⁽⁶⁾ Rådets beslut 2002/358/EG av den 25 april 2002 om godkännande, på Europeiska gemenskapens vägnar, av Kyotoprotokollet till Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar, och gemensamt fullgörande av åtaganden inom ramen för detta (EGT L 130, 15.5.2002, s. 1).

- (6) Den uppsättning unionsrättsakter som antogs 2009 och som tillsammans kallas klimat- och energipaketet, i synnerhet Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG av den 23 april 2009 om medlemsstaternas insatser för att minska sina växthusgasutsläpp i enlighet med gemenskapens åtaganden om minskning av växthusgasutsläppen till 2020⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/29/EG av den 23 april 2009 om ändring av direktiv 2003/87/EG i avsikt att förbättra och utvidga gemenskapssystemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser⁽²⁾, utgör ytterligare ett tydligt åtagande av unionen och medlemsstaterna att väsentligt minska sina utsläpp av växthusgaser. Unionens system för att övervaka och rapportera utsläpp bör också uppdateras mot bakgrund av nya krav enligt dessa två rättsakter.
- (7) Enligt UNFCCC ska unionen och dess medlemsstater utveckla, regelbundet uppdatera, offentliggöra och till partskonferensen rapportera nationella inventeringar av antropogena utsläpp från källor och upptag i sänkor av alla växthusgaser som inte regleras av 1987 års Montrealprotokoll om ämnen som bryter ned ozonskiktet till Wienkonventionen om skydd av ozonskiktet⁽³⁾ (nedan kallat *Montrealprotokollet*), med användande av jämförbar metodik som partskonferensen enats om.
- (8) Enligt artikel 5.1 i Kyotoprotokollet ska unionen och medlemsstaterna införa och upprätthålla ett nationellt system för uppskattning av antropogena utsläpp från källor och upptag i sänkor av alla växthusgaser som inte omfattas av Montrealprotokollet, i syfte att säkerställa genomförandet av andra bestämmelser i Kyotoprotokollet. I detta sammanhang bör unionen och medlemsstaterna tillämpa riktlinjerna för nationella system i bilagan till beslut 19/CMP.1 från partskonferensen för UNFCCC i sin funktion som Kyotoprotokollets partsmöte (nedan kallat *beslut 19/CMP.1*). Beslut 1/CP.16 föreskriver även ett införande av nationella arrangemang för uppskattning av antropogena utsläpp från källor och upptag i sänkor av alla växthusgaser som inte omfattas av Montrealprotokollet. Denna förordning bör göra det möjligt att genomföra båda dessa krav.
- (9) Cypern och Malta har införts i bilaga I till UNFCCC enligt beslut 10/CP.17 från partskonferensen för UNFCCC, med verkan från och med den 9 januari 2013, respektive beslut 3/CP.15 från partskonferensen för UNFCCC, med verkan från och med den 26 oktober 2010.
- (10) Erfarenheterna från genomförandet av beslut nr 280/2004/EG har visat att det finns ett behov av att öka synergin och samstämmigheten med rapporteringen enligt andra rättsliga instrument, i synnerhet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen⁽⁴⁾, med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 166/2006 av den 18 januari 2006 om upprättande av ett europeiskt register över utsläpp och överföringar av föroreningar⁽⁵⁾, med Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/81/EG av den 23 oktober 2001 om nationella utsläppstak för vissa luftföroreningar⁽⁶⁾, med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 842/2006 av den 17 maj 2006 om vissa fluorerade växthusgaser⁽⁷⁾, och med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1099/2008 av den 22 oktober 2008 om energistatistik⁽⁸⁾. Samtidigt som en effektivisering av rapporteringskraven kommer att kräva att enskilda rättsliga instrument ändras, är användningen av enhetliga uppgifter vid rapportering av utsläpp av växthusgaser nödvändig för att säkerställa kvaliteten på utsläppsrapporteringen.
- (11) I den fjärde utvärderingsrapporten från den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) identifierades en faktor för global uppvärmningspotential (GWP-faktorn) för kvävetrifluorid (NF₃) som är ungefär 17 000 gånger så stor som den för koldioxid (CO₂). NF₃ används i ökande omfattning inom elektronikindustrin för att ersätta perfluorkolväten (PFC) och svavelhexafluorid (SF₆). I enlighet med artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska unionens miljöpolitik bygga på försiktighetsprincipen. Denna princip kräver övervakning av NF₃ så att utsläppsnivåerna inom unionen kan bedömas och, om så krävs, begränsningsåtgärder fastställas.
- (12) De uppgifter som nu rapporteras i de nationella växthusgasinventeringarna, de nationella registren och unionsregistren är inte tillräckliga för att det på medlemsstatsnivå ska gå att fastställa de CO₂-utsläpp från civil luftfart på nationell nivå som inte omfattas av direktiv 2003/87/EG. Vid införandet av rapporteringsskyldigheter bör unionen inte ålägga medlemsstater och små och medelstora företag bördor som är oproportionerliga i förhållande till de eftersträlvade målen. CO₂-utsläpp från flygningar som inte omfattas av direktiv 2003/87/EG utgör endast en mycket liten del av de totala utsläppen av växthusgaser, och inrättandet av ett rapporteringssystem för dessa utsläpp skulle vara orimligt betungande mot bakgrund av befintliga krav på sektorn som

⁽¹⁾ EUT L 140, 5.6.2009, s. 136.

⁽²⁾ EUT L 140, 5.6.2009, s. 63.

⁽³⁾ Rådets beslut 88/540/EEG av den 14 oktober 1988 om ingående av Wienkonventionen för skydd av ozonskiktet och Montrealprotokollet om ämnen som bryter ned ozonskiktet (EGT L 297, 31.10.1988, s. 8).

⁽⁴⁾ EUT L 275, 25.10.2003, s. 32.

⁽⁵⁾ EUT L 33, 4.2.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT L 309, 27.11.2001, s. 22.

⁽⁷⁾ EUT L 161, 14.6.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ EUT L 304, 14.11.2008, s. 1.

helhet enligt direktiv 2003/87/EG. Därför bör utsläpp av CO₂ från IPCC:s källkategori "1.A.3.A civil luftfart" behandlas som om de är lika med noll med avseende på tillämpningen av artiklarna 3 och 7.1 i beslut nr 406/2009/EG.

- (13) För att effektiviteten hos åtgärder för övervakning och rapportering om utsläpp av växthusgaser ska kunna säkerställas bör man undvika att ytterligare öka medlemsstaternas befintliga ekonomiska och administrativa börador.
- (14) Även om utsläpp och upptag av växthusgaser i samband med markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (LULUCF) ingår i unionens mål för utsläppsminskningar enligt Kyotoprotokollet, ingår de inte i 20-procentmålet för 2020 enligt klimat- och energipaketet. Enligt artikel 9 i beslut nr 406/2009/EG ska kommissionen bedöma formerna för att införa utsläpp och upptag från verksamhet i samband med LULUCF i unionens åtagande om utsläppsminskningar, säkerställa varaktighet och miljöintegritet för bidraget från LULUCF, sörja för en korrekt övervakning och bokföring av de berörda utsläppen och upptagen. Enligt den artikeln ska kommissionen även, när så är lämpligt, lägga fram ett lagstiftningsförslag så att det kan träda i kraft från och med 2013. Den 12 mars 2012 lämnade kommissionen till Europaparlamentet och rådet ett förslag som ett första steg mot att ta med LULUCF-sektorn i unionens åtagande att minska utsläppen, vilket resulterade i antagandet av beslut nr 529/2013/EU av den 21 maj 2013 om bokföringsregler för utsläpp och upptag av växthusgaser till följd av verksamheter i samband med markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk och om information beträffande åtgärder som rör dessa verksamheter⁽¹⁾.
- (15) Unionen och medlemsstaterna bör sträva mot att tillhandahålla den senaste informationen om sina utsläpp av växthusgaser, i synnerhet inom ramen för Europa 2020-strategin och dess angivna tidsgränser. Denna förordning bör göra det möjligt att ta fram sådana uppskattningar på kortast möjliga tid med hjälp av statistisk och annan information, såsom, vid behov, rymdbaserade uppgifter från programmet för Global övervakning för miljö och säkerhet och andra satellitsystem.
- (16) Eftersom kommissionen har meddelat att den avser att föreslå nya krav för övervakning och rapportering av utsläpp från sjötransporter, inklusive ändringar av denna

förordning i förekommande fall, bör denna förordning inte föregripa något sådant förslag, och därför bör bestämmelser om övervakning och rapportering av utsläpp från sjötransporter för närvarande inte införas i denna förordning.

- (17) Erfarenheter från genomförandet av beslut nr 280/2004/EG har visat att det finns ett behov av att den information som rapporteras om politiska strategier och åtgärder och prognoser i högre grad ska vara transparent, korrekt, konsistent, fullständig och jämförbar. Enligt beslut nr 406/2009/EG ska medlemsstaterna rapportera sina prognostiserade framsteg när det gäller att fullgöra skyldigheterna enligt det beslutet, inklusive information om nationella styrmedel och åtgärder samt nationella utsläppsprognoser. I Europa 2020-strategin anges en integrerad dagordning för den ekonomiska politiken som kräver att unionen och medlemsstaterna gör ytterligare ansträngningar för att i tid rapportera politiska strategier och åtgärder mot klimatförändringar och deras beräknade inverkan på utsläppen. Inrättandet av nationella system på unions- och medlemsstatsnivå förenat med bättre riktlinjer för rapporteringen bör väsentligen bidra till att dessa mål uppnås. För att säkerställa att unionen uppfyller internationella och interna rapporteringskrav på växthusgasprognoser och för att utvärdera dess framsteg mot att uppfylla internationella och interna åtaganden och skyldigheter bör kommissionen även kunna ta fram och använda uppskattningar av växthusgasprognoser.
- (18) Bättre information från medlemsstaterna behövs för att övervaka deras framsteg mot och åtgärder för en anpassning till klimatförändringar. Denna information behövs för utformningen av en vittomfattande unionstäckande anpassningsstrategi i enlighet med kommissionens vitbok av den 1 april 2009 *Anpassning till klimatförändring: en europeisk handlingsram*. Rapporteringen av information om anpassningar kommer att göra det möjligt för medlemsstater att utbyta bästa praxis och utvärdera sina behov och sin beredskap när det gäller klimatförändringar.
- (19) Enligt beslut 1/CP.15 har unionen och medlemsstaterna åtagit sig att bidra med betydande klimatfinansiering för att stödja åtgärder för anpassning och begränsning i utvecklingsländer. I enlighet med punkt 40 i beslut 1/CP.16 måste varje i-land som är en part i UNFCCC förbättra rapporteringen om tillhandahållandet av ekonomiskt, tekniskt och kapacitetsbyggande stöd till parter som är utvecklingsländer. En förbättrad rapportering är nödvändig för att identifiera unionens och medlemsstaternas ansträngningar för att uppfylla sina åtaganden. Genom beslut 1/CP.16 upprättades även en ny teknikmekanism som ska förbättra den internationella tekniköverföringen. Denna förordning bör säkerställa rapportering av aktuell information om tekniköverföring till utvecklingsländer, baserad på bästa tillgängliga uppgifter.

⁽¹⁾ Se sidan 80 i detta nummer av EUT.

- (20) Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/101/EG⁽¹⁾ ändrades direktiv 2003/87/EG så att luftfartsverksamhet införs i systemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom unionen. Direktiv 2003/87/EG innehåller bestämmelser om användningen av auktionsintäkter, om rapportering av medlemsstaternas användning av auktionsintäkter och om de åtgärder som vidtas enligt artikel 3d i det direktivet. Direktiv 2003/87/EG, ändrat genom direktiv 2009/29/EG, innehåller nu även bestämmelser om användningen av auktionsintäkter, och det anges att minst 50 % av sådana intäkter bör användas för en eller flera av de åtgärder som avses i artikel 10.3 i direktiv 2003/87/EG. Transparens kring användningen av intäkter från auktionering av utsläppsrätter enligt direktiv 2003/87/EG är avgörande för att underbygga unionens åtaganden.
- (21) Enligt UNFCCC ska unionen och dess medlemsstater utveckla, regelbundet uppdatera, offentliggöra och till partskonferensen överlämna nationella rapporter och tvåårsrapporter i enlighet med de riktlinjer, metoder och format som partskonferensen enats om. Enligt beslut 1/CP.16 krävs förbättrad rapportering av mål vad gäller begränsning och tillhandahållande av ekonomiskt, tekniskt och kapacitetsbyggande stöd till parter som är utvecklingsländer.
- (22) I och med beslut nr 406/2009/EG omvandlades den rådande årliga rapporteringscykeln till en årlig åtagandecykel som kräver en omfattande granskning av medlemsstaternas växthusgasinventeringar inom en kortare tidsram än den nuvarande inventeringsgranskningen enligt UNFCCC, så att det vid behov går att använda flexibla lösningar och tillämpa korrigerande åtgärder vid slutet av varje aktuellt år. För att säkerställa att efterlevnaden av beslut nr 406/2009/EG i god tid utvärderas på ett trovärdigt, konsistent och transparent sätt måste det på unionsnivå upprättas en process för granskning av växthusgasinventeringar som lämnas in av medlemsstaterna.
- (23) Ett antal tekniska aspekter i samband med rapporteringen av utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor, såsom GWP-faktorer, omfattningen av de rapporterade växthusgaserna och de metodologiska riktlinjerna från IPCC som ska användas för att upprätta de nationella växthusgasinventeringarna, diskuteras för närvarande inom UNFCCC-processen. Ändringar av de metodologiska aspekterna i samband med UNFCCC-processen och efterföljande omräkningar av tidsserien för utsläpp av växthusgaser kan ändra nivån på och trenderna för utsläppen av växthusgaser. Kommissionen bör övervaka sådan utveckling på internationell nivå och, där så är nödvändigt, föreslå en ändring av denna förordning för att säkerställa överensstämmelse med de metoder som används i samband med UNFCCC-processen.
- (24) I enlighet med UNFCCC:s nuvarande riktlinjer för rapportering av växthusgaser baseras beräkningen och rapporteringen av metanutsläpp på GWP-faktorer kopplade till ett tidsperspektiv på 100 år. Mot bakgrund av att metan har en hög GWP-faktor och en relativt kort livslängd i atmosfären bör kommissionen undersöka vilka konsekvenser det skulle få för de politiska strategierna och åtgärderna om man antog ett 20-årigt tidsperspektiv för metan.
- (25) Med beaktande av Europaparlamentets resolution av den 14 september 2011 om ett helhetsbetonat grepp på frågan om antropogena utsläpp av annat slag än koldioxid och av relevans för klimatet, och när det finns ett avtal inom ramen för UNFCCC om att använda godkända och offentliggjorda IPCC-riktlinjer för övervakning och rapportering av utsläpp av sotpartiklar, bör kommissionen undersöka vilka konsekvenser det skulle få för de politiska strategierna och åtgärderna och vid behov ändra bilaga I till denna förordning.
- (26) Utsläppen av växthusgaser bör uppskattas med användning av samma metoder över den rapporterade tidsserien. De underliggande aktivitetsdata och emissionsfaktorerna bör erhållas och användas på ett konsistent sätt, vilket säkerställer att förändringar i utsläppstrenderna inte införs som ett resultat av ändringar av uppskattningsmetoder eller antaganden. Omräkningarna av utsläppen av växthusgaser bör utföras i enlighet med överenskomna riktlinjer och med tanke på att förbättra den rapporterade tidsseriens konsistens, korrekthet och fullständighet, och genomförandet av mer detaljerade metoder. Om metoderna eller sättet på vilket underliggande aktivitetsdata och emissionsfaktorer samlas in har ändrats, bör medlemsstaterna på nytt beräkna inventeringarna för den rapporterade tidsserien och utvärdera behovet av omräkningar baserat på de skäl som anges i de överenskomna riktlinjerna, i synnerhet för nyckelkategorier. Denna förordning bör fastställa om och under vilka förhållanden man bör ta hänsyn till effekterna av sådana omräkningar i syfte att fastställa årliga utsläppstilldelningar.
- (27) Luftfarten inverkar på det globala klimatet till följd av sina utsläpp av CO₂, liksom genom andra utsläpp, inklusive utsläpp av kväveoxider, och mekanismer som ökad bildning av cirrusmoln. Mot bakgrund av att den vetenskapliga förståelsen för denna inverkan snabbt ökar bör en uppdaterad utvärdering av luftfartens icke CO₂-relaterade effekter på det globala klimatet regelbundet genomföras inom ramen för denna förordning. De modeller som används i detta hänseende bör anpassas till den vetenskapliga utvecklingen. Kommissionen kan utifrån sin bedömning av sådana effekter överväga relevanta åtgärdsalternativ för att hantera dem.

⁽¹⁾ EUT L 8, 13.1.2009, s. 3.

- (28) Europeiska miljöbyrån har till uppgift att stödja en hållbar utveckling och bidra till en betydande och mätbar förbättring av Europas miljö genom att i god tid ge beslutsfattare, offentliga institutioner och allmänheten målinriktad, relevant och tillförlitlig information. Europeiska miljöbyrån bör, när så är lämpligt, bistå kommissionen i övervaknings- och rapporteringsarbetet, särskilt inom ramen för unionens inventeringssystem och dess system för politiska strategier och åtgärder och prognoser, genom att utföra en årlig expertgranskning av medlemsstaternas inventeringar, utvärdera de framsteg som medlemsstaterna gör i riktning mot att uppfylla unionens åtaganden om utsläppsminskning, upprätthålla den europeiska klimatanpassningsplattformen med avseende på inverkan av, sårbarhet för och anpassning till klimatförändring samt sprida sund klimatinformation till allmänheten.
- (29) Alla krav på tillhandhållande av information och uppgifter enligt denna förordning bör omfattas av unionens regler för dataskydd och affärshemligheter.
- (30) Information och uppgifter som samlats in enligt denna förordning kan även bidra till utformningen och bedömningen av unionens framtida klimatförändringspolitik.
- (31) Kommissionen bör följa genomförandet av övervaknings- och rapporteringskraven enligt denna förordning och den framtida utvecklingen inom UNFCCC och Kyotoprotokollet för att säkerställa konsistensen. I detta sammanhang bör kommissionen lägga fram ett förslag till lagstiftning för Europaparlamentet och rådet.
- (32) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av artiklarna 5.4, 7.7, 7.8, 8.2, 12.3, 17.4, 19.5 och 19.6 i denna förordning bör kommissionen ges genomförandebefogenheter. Med undantag för artikel 19.6 bör dessa befogenheter utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter⁽¹⁾.
- (33) I syfte att fastställa harmoniserade rapporteringskrav för övervakning av utsläppen av växthusgaser och annan information som är relevant för klimatförändringspolitiken, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen i syfte att ändra bilagorna I och III till denna förordning, i enlighet med beslut som fattats inom ramen för UNFCCC

och Kyotoprotokollet, beakta ändringar av GWP-faktorerna och de inventeringsriktlinjer som man enats om internationellt, fastställa krav på omfattningen av unionens inventeringssystem och upprätta unionsregistret. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.

- (34) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att inrätta en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell nivå och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför på grund av den föreslagna åtgärdens omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

SYFTE, TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

Genom denna förordning inrättas en mekanism för att

- säkerställa att de uppgifter som unionen och dess medlemsstater rapporterar till UNFCCC-sekretariatet inkommer i tid, är transparenta, korrekta, konsistenta, jämförbara och fullständiga,
- rapportera och verifiera information avseende de åtaganden som unionen och dess medlemsstater ingått enligt UNFCCC, Kyotoprotokollet och beslut som fattats i enlighet med detta och utvärdera framsteg när det gäller att uppfylla de åtagandena,
- övervaka och rapportera alla antropogena utsläpp från källor och upptag i sänkor i medlemsstaterna av växthusgaser som inte regleras av Montrealprotokollet om ämnen som bryter ned ozonskiktet,

⁽¹⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- d) övervaka, rapportera, se över och verifiera utsläpp av växthusgaser och annan information enligt artikel 6 i beslut nr 406/2009/EG,
- e) rapportera om användningen av intäkterna från auktionering av utsläppsrätter enligt artikel 3d.1 eller 3d.2 eller artikel 10.1 i direktiv 2003/87/EG, i överensstämmelse med artiklarna 3d.4 och 10.3 i det direktivet,
- f) övervaka och rapportera om åtgärder som medlemsstater vidtar för att på ett kostnadseffektivt sätt anpassa sig till klimatförändringens oundvikliga konsekvenser,
- g) utvärdera medlemsstaternas framsteg när det gäller att uppfylla skyldigheterna enligt beslut nr 406/2009/EG.

Artikel 2

Tillämpningsområde

Denna förordning ska tillämpas på

- a) rapportering om unionens och dess medlemsstaters strategier för växthusgassnål utveckling och alla uppdateringar därav i enlighet med beslut 1/CP.16,
- b) utsläpp av de växthusgaser som anges i bilaga I till denna förordning från sektorer och källor och upptag i sänkor som omfattas av nationella växthusgasinventeringar enligt artikel 4.1 a i UNFCCC och som släpps ut på medlemsstaternas territorier,
- c) utsläpp av växthusgaser som omfattas av artikel 2.1 i beslut nr 406/2009/EG,
- d) klimatpåverkan som inte är CO₂-relaterad och som är förknippad med utsläpp från civil luftfart,
- e) unionens och dess medlemsstaters prognoser för antropogena utsläpp från källor och upptag i sänkor av växthusgaser som inte regleras av Montrealprotokollet, och medlemsstaternas politiska strategier och åtgärder med anledning av detta,
- f) det samlade ekonomiska och tekniska stödet till utvecklingsländer i enlighet med kraven i UNFCCC,
- g) användningen av intäkterna från auktionering av utsläppsrätter enligt artiklarna 3d.1, 3d.2 och 10.1 i direktiv 2003/87/EG,
- h) medlemsstaternas åtgärder för anpassning till klimatförändringarna.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning avses med

- faktor för global uppvärmningspotential eller GWP-faktor*: för en gas, det totala bidraget till den globala uppvärmningen som följer av utsläpp av en enhet av den gasen i förhållande till en enhet av referensgasen, CO₂, vilken tilldelas värdet 1,
- nationellt inventeringssystem*: ett system av institutionella, rättsliga och processrättsliga arrangemang inom en medlemsstat för uppskattning av de antropogena utsläppen från källor och upptag i sänkor av växthusgaser som inte regleras av Montrealprotokollet, och för rapportering och arkivering av inventeringsinformation i enlighet med beslut 19/CMP.1 eller andra relevanta beslut från organ som avses i UNFCCC eller Kyotoprotokollet,
- behöriga inventeringsmyndigheter*: myndigheter som i enlighet med ett nationellt inventeringssystem har anförtrots uppgiften att sammanställa växthusgasinventeringen,
- kvalitetssäkring*: ett planerat system för granskningsförfaranden som ska säkerställa att uppgifternas kvalitetsmål uppfylls och att bästa möjliga uppskattningar och information rapporteras för att stödja kvalitetskontrollprogrammets effektivitet och bistå medlemsstaterna,
- kvalitetskontroll*: ett system av rutinmässiga tekniska aktiviteter som ska mäta och kontrollera kvaliteten på informationen och uppskattningar som sammanställs i syfte att säkerställa uppgifternas integritet, korrekthet och fullständighet, att identifiera och åtgärda fel och utelämnanden, att arkivera uppgifter och annat material som använts samt att registrera alla kvalitetssäkringsaktiviteter,
- indikator*: en kvantitativ eller kvalitativ faktor eller variabel som bidrar till en bättre förståelse för framstegen vid genomförandet av politiska strategier och åtgärder och trender för utsläpp av växthusgaser,
- tilldelad utsläppsenhet (AAU)*: en enhet som utfärdats i enlighet med relevanta bestämmelser i bilagan till beslut 13/CMP.1 från partskonferensen för UNFCCC i sin funktion som Kyotoprotokollets partsmöte (beslut 13/CMP.1) eller i andra relevanta beslut från organ som avses i UNFCCC eller Kyotoprotokollet,
- sänkkredit (RMU)*: en enhet som utfärdats i enlighet med relevanta bestämmelser i bilaga I till beslut 13/CMP.1 eller i andra relevanta beslut från organ som avses i UNFCCC eller Kyotoprotokollet,

9. *utsläppsminskningseenhet (ERU)*: en enhet som utfärdats i enlighet med relevanta bestämmelser i bilagan till beslut 13/CMP.1 eller i andra relevanta beslut från organ som avses i UNFCCC eller Kyotoprotokollet,
10. *certifierad utsläppsminskning (CER)*: en enhet som utfärdats enligt artikel 12 i Kyotoprotokollet och därav följande krav, liksom de relevanta bestämmelserna i bilagan till beslut 13/CMP.1 eller i andra relevanta beslut från organ som avses i UNFCCC eller Kyotoprotokollet,
11. *tillfällig certifierad utsläppsminskning (tCER)*: en enhet som utfärdats enligt artikel 12 i Kyotoprotokollet och därav följande krav, liksom de relevanta bestämmelserna i bilagan till beslut 13/CMP.1, eller i andra relevanta beslut från organ som avses i UNFCCC eller Kyotoprotokollet, dvs. krediter som beviljas för upptag av utsläpp som certifierats för ett beskognings- eller återbeskogningsprojekt inom mekanismen för ren utveckling; ersätts när den upphör att gälla i slutet av den andra åtagandeperioden,
12. *långsiktig certifierad utsläppsminskning (lCER)*: en enhet som utfärdats enligt artikel 12 i Kyotoprotokollet och därav följande krav, liksom de relevanta bestämmelserna i bilagan till beslut 13/CMP.1, eller i andra relevanta beslut från organ som avses i UNFCCC eller Kyotoprotokollet, dvs. krediter som beviljas för långsiktiga upptag av utsläpp som certifierats för ett beskognings- eller återbeskogningsprojekt inom mekanismen för ren utveckling; ersätts när den upphör att gälla i slutet av projektets krediteringsperiod, eller vid neutralisering av koldioxid eller om ingen certifieringsrapport läggs fram,
13. *nationellt register*: ett register i form av en standardiserad elektronisk databas vilken innehåller uppgifter om utfärdande, innehav, överföring, förvärv, annullering, återlösen, överflyttning och ersättning av AAU, RMU, ERU, CER, tCER och lCER, eller ändring av datum för när dessa upphör att gälla,
14. *politiska strategier och åtgärder*: alla instrument som syftar till att genomföra åtaganden enligt artikel 4.2 a och b i UNFCCC, vilket kan inkludera sådana som inte har begränsning och minskning av utsläpp av växthusgaser som sitt främsta mål,
15. *system för politiska strategier och åtgärder och prognoser*: ett system av institutionella, rättsliga och processrättsliga arrangemang som upprättats för rapportering om politiska strategier och åtgärder och prognoser för antropogena utsläpp från källor och upptag i sänkor av växthusgaser som inte regleras av Montrealprotokollet i enlighet med artikel 12 i denna förordning,
16. *förhandsbedömning av politiska strategier och åtgärder*: en utvärdering av de beräknade effekterna av en politisk strategi eller åtgärd,
17. *efterhandsbedömning av politiska strategier och åtgärder*: en utvärdering av de tidigare effekterna av en politisk strategi eller åtgärd,
18. *prognoser utan åtgärder*: prognoser för antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor som utesluter effekterna av alla politiska strategier och åtgärder som har planerats, antagits eller genomförts efter det år som valts som utgångspunkt för den aktuella prognosen,
19. *prognoser med åtgärder*: prognoser av antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor som omfattar effekterna, uttryckta som minskningar av utsläpp av växthusgaser, av politiska strategier och åtgärder som har antagits och genomförts,
20. *prognoser med ytterligare åtgärder*: prognoser för antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor där prognoserna omfattar effekterna, uttryckta som minskningar av utsläpp av växthusgaser, av såväl politiska strategier och åtgärder som har antagits och genomförts för att begränsa klimatförändringarna som politiska strategier och åtgärder som planerats för detta syfte,
21. *känslighetsanalys*: en undersökning av en modellalgorithm eller ett antagande för att kvantifiera hur känsliga eller stabila modellens utdata är i förhållande till variationer hos indata eller underliggande antaganden; den genomförs genom att man varierar invärdena eller modellekvationerna och observerar hur modellens utdata varierar på motsvarande sätt,
22. *stöd för begränsning av klimatförändringen*: stöd för aktiviteter i utvecklingsländer som bidrar till syftet att stabilisera växthusgaskoncentrationerna i atmosfären på en nivå som skulle förhindra farliga antropogena störningar av klimat-systemet,
23. *stöd för anpassning till klimatförändringen*: stöd för aktiviteter i utvecklingsländer som är avsedda att göra mänskliga eller naturliga system mindre sårbara för konsekvenserna av klimatförändringar och klimatrelaterade risker, genom att upprätthålla eller öka utvecklingsländernas anpassningsförmåga och återhämtningsförmåga,
24. *tekniska korrigeringar*: justeringar av de nationella växthusgasinventeringarnas uppskattningar som görs i samband med granskningen enligt artikel 19 när de inlämnade inventeringsuppgifterna är ofullständiga eller tagits fram på ett sätt som inte överensstämmer med relevanta internationella regler eller riktlinjer, eller unionens regler eller riktlinjer och som är avsedda att ersätta ursprungligen inlämnade uppskattningar,

25. *omräkningar*: i enlighet med UNFCCC:s rapporteringsriktlinjer för årliga inventeringar, ett förfarande för att på nytt uppskatta antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor i tidigare inlämnade inventeringar som en följd av ändrad metodik eller ändringar av sättet på vilket emissionsfaktorer och aktivitetsdata erhålls och används; inbegripandet av nya käll- och sänkkategorier eller inbegripandet av nya gaser; eller ändringar i GWP-faktorn för växthusgaserna.

KAPITEL 2

STRATEGIER FÖR VÄXTHUSGASSNÅL UTVECKLING

Artikel 4

Strategier för växthusgassnål utveckling

1. Medlemsstaterna, och kommissionen på unionens vägnar, ska utarbeta sina strategier för växthusgassnål utveckling i enlighet med de rapporteringsbestämmelser som man enats om internationellt inom ramen för UNFCCC-processen för att bidra till

- a) en transparent och korrekt övervakning av medlemsstaterna faktiska och prognostiserade framsteg, inklusive bidraget från unionens åtgärder, för att uppfylla unionens och medlemsstaternas åtaganden enligt UNFCCC att begränsa eller minska de antropogena utsläppen av växthusgaser,
- b) ett uppfyllande av de åtaganden att minska utsläppen av växthusgaser som medlemsstaterna gjort enligt beslut nr 406/2009/EG och ett uppnående av långsiktiga utsläppsminskningar och förbättringar av upptag i sänkor inom alla sektorer i linje med unionens mål att i samband med nödvändiga minskningar, enligt IPCC, på ett kostnadseffektivt sätt minska utsläppen för industriländerna som grupp med 80 till 95 % fram till 2050, jämfört med nivåerna 1990.

2. Medlemsstaterna ska rapportera till kommissionen om läget när det gäller genomförandet av respektive strategi för växthusgassnål utveckling senast den 9 januari 2015 eller i enlighet med en tidtabell som man enats om internationellt inom ramen för UNFCCC-processen.

3. Kommissionen och medlemsstaterna ska göra sina respektive strategier för växthusgassnål utveckling och alla uppdateringar därav offentligt tillgängliga för allmänheten.

KAPITEL 3

RAPPORTERING AV HISTORISKA UTSLÄPP AV VÄXTHUSGASER OCH UPPTAG

Artikel 5

Nationella inventeringssystem

1. Medlemsstaterna ska inrätta, driva och kontinuerligt försöka förbättra nationella inventeringssystem i enlighet med

UNFCCC:s krav på nationella system för att uppskatta antropogena utsläpp från källor och upptag i sänkor av de växthusgaser som anges i bilaga I till denna förordning och säkerställa att uppgifterna i deras växthusgasinventeringar inkommer i tid, är transparenta, korrekta, konsistenta, jämförbara och fullständiga.

2. Medlemsstaterna ska se till att deras behöriga inventeringsmyndigheter har tillgång till

- a) uppgifter om och metoder som rapporteras för verksamhet och anläggningar enligt direktiv 2003/87/EG i syfte att utarbeta nationella växthusgasinventeringar och i syfte att säkerställa överensstämmelse mellan de rapporterade utsläppen av växthusgaser enligt unionens system för handel med utsläppsrätter och de nationella växthusgasinventeringarna,
- b) när så är relevant, data som samlas in via de rapporteringssystem för fluorerade gaser för de olika sektorerna som inrättats enligt artikel 6.4 i förordning (EG) nr 842/2006 för utarbetande av nationella växthusgasinventeringar,
- c) när så är relevant, data om utsläpp, underliggande data och metoder som anläggningar enligt förordning (EG) nr 166/2006 har rapporterat för utarbetande av nationella växthusgasinventeringar,
- d) data som rapporterats enligt förordning (EG) nr 1099/2008.

3. Medlemsstaterna ska se till att deras behöriga inventeringsmyndigheter, när så är relevant,

- a) använder sig av rapporteringssystem som inrättats enligt artikel 6.4 i förordning (EG) nr 842/2006 för att förbättra uppskattningen av fluorerade gaser i de nationella växthusgasinventeringarna,
- b) kan genomföra de årliga konsistenskontroller som avses i artikel 7.1 l och m,

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa regler för strukturen på, formatet för och rapporteringsprocessen avseende information om nationella inventeringssystem och om krav när det gäller inrättande, drift och funktion vad beträffar nationella inventeringssystem i enlighet med tillämpliga beslut antagna av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller av organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

Artikel 6

Unionens inventeringssystem

1. Ett inventeringssystem inrättas härmed inom unionen för att säkerställa att de nationella inventeringarna med avseende på unionens växthusgasinventering inkommer i tid, är transparenta, korrekta, konsistenta, jämförbara och fullständiga. Kommissionen ska administrera, upprätthålla och kontinuerligt försöka förbättra detta system, som ska inbegripa

- a) ett program för kvalitetssäkring och kvalitetskontroll, bland annat fastställande av kvalitetsmål och utarbetande av en kvalitetssäkrings- och kvalitetskontrollplan för inventeringen; kommissionen ska bistå medlemsstaterna vid genomförandet av deras program för kvalitetssäkring och kvalitetskontroll,
- b) ett förfarande, genom samråd med berörd medlemsstat, för uppskattning av data som saknas i dess nationella inventering,
- c) de granskningar av medlemsstaternas växthusgasinventeringar som avses i artikel 19.

2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 25 med avseende på krav på omfattningen av unionens inventeringssystem för att uppfylla skyldigheterna enligt beslut 19/CMP.1. Kommissionen får inte anta sådana bestämmelser enligt punkt 1 som är mer betungande för medlemsstaterna att följa än bestämmelser i akter som antagits enligt artiklarna 3.3 och 4.2 i beslut nr 280/2004/EG.

Artikel 7

Växthusgasinventeringar

1. Senast den 15 januari varje år (år X) ska medlemsstaterna fastställa och rapportera följande till kommissionen:

- a) Sina antropogena utsläpp av de växthusgaser som anges i bilaga I till denna förordning och de antropogena utsläppen av växthusgaser som avses i artikel 2.1 i beslut nr 406/2009/EG för år X-2, i enlighet med UNFCCC:s rapporteringskrav. Utan att det påverkar rapporteringen av de växthusgaser som anges i bilaga I till denna förordning ska utsläppen av CO₂ från IPCC:s källkategori "1.A.3.A civil luftfart" anses vara lika med noll enligt artiklarna 3 och 7.1 i beslut nr 406/2009/EG.
- b) Data i enlighet med UNFCCC:s rapporteringskrav om sina antropogena utsläpp av kolmonoxid (CO), svaveldioxid (SO₂), kväveoxider (NO_x) och flyktiga organiska föreningar,

i överensstämmelse med uppgifter som redan rapporterats enligt artikel 7 i direktiv 2001/81/EG och Uneces konvention om långväga gränsöverskridande luftföroreningar, för år X-2.

- c) Sina antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag av CO₂ i sänkor som följer av LULUCF, för år X-2, i enlighet med UNFCCC:s rapporteringskrav.
- d) Sina antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag av CO₂ i sänkor som följer av LULUCF-aktiviteter enligt beslut nr 529/2013/EU och Kyotoprotokollet och information om bokföringen av dessa utsläpp av växthusgaser och upptag från LULUCF-aktiviteter i enlighet med beslut nr 529/2013/EU och med artikel 3.3 och 3.4 i Kyotoprotokollet, och tillämpliga beslut för åren mellan 2008 eller andra tillämpliga år och X-2. När medlemsstater bokför bruk av åkermark och bruk av betesmark, förnyelse av vegetation eller dränering och restaurering av våtmarker, ska de dessutom rapportera utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor för varje sådan aktivitet för det relevanta basåret eller den relevanta basperiod som anges i bilaga VI till beslut nr 529/2013/EU och i bilagan till beslut 13/CMP.1. Vid uppfyllande av sin rapporteringsskyldighet enligt denna punkt, och särskilt vid lämnande av information om utsläpp och upptag som är kopplat till deras bokföringsskyldighet enligt beslut nr 529/2013/EU, ska medlemsstaterna lämna information med fullt beaktande av tillämplig vägledning från IPCC om god praxis för LULUCF.
- e) Varje ändring av de uppgifter som avses i leden a–d för åren mellan det relevanta basåret eller den relevanta basperioden och år X-3, med angivande av skälen till dessa ändringar.
- f) Information om indikatorer, såsom anges i bilaga III, för år X-2.
- g) Information från sina nationella register om utfärdande, förvärv, innehav, överföring, annullering, återlösen och överflyttning av AAU, RMU, ERU, CER, tCER och ICER för året X-1.
- h) Sammanfattande information om genomförda överföringar enligt artikel 3.4 och 3.5 i beslut nr 406/2009/EG, för år X-1.
- i) Information om användningen av mekanismen för gemensamt genomförande, mekanismen för ren utveckling och mekanismen för internationell handel med utsläppsrätter enligt artiklarna 6, 12 och 17 i Kyotoprotokollet, eller någon annan flexibel mekanism som följer av bestämmelser i instrument som partskonferensen för UNFCCC eller denna

partskonferens i sin funktion som Kyotoprotokollets partsmöte har antagit för att uppfylla sina kvantifierade åtaganden om begränsningar eller minskning av utsläpp enligt artikel 2 i beslut 2002/358/EG och Kyotoprotokollet eller framtida åtaganden inom UNFCCC eller Kyotoprotokollet, för år X-2.

- j) Information om åtgärder som vidtagits för att förbättra inventeringens uppskattningar, i synnerhet inom områden av inventeringen som har varit föremål för justeringar eller rekommendationer efter expertgranskningar.
- k) Faktisk eller uppskattad fördelning av de verifierade utsläpp som rapporteras av anläggningar och verksamhetsutövare enligt direktiv 2003/87/EG till källkategorierna i den nationella växthusgasinventeringen, när så är möjligt, och förhållandet mellan de verifierade utsläppen och de totala rapporterade utsläppen av växthusgaser i dessa källkategorier, för år X-2.
- l) När så är relevant, resultaten av utförda konsistenskontroller mellan utsläpp som rapporterats i växthusgasinventeringarna för år X-2 och de verifierade utsläpp som rapporterats enligt rådets direktiv 2003/87/EG.
- m) När så är relevant, resultaten av utförda konsistenskontroller mellan data som används för att uppskatta utsläppen vid förberedandet av växthusgasinventeringarna för år X-2 och
  - i) data som används för att förbereda inventeringar av luftföroreningar enligt direktiv 2001/81/EG,
  - ii) data som rapporterats enligt artikel 6.1 i förordning (EG) nr 842/2006,
  - iii) energidata som rapporterats enligt artikel 4 i och bilaga B till förordning (EG) nr 1099/2008.
- n) En beskrivning av ändringar som gjorts i deras nationella inventeringssystem.
- o) En beskrivning av ändringar som gjorts i det nationella registret.
- p) Information om deras kvalitetssäkrings- och kvalitetskontrollplan, en allmän osäkerhetsutvärdering, en allmän bedömning av hur fullständiga uppgifterna är och, i förekommande fall, andra aspekter i den nationella inventeringsrapporten om växthusgaser som behövs för att utarbeta unionens inventeringsrapport om växthusgaser.

Under det första rapporteringsåret enligt denna förordning ska medlemsstaten informera kommissionen om sina avsikter att använda sig av artikel 3.4 och 3.5 i beslut nr 406/2009/EG.

2. Medlemsstaterna ska lämna preliminära uppgifter till kommissionen senast den 15 januari och slutliga uppgifter senast den 15 mars det andra året efter utgången av varje bokföringsperiod som anges i bilaga I till beslut nr 529/2013/EU, som de lämnats i LULUCF-bokföringen för den bokföringsperioden i enlighet med artikel 4.6 i det beslutet.

3. Senast den 15 mars varje år ska medlemsstaterna överända sin fullständiga och uppdaterade nationella inventeringsrapport till kommissionen. En sådan rapport ska innehålla all den information som anges i punkt 1 och alla efterföljande uppdateringar av den informationen.

4. Senast den 15 april varje år ska medlemsstaterna lämna nationella inventeringar till UNFCCC-sekretariatet, vilka ska innehålla den information som lämnats till kommissionen i enlighet med punkt 3.

5. Kommissionen ska, i samarbete med medlemsstaterna, varje år sammanställa en inventering av växthusgaser i unionen och färdigställa en inventeringsrapport om denna, och lämna dessa till UNFCCC-sekretariatet senast den 15 april varje år.

6. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 25 för att

a) lägga till eller ta bort ämnen i förteckningen över växthusgaser i bilaga I till denna förordning eller lägga till, ta bort eller ändra indikatorer i bilaga III till denna förordning i enlighet med relevanta beslut som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen,

b) beakta ändringar av GWP-faktorerna och internationellt godkända inventeringsriktlinjer i enlighet med relevanta beslut som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen.

7. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa struktur, format och förfarande för medlemsstaternas inlämnande av växthusgasinventeringar enligt punkt 1, i enlighet med relevanta beslut som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen. Dessa genomförandeakter ska även precisera tidsramarna för samarbete och samordning mellan kommissionen och medlemsstaterna vid utarbetandet av unionens inventeringsrapport för växthusgaser. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

8. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa struktur, format och förfarande för medlemsstaternas inlämnande av uppskattningar om utsläpp och upptag av växthusgaser i enlighet med artikel 4 i beslut nr 529/2013/EU. Vid antagande av dessa genomförandeakter ska kommissionen se till att unionens och UNFCCC:s tidtabeller för övervakning och rapportering av den informationen är förenliga med varandra. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

Artikel 8

Approximativa växthusgasinventeringar

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 juli varje år (år X), när så är möjligt, till kommissionen lämna in approximativa växthusgasinventeringar för år X-1. Kommissionen ska, baserat på medlemsstaternas approximativa växthusgasinventeringar eller, om en medlemsstat inte har överlämnat sina approximativa inventeringar senast den dagen, baserat på sina egna uppskattningar, årligen sammanställa en approximativ växthusgasinventering för unionen. Kommissionen ska senast den 30 september varje år göra denna information tillgänglig för allmänheten.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa struktur, format och inlämningsförfarande för medlemsstaternas approximativa växthusgasinventering enligt punkt 1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

Artikel 9

Förfaranden för att slutföra utsläppsuppskattningar i syfte att sammanställa en inventering för unionen

1. Kommissionen ska utföra en inledande kontroll av riktigheten av de data som lämnats in av medlemsstaterna enligt artikel 7.1. Den ska sända resultaten av denna kontroll till medlemsstaten inom sex veckor från sista inlämningsdatum. Medlemsstaterna ska senast den 15 mars, tillsammans med den slutliga inlämningen av inventeringen för år X-2, svara på alla relevanta frågor som uppkommer i samband med den inledande kontrollen.

2. När en medlemsstat inte lämnar in de inventeringsuppskattningar som krävs för att sammanställa inventeringen för unionen senast den 15 mars, får kommissionen, i samråd och nära samarbete med den berörda medlemsstaten, utarbeta uppskattningar för att komplettera de uppgifter som medlemsstaten lämnat in. Kommissionen ska för detta ändamål använda tillämpliga riktlinjer för utarbetande av de nationella växthusgasinventeringarna.

KAPITEL 4

REGISTER

Artikel 10

Upprättande och förande av register

1. Unionen och medlemsstaterna ska upprätta och upprätthålla register så att de på ett korrekt sätt kan redovisa

utfärdande, innehav, överföring, förvärv, annullering, återlösen, överflyttning och i förekommande fall ersättning av AAU, RMU, ERU, CER, tCER och lCER, eller ändring av datumet för när dessa upphör att gälla. Medlemsstaterna kan även använda dessa register för att på ett korrekt sätt redovisa de enheter som avses i artikel 11a.5 i direktiv 2003/87/EG.

2. Unionen och medlemsstaterna får föra sina register i ett konsoliderat system, tillsammans med en eller flera andra medlemsstater.

3. De uppgifter som avses i punkt 1 i denna artikel ska göras tillgängliga för den centrala förvaltaren som utses i enlighet med artikel 20 i direktiv 2003/87/EG.

4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 25 för att upprätta det unionsregister som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 11

Återlösen av enheter enligt Kyotoprotokollet

1. Varje år under Kyotoprotokollets första åtagandeperiod ska medlemsstaterna, efter att de avslutat översynen av sina nationella inventeringar enligt Kyotoprotokollet och löst eventuella genomförandefrågor, återlösa AAU, RMU, ERU, CER, tCER och lCER som motsvarar deras nettoutsläpp under det aktuella året från registret.

2. Avseende den första åtagandeperiodens sista år enligt Kyotoprotokollet ska medlemsstaterna återlösa enheter från registret före utgången av den ytterligare period för uppfyllande av åtaganden som anges i beslut 11/CMP.1 från partskonferensen för UNFCCC i sin funktion som Kyotoprotokollets partsmöte.

KAPITEL 5

RAPPORTERING AV POLITISKA STRATEGIER OCH ÅTGÄRDER OCH AV PROGNOSE FÖR UTSLÄPP AV ANTROPOGENA VÄXTHUSGASER FRÅN KÄLLOR OCH UPPTAG I SÄNKOR

Artikel 12

Nationella system och unionssystem för politiska strategier och åtgärder och prognoser

1. Medlemsstaterna och kommissionen ska senast den 9 juli 2015 upprätta, driva och kontinuerligt försöka förbättra nationella system respektive unionssystem för rapportering om politiska strategier och åtgärder och för rapportering om prognoser för antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor. Dessa system ska inbegripa de relevanta institutionella, rättsliga och processrättsliga arrangemang som upprättats i en medlemsstat och unionen för utvärdering av politiska strategier och för utfärdande av prognoser om antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor.

2. Medlemsstaterna och kommissionen ska ha som mål att säkerställa att de rapporterade uppgifterna om politiska strategier och åtgärder och prognoser för antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor enligt artiklarna 13 och 14 inkommer i tid, är transparenta, korrekta, konsekventa, jämförbara och fullständiga, och i förekommande fall att uppgifter, metoder och modeller används och tillämpas och att aktiviteter för kvalitetssäkring och kvalitetskontroll och känslighetsanalys genomförs.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter om struktur, format och inlämningsförfaranden för information om nationella system och unionssystem för politiska strategier och åtgärder och prognoser i enlighet med punkterna 1 och 2 i den här artikeln samt artiklarna 13 och 14.1, och i enlighet med relevanta beslut som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen. Kommissionen ska säkerställa överensstämmelse med internationellt godkända rapporteringskrav och se till att unionens och internationella tidtabeller för övervakning och rapportering av den informationen är förenliga med varandra. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

Artikel 13

Rapportering om politiska strategier och åtgärder

1. Medlemsstaterna ska senast den 15 mars 2015 och där efter vartannat år till kommissionen överlämna

- a) en beskrivning av sina nationella system för rapportering om politiska strategier och åtgärder, eller grupper av åtgärder, och för rapportering om prognoser för antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor enligt artikel 12.1, om någon sådan beskrivning inte redan har lämnats, eller information om alla ändringar som gjorts i det systemet när en sådan beskrivning redan har lämnats,
- b) uppdateringar av de strategier för växthusgassnål utveckling som avses i artikel 4 och de framsteg som gjorts med genomförandet av dessa strategier,
- c) information om nationella politiska strategier och åtgärder, eller grupper av åtgärder, och om genomförandet av unionens politiska strategier och åtgärder, eller grupper av åtgärder, som begränsar eller minskar utsläppen av växthusgaser från källor eller ökar upptaget i sänkor, uppdelade på sektorer och efter gas eller grupp av gaser (HFC och PFC) som förtecknas i bilaga I; denna information ska hänvisa till tillämpliga och relevanta nationella strategier eller unionsstrategier och ska inbegripa
  - i) den politiska strategins eller åtgärdens syfte och en kort beskrivning av denna politiska strategi eller åtgärd,

- ii) typen av instrument för den politiska strategin,
- iii) läget vad gäller genomförandet av den politiska strategin eller åtgärden eller gruppen av åtgärder,
- iv) indikatorer för att övervaka och utvärdera framsteg som gjorts över tiden, om sådana indikatorer används,
- v) i förekommande fall, kvantitativa uppskattningar av effekterna av utsläpp från källor, och upptag i sänkor av växthusgaser uppdelade efter

— resultaten av förhandsbedömningarna av effekterna av enskilda eller grupper av politiska strategier och åtgärder för begränsning av klimatförändringar; uppskattningarna ska göras för de fyra kommande åren som slutar med 0 eller 5, omedelbart efter rapporteringsåret, med en åtskillnad mellan utsläpp av växthusgaser som omfattas av direktiv 2003/87/EG och de som omfattas av beslut nr 406/2009/EG,

— resultaten av efterhandsbedömningarna av effekterna av enskilda eller grupper av politiska strategier och åtgärder för begränsning av klimatförändringar, med åtskillnad mellan utsläpp av växthusgaser som omfattas av direktiv 2003/87/EG och de som omfattas av beslut nr 406/2009/EG,

- vi) i förekommande fall, uppskattningar av de beräknade kostnaderna för och fördelarna med politiska strategier och åtgärder, liksom uppskattningar, när så är lämpligt, av de verkliga kostnaderna för och fördelarna med politiska strategier och åtgärder,
  - vii) i förekommande fall, alla hänvisningar till bedömningarna och de tekniska rapporter som ligger till grund för dessa och som avses i punkt 3,
- d) den information som avses i artikel 6.1 d i beslut nr 406/2009/EG,
  - e) information om i vilken utsträckning medlemsstatens åtgärd utgör en betydande del av de insatser som vidtas på nationell nivå samt i vilken utsträckning den beräknade användningen av mekanismen för gemensamt genomförande, mekanismen för ren utveckling och mekanismen för internationell handel med utsläppsrätter är supplementär till nationella åtgärder i enlighet med tillämpliga bestämmelser i Kyotoprotokollet och beslut som har fattats i enlighet med detta.

2. En medlemsstat ska meddela kommissionen alla ändringar av den information som rapporteras enligt denna artikel under rapporteringsperiodens första år, senast den 15 mars året efter den föregående rapporteringen.

3. Medlemsstaterna ska i elektronisk form offentliggöra alla relevanta bedömningar av kostnaderna för och effekterna av nationella politiska strategier och åtgärder, om sådana föreligger, och all relevant information om genomförandet av unionens politiska strategier och åtgärder som begränsar eller minskar utsläppen av växthusgaser från källor eller ökar upptagen i sänkor tillsammans med alla befintliga tekniska rapporter som ligger till grund för dessa bedömningar. Dessa bedömningar bör inbegripa beskrivningar av de modeller och metodologiska tillvägagångssätt som använts, definitioner och underliggande antaganden.

Artikel 14

Rapportering om prognoser

1. Medlemsstaterna ska senast den 15 mars 2015 och där-
efter vartannat år till kommissionen rapportera nationella prognoser för antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor, uppdelade efter gas eller grupp av gaser (HFC och PFC) som förtecknas i bilaga I, och efter sektor. Prognoserna ska inbegripa kvantitativa uppskattningar för de fyra kommande åren som slutar med 0 eller 5, omedelbart efter rapporteringsåret. De nationella prognoserna ska ta hänsyn till alla politiska strategier och åtgärder som antagits på unionsnivå och ska inbegripa

- a) prognoser utan åtgärder, om sådana finns tillgängliga, prognoser med åtgärder, och, i förekommande fall, prognoser med ytterligare åtgärder,
- b) totala växthusgasprognoser och separata uppskattningar för de beräknade utsläppen av växthusgaser för utsläppskällorna som omfattas av direktiv 2003/87/EG och av beslut nr 406/2009/EG,
- c) effekten av politiska strategier och åtgärder som fastställts enligt artikel 13; där sådana politiska strategier och åtgärder inte inbegrips ska detta tydligt anges och förklaras,
- d) resultaten från känslighetsanalysen av prognoserna,
- e) alla relevanta hänvisningar till bedömningen och de tekniska rapporter som ligger till grund för de prognoser som avses i punkt 4.

2. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen alla betydande ändringar av den information som rapporteras enligt denna artikel under rapporteringsperiodens första år, senast den 15 mars året efter den föregående rapporteringen.

3. Medlemsstaterna ska rapportera de mest aktuella prognoserna som finns att tillgå. När en medlemsstat inte lämnar in fullständiga uppskattningar av prognoserna senast den 15 mars vartannat år, och kommissionen har fastställt att brister i uppskattningarna inte kan åtgärdas av den medlemsstaten när de väl konstaterats genom kommissionens kvalitetssäkrings- eller kvalitetskontrollförfaranden, får kommissionen i samråd med den berörda medlemsstaten utarbeta de uppskattningar som krävs för att sammanställa unionens prognoser.

4. Medlemsstaterna ska i elektronisk form offentliggöra sina nationella prognoser för utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor tillsammans med relevanta tekniska rapporter som ligger till grund för dessa prognoser. Dessa prognoser bör inbegripa beskrivningar av de modeller och metodologiska tillvägagångssätt som använts, definitioner och underliggande antaganden.

KAPITEL 6

RAPPORTERING OM ÖVRIG INFORMATION SOM ÄR RELEVANT FÖR KLIMATFÖRÄNDRINGEN

Artikel 15

Rapportering om nationella anpassningsåtgärder

Medlemsstaterna ska senast den 15 mars 2015 och därefter vart fjärde år, anpassat till tidpunkten för inlämning av rapporter till UNFCCC, till kommissionen överlämna information om sin nationella anpassningsplanering och sina nationella anpassningsstrategier, och en beskrivning av genomförda eller planerade åtgärder för att underlätta en anpassning till klimatförändringarna. Denna information ska innefatta huvudsakliga målsättningar och den konsekvenskategori för klimatförändringen som behandlats, såsom översvämning, förhöjning av havsvattennivån, extrema temperaturer, torka och andra extrema väderförhållanden.

Artikel 16

Rapportering om finansiellt och tekniskt stöd till utvecklingsländer

1. Medlemsstaterna ska samarbeta med kommissionen för att ge unionen och medlemsstaterna möjlighet att i god tid och på ett samstämmigt sätt rapportera om stöd som getts till utvecklingsländer i enlighet med relevanta bestämmelser i UNFCCC, när det är tillämpligt, inklusive gemensamma format som man enats om inom ramen för UNFCCC, och för att säkerställa rapportering senast den 30 september varje år.

2. Medlemsstaterna ska, när det är relevant eller tillämpligt enligt UNFCCC, bemöda sig om att tillhandahålla information om finansflöden baserade på de så kallade Rio-markörerna avseende stöd för begränsning av och anpassning till klimatförändringen som introducerades av OECD:s kommitté för utvecklingsbistånd, och metodologisk information angående genomförande av Rio-markörernas klimatförändringsmetodologi.

3. När information om mobiliserade privata finansiella flöden rapporteras ska den omfatta information om de definitioner och metodologier som använts för att fastställa uppgifterna.

4. I enlighet med beslut som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen, ska information om lämnat stöd omfatta information om stöd till begränsning, anpassning, kapacitetsuppbyggnad och tekniköverföring och, om möjligt, information om huruvida de finansiella resurserna är nya och kompletterande.

Artikel 17

Rapportering om användning av auktionsintäkter och projektkrediter

1. Medlemsstater ska senast den 31 juli varje år (år X) för år X-1 till kommissionen lämna

- a) en detaljerad motivering som avses i artikel 6.2 i beslut nr 406/2009/EG,
- b) information om användning av de intäkter som under år X-1 har genererats av medlemsstaten genom auktionering av utsläppsrätter i enlighet med artikel 10.1 i direktiv 2003/87/EG, bland annat information om sådana intäkter som har använts för ett eller flera av de syften som anges i artikel 10.3 i det direktivet, eller det ekonomiska värde som motsvarar dessa intäkter, och de åtgärder som vidtagits enligt den artikeln,
- c) information om den av medlemsstaten angivna användningen av alla intäkter som har genererats av medlemsstaten genom auktionering av utsläppsrätter för luftfart i enlighet med artikel 3d.1 eller 3d.2 i direktiv 2003/87/EG; denna information ska lämnas i enlighet med artikel 3d.4 i det direktivet,
- d) den information som anges i artikel 6.1 b i beslut nr 406/2009/EG och information om hur deras riktlinjer för förvärv bidrar till att få till stånd ett internationellt avtal om klimatförändringar,
- e) information om tillämpningen av artikel 11b.6 i direktiv 2003/87/EG när det gäller vattenkraftprojekt med en produktionskapacitet som överstiger 20 MW.

2. Auktionsintäkter som inte har betalats ut vid den tidpunkt då en medlemsstat inlämnar en rapport till kommissionen i enlighet med denna artikel ska kvantifieras och rapporteras i rapporter för de efterföljande åren.

3. Medlemsstaterna ska offentliggöra rapporterna till kommissionen enligt denna artikel. Kommissionen ska på ett lätt-tillgängligt sätt offentliggöra aggregerad information för hela unionen.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa struktur, format och inlämningsförfaranden för medlemsstaternas rapportering av information enligt denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

Artikel 18

Tvåårsrapporter och nationella rapporter

1. Unionen och medlemsstaterna ska inlämna tvåårsrapporter i enlighet med beslut 2/CP.17 från partskonferensen för UNFCCC (nedan kallat *beslut 2/CP.17*), eller efterföljande relevanta beslut som antas av UNFCCC:s organ, och nationella rapporter till UNFCCC:s sekretariat i överensstämmelse med artikel 12 i UNFCCC.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen tillhandahålla kopior av de nationella rapporter och de tvåårsrapporter som lämnas in till UNFCCC:s sekretariat.

KAPITEL 7

EXPERTGRANSKNING PÅ UNIONSnivå AV UTSLÄPP AV VÄXTHUSGASER

Artikel 19

Granskning av inventeringen

1. Kommissionen ska genomföra en omfattande granskning av de nationella inventeringsdata som inlämnats av medlemsstaterna enligt artikel 7.4 i denna förordning för att fastställa den årliga utsläppstilldelning som föreskrivs i artikel 3.2 fjärde stycket i beslut nr 406/2009/EG för tillämpning av artiklarna 20 och 27 i denna förordning och med syfte att övervaka hur det går för medlemsstaterna att uppfylla målet för minskning eller begränsning av utsläpp av växthusgas enligt artiklarna 3 och 7 i beslut nr 406/2009/EG under de år då en omfattande granskning genomförs.

2. Kommissionen ska med utgångspunkt i data som har rapporterats för år 2013 genomföra en årlig granskning av de nationella inventeringsdata som har inlämnats av medlemsstaterna enligt artikel 7.1 i denna förordning och som är relevanta för att övervaka medlemsstaternas minskning eller begränsning av utsläppen av växthusgas enligt artiklarna 3 och 7 i beslut nr 406/2009/EG och alla andra mål för minskning eller begränsning av växthusgaser som har fastslagits i unionslagstiftningen. Medlemsstaterna ska delta fullt ut i denna process.

3. Den omfattande granskning som avses i punkt 1 ska inbegripa

- a) kontroller för att verifiera att inlämnade uppgifter är transparenta, korrekta, konsistenta, jämförbara och fullständiga,
- b) kontroller för att upptäcka fall där inventeringsdata tas fram på ett sätt som inte är konsistent med UNFCCC:s vägledande dokumentation eller unionsreglerna, och

c) i förekommande fall, en beräkning av de nödvändiga tekniska korrigeringarna i samråd med medlemsstaterna.

4. De årliga granskningarna ska inbegripa de kontroller som avses i punkt 3 a. När medlemsstaterna så begär i samråd med kommissionen eller när man vid dessa kontroller identifierar aspekter av stor betydelse, såsom

a) rekommendationer från tidigare unions- eller UNFCCC-granskningar som inte har genomförts, eller frågor som inte har besvarats av en medlemsstat, eller

b) överskattningar eller underskattningar som rör en nyckelkategori i en medlemsstats inventering,

ska den årliga granskningen av den berörda medlemsstaten även omfatta de kontroller som avses i punkt 3 b för att de beräkningar som avses i punkt 3 c ska kunna göras.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa tidsplan och aktiviteter för den omfattande respektive årliga granskning som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel, bland annat de uppgifter som anges i punkterna 3 och 4 i denna artikel och för att säkerställa samråd med medlemsstaterna avseende slutsatserna från granskningarna. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

6. Kommissionen ska genom en genomförandeakt fastställa den totala mängd utsläpp för det relevanta året som framgår av de korrigerade inventeringsuppgifterna för varje medlemsstat efter det att den relevanta granskningen har slutförts.

7. De uppgifter för varje medlemsstat som förtecknats i register upprättade i enlighet med artikel 11 i beslut nr 406/2009/EG och artikel 19 i direktiv 2003/87/EG ska vid det datum som infaller fyra månader efter dagen för offentliggörandet av en genomförandeakt som har antagits i enlighet med punkt 6 i denna artikel, vara relevanta för tillämpningen av artikel 7.1 i beslut nr 406/2009/EG. Detta inbegriper ändringar av sådana uppgifter som framkommer som ett resultat av att medlemsstaten använder sig av de flexibla lösningarna i enlighet med artiklarna 3 och 5 i beslut nr 406/2009/EG.

Artikel 20

Hantering av omräkningarnas effekter

1. När den omfattande granskningen av inventeringsuppgifter med avseende på år 2020 har slutförts enligt artikel 19, ska kommissionen, i enlighet med den formel som anges i bilaga II,

beräkna summan av effekterna av de omräknade växthusgasutsläppen för varje medlemsstat.

2. Kommissionen ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 27.2 i denna förordning, bland annat använda den summa som avses i punkt 1 i den här artikeln när den ger förslag på mål för minskning eller begränsning av utsläpp för varje medlemsstat under perioden efter 2020, i enlighet med artikel 14 i beslut nr 406/2009/EG.

3. Kommissionen ska genast offentliggöra resultaten av de beräkningar som har gjorts enligt punkt 1.

KAPITEL 8

RAPPORTERING OM FRAMSTEG NÄR DET GÄLLER UNIONENS ÅTAGANDEN OCH INTERNATIONELLA ÅTAGANDEN

Artikel 21

Rapportering om framsteg

1. Kommissionen ska, i syfte att fastställa om det har gjorts tillräckliga framsteg, baserat på information som rapporterats enligt denna förordning och i samråd med medlemsstaterna, årligen bedöma de framsteg som har gjorts av unionen och dess medlemsstater för att uppfylla följande:

a) Åtaganden enligt artikel 4 i UNFCCC och artikel 3 i Kyoto-protokollet, som närmare har fastställts i beslut som har antagits av partskonferensen för UNFCCC eller av partskonferensen för UNFCCC i sin funktion som Kyotoprotokollets partsmöte. Denna bedömning ska baseras på den information som rapporterats i enlighet med artiklarna 7, 8 och 10 samt 13–17.

b) Skyldigheter enligt artikel 3 i beslut nr 406/2009/EG. Denna bedömning ska baseras på den information som rapporterats i enlighet med artiklarna 7, 8, 13 och 14.

2. Kommissionen ska vartannat år bedöma luftfartens totala inverkan på det globala klimatet, inbegripet genom icke CO₂-relaterade utsläpp eller effekter, baserat på de utsläppsdata som har tillhandahållits av medlemsstaterna i enlighet med artikel 7, samt, i förekommande fall, förbättra den bedömningen med hänvisning till vetenskapliga framsteg och flygtrafikdata.

3. Kommissionen ska senast den 31 oktober varje år, i enlighet med bestämmelserna i punkterna 1 och 2, överlämna en rapport som sammanfattar slutsatserna av bedömningarna till Europaparlamentet och rådet.

Artikel 22

Rapport om tilläggsperioden för att uppfylla åtagandena enligt Kyotoprotokollet

Unionen och varje medlemsstat ska överlämna en rapport till UNFCCC-sekretariatet om den tilläggsperiod för uppfyllande av de åtaganden som avses i punkt 3 i beslut 13/CMP.1, då den perioden löper ut.

KAPITEL 9

SAMARBETE OCH STÖD

Artikel 23

Samarbete mellan medlemsstaterna och unionen

Medlemsstaterna och unionen ska samarbeta och säkerställa full samordning med avseende på skyldigheter enligt denna förordning beträffande

- a) sammanställandet av en inventering av växthusgaser i unionen och utarbetandet av unionens rapport om denna, i enlighet med artikel 7.5,
- b) utarbetandet av unionens nationella rapporter enligt artikel 12 i UNFCCC och unionens tvåårsrapport i enlighet med beslut 2/CP.17 eller efterföljande beslut som antas av UNFCCC:s organ,
- c) gransknings- och efterlevnadsförfaranden enligt UNFCCC och Kyotoprotokollet i överensstämmelse med varje tillämpligt beslut enligt UNFCCC eller Kyotoprotokollet, liksom unionens förfarande för granskning av medlemsstaternas växthusgasinventeringar enligt artikel 19 i denna förordning,
- d) alla justeringar i enlighet med artikel 5.2 i Kyotoprotokollet, eller till följd av unionens granskningsförfarande enligt artikel 19 i denna förordning, eller andra ändringar av inventeringar och inventeringsrapporter som har lämnats in eller ska lämnas in till UNFCCC-sekretariatet,
- e) sammanställandet av unionens approximativa inventering av växthusgaser i enlighet med artikel 8,
- f) rapporteringen om återlösen av AAU, RMU, ERU, CER, tCER och lCER efter den tilläggsperiod som avses i punkt 14 i beslut 13/CMP.1 för uppfyllande av åtaganden i enlighet med artikel 3.1 i Kyotoprotokollet.

Artikel 24

Europeiska miljöbyråns roll

Europeiska miljöbyrån ska bistå kommissionen i dess arbete för efterlevnad av artiklarna 6–9, 12–19 samt 21 och 22 i enlighet med sitt årliga arbetsprogram. Detta ska inbegripa hjälp med att

- a) sammanställa unionens inventering av växthusgaser och att utarbeta unionens rapport om inventeringen av växthusgaser,
- b) genomföra kvalitetssäkrings- och kvalitetskontrollförfaranden inför utarbetandet av unionens inventering av växthusgaser,
- c) ta fram uppskattningar av uppgifter som inte har rapporterats i de nationella inventeringarna av växthusgaser,
- d) genomföra granskningarna,
- e) sammanställa unionens approximativa inventering av växthusgaser,
- f) sammanställa den information som har rapporterats av medlemsstater om politiska strategier och åtgärder och prognoser,
- g) genomföra kvalitetssäkrings- och kvalitetskontrollförfaranden för den information som har rapporterats av medlemsstater om prognoser, politiska strategier och åtgärder,
- h) utarbeta uppskattningar för uppgifter om prognoser som inte har rapporterats av medlemsstaterna,
- i) sammanställa uppgifter som har utarbetats av kommissionen inför den årliga rapporten till Europaparlamentet och rådet,
- j) sprida information som har insamlats inom ramen för denna förordning, inbegripet att upprätthålla och uppdatera en databas avseende medlemsstaternas begränsningspolitik och begränsningsåtgärder, och den europeiska klimatanpassningsplattformen med avseende på inverkan, sårbarhet och anpassning till klimatförändring.

KAPITEL 10

DELEGERING

Artikel 25

Delegeringens utövande

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 6, 7 och 10 ska ges till kommissionen för en period av fem år från och med den 8 juli 2013. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio

månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, om inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 6, 7 och 10 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska kommissionen samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 6, 7 och 10 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har några invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller på rådets initiativ.

KAPITEL 11

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 26

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté för klimatförändringar. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 27

Granskning

1. Kommissionen ska regelbundet granska om övervaknings- och rapporteringsbestämmelser enligt denna förordning överensstämmer med framtida beslut med avseende på UNFCCC och Kyotoprotokollet eller annan unionslagstiftning. Kommissionen ska regelbundet även bedöma om utvecklingen inom ramen för UNFCCC ger upphov till en situation där skyldigheterna enligt denna förordning inte längre är nödvändiga, inte står i proportion till de motsvarande fördelarna, behöver anpassas eller inte överensstämmer med eller dubblerar rapporteringskraven enligt UNFCCC, och ska, om det är lämpligt, lägga fram ett förslag till lagstiftning inför Europaparlamentet och rådet.

2. Kommissionen ska senast i december 2016 undersöka om användningen av IPCC:s riktlinjer från 2006 om nationella växthusgasinventeringar, eller en avsevärd förändring av de metoder som används inom ramen för UNFCCC vid fastställande av växthusgasinventeringar, leder till differenser som är större än 1 % i en medlemsstats totala växthusgasutsläpp enligt artikel 3 i beslut nr 406/2009/EG, och får se över medlemsstaternas årliga utsläppstilldelning i enlighet med fjärde stycket i artikel 3.2 i beslut nr 406/2009/EG.

Artikel 28

Upphävande

Beslut nr 280/2004/EG ska upphöra att gälla. Hänvisningar till det upphävda beslutet ska anses som hänvisningar till denna förordning och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga IV.

Artikel 29

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 21 maj 2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

L. CREIGHTON

Ordförande

BILAGA I

VÄXTHUSGASER

Koldioxid (CO₂)

Metan (CH₄)

Dikväveoxid (N₂O)

Svavelhexafluorid (SF₆)

Kvävetriodlurid (NF₃)

Fluorkolväten (HFC):

— HFC-23 CHF₃

— HFC-32 CH₂F₂

— HFC-41 CH₃F

— HFC-125 CHF₂CF₃

— HFC-134 CHF₂CHF₂

— HFC-134a CH₂FCF₃

— HFC-143 CH₂FCHF₂

— HFC-143a CH₃CF₃

— HFC-152 CH₂FCH₂F

— HFC-152a CH₃CHF₂

— HFC-161 CH₃CH₂F

— HFC-227ea CF₃CHF₂CF₃

— HFC-236cb CF₃CF₂CH₂F

— HFC-236ea CF₃CHFCHF₂

— HFC-236fa CF₃CH₂CF₃

— HFC-245fa CHF₂CH₂CF₃

— HFC-245ca CH₂FCF₂CHF₂

— HFC-365mfc CH₃CF₂CH₂CF₃

— HFC-43-10mee CF₃CHFCHF₂CF₃ eller (C₅H₂F₁₀)

Perfluorkolväten (PFC):

— PFC-14, Perfluorometan, CF₄

— PFC-116, Perfluoroetan, C₂F₆

— PFC-218, Perfluoropropan, C₃F₈

— PFC-318, Perfluorocyklobutan, c-C₄F₈

— Perfluorocyklopropan c-C₃F₆

— PFC-3-1-10, Perfluorobutan, C₄F₁₀

— PFC-4-1-12, Perfluoropentan, C₅F₁₂

— PFC-5-1-14, Perfluorohexan, C₆F₁₄

— PFC-9-1-18, C₁₀F₁₈

BILAGA II

Summan av effekterna av omräknade växthusgasutsläpp från en medlemsstat enligt artikel 20.1

Summan av effekterna av omräknade växthusgasutsläpp från en medlemsstat ska beräknas enligt följande formel:

$$\sum_{i=2013}^{2020} [t_{i,2022} - e_{i,2022} - (t_i - e_{i,i+2})]$$

Där

- t_i är medlemsstatens årliga utsläppstilldelning för år i enligt artikel 3.2 fjärde stycket och artikel 10 i beslut nr 406/2009/EG, antingen enligt vad som fastställs 2012 eller, om det är tillämpligt, enligt vad som fastställs 2016 på grundval av den granskning som genomförts i enlighet med artikel 27.2 i denna förordning och enligt artikel 3.2 i beslut nr 406/2009/EG,
- $t_{i,2022}$ är medlemsstatens årliga utsläppstilldelning för år i enligt artikel 3.2 fjärde stycket och artikel 10 i beslut nr 406/2009/EG som det skulle ha beräknats om granskade inventeringsuppgifter som inlämnades 2022 hade använts som indata,
- $e_{i,j}$ är medlemsstatens växthusgasutsläpp för år i som fastställts i enlighet med akter som antagits av kommissionen till följd av artikel 19.6 efter expertgranskningen av inventeringen år j .

FÖRTECKNING ÖVER ÅRLIGA INDIKATORER

Tabell 1: Förteckning över prioriterade indikatorer ⁽¹⁾

Nr	Nomenklatur i Eurostats indikatorer för energieffektivitet	Indikator	Täljare/nämnare	Riktlinjer/definitioner ⁽²⁾ ⁽³⁾
1	MACRO	Total koldioxidintensitet i förhållande till BNP, t/miljoner euro	Totala koldioxidutsläpp, kt	Totala koldioxidutsläpp (utom LULUCF) såsom rapporterats i gemensamma rapporteringsformatet
			BNP, miljarder euro (EG95)	Bruttonationalprodukt i fasta priser 1995 (källa: nationalräkenskaperna)
2	MACRO B0	Energirelaterad koldioxidintensitet i BNP, t/miljoner euro	Koldioxidutsläpp från energiförbrukning, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av fossila bränslen (IPCC källkategori 1A, sektorinriktad strategi)
			BNP, miljarder euro (EG95)	Bruttonationalprodukt i fasta priser 1995 (källa: nationalräkenskaperna)
3	TRANSPORTER C0	Koldioxidutsläpp från personbilar, kt		Koldioxidutsläpp från förbränning av fasta bränslen för all transportverksamhet med personbilar (bilar som huvudsakligen är utformade för persontransport och som har en kapacitet på högst 12 personer; viktindelningen efter bruttovikt får högst vara 3 900 kg – IPCC källkategori 1A3bi).
		Antal kilometer med personbilar, Mkm		Antal fordonskilometer med personbilar, Mkm (källa: transportstatistik) <i>Observera:</i> Aktivitetsdata bör om möjligt stämma överens med utsläppsdata.
4	INDUSTRI A1	Energirelaterad koldioxidintensitet för industrin, t/miljoner euro	Koldioxidutsläpp från industrin, kt	Utsläpp från förbränning av fasta bränslen i tillverkningsindustrin, byggverksamhet, utvinning av mineral (förutom kolgruvor och råpetroleum- och naturgasutvinning), inbegripet förbränning för el och värmeproduktion (IPCC källkategori 1 A2). Energi som används för industrins transporter bör inte inkluderas här utan i transportindikatorerna. Utsläpp från maskiner som inte är avsedda att användas på väg och andra mobila maskiner i industrin bör inkluderas i denna sektor.
			Bruttoförädlingsvärde för hela industrin, miljarder euro (EG95)	Bruttoförädlingsvärde i fasta priser 1995 i tillverkningsindustrin (Nace 15-22, 24-37), byggverksamhet (Nace 45) och utvinning av mineraler (förutom kolgruvor och råpetroleum- och naturgasutvinning) (Nace 13-14) (källa: nationalräkenskaper).

Nr	Nomenklatur i Eurostats indikatorer för energieffektivitet	Indikator	Täljare/nämnare	Riktlinjer/definitioner ⁽²⁾ ⁽³⁾
5	HUSHÅLL A.1	Specifika koldioxidutsläpp för hushållen, t/bostad	Koldioxidutsläpp från hushållens förbrukning av fossila bränslen, kt	Koldioxidutsläpp från hushållens förbränning av fossila bränslen (IPCC källkategori 1 A4b).
			Bestånd av permanentbostäder, 1 000	Bestånd av permanentbostäder
6	TJÄNSTER A0	Koldioxidintensitet i den kommersiella och institutionella sektorn, t/miljoner euro	Koldioxidutsläpp från förbrukning av fossila bränslen i den kommersiella och institutionella sektorn, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av fossila bränslen i kommersiella och institutionella byggnader i de offentliga och privata sektorerna (IPCC källkategori 1A4a). Energi som används för tjänstesektorns transporter bör inte inkluderas här utan i transportindikatorerna.
			Bruttoförädlingsvärde för tjänstesektorn, miljarder euro (EG95)	Bruttoförädlingsvärde i fasta priser 1995 för tjänstesektorn (Nace 41, 50, 51, 52, 55, 63, 64, 65, 66, 67, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 80, 85, 90, 91, 92, 93, 99) (källa: nationalräkenskaper)
7	ENERGIOMVANDLING B0	Specifika koldioxidutsläpp för offentliga kraftverk och egenproducenter (kraftverk), t/TJ	Koldioxidutsläpp från offentliga värmekraftverk och egenproducenter (värmekraftverk), kt	Koldioxidutsläpp från all förbränning av fossila bränslen för bruttoel- och värmeproduktion av offentliga kraftvärmeverk och värmekraftverk och egenproducenter (kraftvärmeverk och värmekraftverk). Utsläpp från värmeverk får inte inkluderas.
			Alla produkter – produktion från offentliga kraftvärmeverk och egenproducenter (kraftvärmeverk), PJ	Bruttoel som produceras och eventuell värme som säljs till tredje parter (värmekraftverk) av offentliga kraftvärmeverk och värmekraftverk och egenproducenter (kraftvärmeverk och värmekraftverk). Produktion från värmeverk inkluderas inte. Offentliga kraftvärmeverk producerar el (och värme) för försäljning till tredje parter som sin huvudverksamhet. De kan vara privat- eller offentligägda. Egenproducenter (kraftvärmeverk) producerar el (och värme) helt eller delvis för egen användning som en verksamhet som stöder deras huvudsakliga verksamhet. Bruttoelproduktionen mäts vid utgången av huvudtransformatorn, dvs. förbrukningen av el i hjälpanläggningarna och i transformatorerna inkluderas. (källa: energibalansen)

⁽¹⁾ Medlemsstaten ska rapportera täljaren och nämnaren om de inte finns med i gemensamma rapporteringsformatet.

⁽²⁾ Medlemsstaterna bör följa dessa riktlinjer. Om de inte till fullo kan följa dessa riktlinjer eller om täljaren och nämnaren inte är helt och hållet konsistenta bör medlemsstaten tydligt ange detta.

⁽³⁾ Hänvisningen till IPCC:s källkategorier avser IPCC:s ändrade riktlinjer för nationella inventeringar av växthusgaser (1996).

Tabell 2: Förteckning över ytterligare prioriterade indikatorer ⁽¹⁾

Nr	Nomenklatur i Eurostats indikatorer för energieffektivitet	Indikator	Täljare/nämnare	Riktlinjer/definitioner ⁽²⁾
1	TRANSPORTER D0	Koldioxidutsläpp från godstransport på väg, kt		Koldioxidutsläpp från förbränning av fossila bränslen för all transportverksamhet med lätta lastbilar (fordon med en totalvikt på högst 3 900 kg som huvudsakligen är utformade för transport av lätt gods eller som har särskilda egenskaper som fyrhjulsdrift för körning i terrängen – IPCC källkategori 1A3bii) och tunga lastbilar (fordon med en totalvikt som överstiger 3 900 kg och som huvudsakligen är utformade för transport av tungt gods – IPCC källkategori 1A3biii utom bussar).
		Godstransport på väg, Mtkm		Antal transporterade tonkilometer med lätta och tunga lastbilar på väg. En tonkilometer är godstransport på väg av ett ton gods under en kilometer. (källa: transportstatistik). <i>Observera:</i> Aktivitetsdata bör om möjligt stämma överens med utsläppsdata.
2	INDUSTRI A1.1	Total koldioxidintensitet – järn och stålindustrin, t/miljoner euro	Totala koldioxidutsläpp från järn och stål, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av fossila bränslen vid tillverkning av järn och stål inbegripet förbränning för el och värmeproduktion (IPCC källkategori 1A2a), från produktionsprocessen för järn och stål (IPCC källkategori 2C1) och från produktionsprocessen för ferrolegeringar (IPCC källkategori 2C2).
			Bruttoförädlingsvärde för hela järn- och stålindustrin, miljarder euro (EG95)	Bruttoförädlingsvärde i fasta priser 1995 vid framställning av järn och stål samt ferrolegeringar (Nace 27.1), tillverkning av järn- och stålrör (Nace 27.2), annan primärbearbetning av järn och stål (Nace (27.3), gjutning av järn (Nace 27.51) och gjutning av stål (Nace 27.52) (källa: nationalräkenskaperna).
3	INDUSTRI A1.2	Energirelaterad koldioxidintensitet – kemiska industrin, t/miljoner euro	Energirelaterade koldioxidutsläpp för kemiska industrin, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av fossila bränslen vid tillverkning av kemikalier och kemiska produkter inbegripet förbränning för el- och värmeproduktion (IPCC källkategori 1A2c).
			Bruttoförädlingsvärde för kemiska industrin, miljarder euro (EG95)	Bruttoförädlingsvärde i fasta priser 1995 vid tillverkning av kemikalier och kemiska produkter (Nace 24) (källa: nationalräkenskaper).
4	INDUSTRI A1.3	Energirelaterad koldioxidintensitet – glas-, lergods- och byggnadsmaterialindustrin, t/miljoner euro	Energirelaterade koldioxidutsläpp för glas, lervaror och byggnadsmaterial, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av bränslen vid tillverkning av icke-metalliska mineraliska produkter (Nace 26), inklusive förbränning för el- och värmeproduktion.
			Bruttoförädlingsvärde för glas-, lergods- och byggnadsmaterialindustrin, miljarder euro (EG95)	Bruttoförädlingsvärde i fasta priser 1995 vid tillverkning av icke-metalliska mineraliska produkter (Nace 26) (källa: nationalräkenskaper).

Nr	Nomenklatur i Eurostats indikatorer för energieffektivitet	Indikator	Täljare/nämnare	Riktlinjer/definitioner ⁽²⁾
5	INDUSTRI C0.1	Specifika koldioxidutsläpp för järn- och stålindustrin, t/t	Totala koldioxidutsläpp från järn och stål, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av fossila bränslen vid tillverkning av järn och stål inbegripet förbränning för el och värmeproduktion (IPCC källkategori 1A2a), från produktionsprocessen för järn och stål (IPCC källkategori 2C1) och från produktionsprocessen för ferrolegeringar (IPCC källkategori 2C2).
			Framställning av syrgasstål, kt	Framställning of syrgasstål (Nace 27) (källa: produktionsstatistik).
6	INDUSTRI C0.2	Specifika energirelaterade koldioxidutsläpp för cementindustrin, t/t	Energirelaterade koldioxidutsläpp från glas, lervaror och byggnadsmaterial, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av bränslen vid tillverkning av icke-metalliska mineraliska produkter (Nace 26) inklusive förbränning för el- och värmeproduktion.
			Tillverkning av cement, kt	Tillverkning av cement (Nace 26) (källa: produktionsstatistik).

⁽¹⁾ Medlemsstaten ska rapportera täljaren och nämnaren om de inte finns med i gemensamma rapporteringsformatet.

⁽²⁾ Medlemsstaterna bör följa dessa riktlinjer. Om de inte till fullo kan följa dessa riktlinjer eller om täljaren och nämnaren inte är helt och hållet konsistenta bör medlemsstaten tydligt ange detta.

Tabell 3: Förteckning över ytterligare indikatorer

Nr	Nomenklatur i Eurostats indikatorer för energieffektivitet	Indikator	Täljare/nämnare	Riktlinjer/definitioner
1	TRANSPORTER B0	Specifika dieselrelaterade koldioxidutsläpp för personbilar, g/100km	Koldioxidutsläpp för dieseldrivna personbilar, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av diesel för all transportverksamhet med personbilar (bilar som huvudsakligen är utformade för persontransport och som har en kapacitet på högst 12 personer; viktindelningen efter bruttovikt får högst vara 3 900 kg – IPCC källkategori 1A3bi endast diesel).
			Antal kilometer för dieseldrivna personbilar, miljoner km	Antal fordonskilometer för alla dieseldrivna personbilar med tillstånd att använda vägar som är öppna för offentlig trafik (källa: transportstatistik).
2	TRANSPORTER B0	Specifika bensinrelaterade koldioxidutsläpp för personbilar, g/100km	Koldioxidutsläpp för bensindrivna personbilar, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av bensin för all transportverksamhet med personbilar (bilar som huvudsakligen är utformade för persontransport och som har en kapacitet på högst 12 personer; viktindelningen efter bruttovikt får högst vara 3 900 kg – IPCC källkategori 1A3bi endast bensin).
			Antal kilometer för bensindrivna personbilar, miljoner km	Antal fordonskilometer för alla bensindrivna personbilar med tillstånd att använda vägar som är öppna för offentlig trafik (källa: transportstatistik).

Nr	Nomenklatur i Eurostats indikatorer för energieffektivitet	Indikator	Täljare/nämnare	Riktlinjer/definitioner
3	TRANSPORTER C0	Specifika koldioxidutsläpp för personbilar, t/pkm	Koldioxidutsläpp från personbilar, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av fasta bränslen för all transportverksamhet med personbilar (bilar som huvudsakligen är utformade för persontransport och som har en kapacitet på högst 12 personer; viktindelningen efter bruttovikt får högst vara 3 900 kg – IPCC källkategori 1A3bi).
			Persontransport med bilar, Mpkm	Antal personkilometer för transport med personbilar. En personkilometer är transport av en resenär en kilometer (källa: transportstatistik). <i>Observera:</i> Aktivitetsdata bör om möjligt stämma överens med utsläppsdata.
4	TRANSPORTER E1	Specifika flygtransportutsläpp, t/passagerare	Koldioxidutsläpp från inrikes flygtransport, kt	Koldioxidutsläpp från inrikes flygtransport (kommersiell, privat, jordbruk, etc.), inbegripet starter och landningar (IPCC källkategori 1A3aii). Användningen av bränsle för marktransport på flygplatserna ska undantas. Även bränsle för stationär förbränning vid flygplatserna ska undantas.
			Inrikes flygpassagerare, miljoner	Antal personer, utom medlemmar av flyg- och kabinbesättningarna som är i tjänst, som gör en flygresa (endast inrikesflyg) (källa: transportstatistik). <i>Observera:</i> Aktivitetsdata bör om möjligt stämma överens med utsläppsdata.
5	INDUSTRI A1.4	Energirelaterad koldioxidintensitet – livsmedels-, dryckesvaru- och tobaksindustrin, t/miljoner euro	Energirelaterade koldioxidutsläpp för livsmedelsindustrin, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av fossila bränslen vid tillverkning av livsmedels-, dryckes- och tobaksprodukter inbegripet förbränning för el- och värmeproduktion (IPCC källkategori 1A2e).
			Bruttoförädlingsvärde – livsmedels-, dryckesvaru- och tobaksindustrin, miljoner euro (EG95)	Bruttoförädlingsvärde i fasta priser 1995 vid livsmedels- och dryckesvaruframställning (Nace 15) och tobaksvarutillverkning (Nace 16) (källa: nationalräkenskaper).
6	INDUSTRI A1.5	Energirelaterad koldioxidintensitet – papperstillverkning och grafisk produktion, t/miljoner euro	Energirelaterade koldioxidutsläpp för papperstillverkning och grafisk produktion, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av fossila bränslen vid tillverkning av massa, papper och pappersprodukter och förlagsverksamhet, grafisk produktion och reproduktion av inspelningar inklusive utsläpp från förbränning för el- och värmeproduktion (IPCC källkategori 1A2d).
			Bruttoförädlingsvärde – papperstillverkning och grafisk produktion, miljoner euro (EG95)	Bruttoförädlingsvärde i fasta priser 1995 vid massa-, pappers- och pappersvarutillverkning (Nace 21) och förlagsverksamhet, grafisk produktion och reproduktion av inspelningar (Nace 22) (källa: nationalräkenskaper).

Nr	Nomenklatur i Eurostats indikatorer för energieffektivitet	Indikator	Täljare/nämnare	Riktlinjer/definitioner
7	HUSHÅLL A0	Specifika koldioxidutsläpp från hushållens rumsuppvärmning, t/m ²	Koldioxidutsläpp för rumsuppvärmning i hushåll, kt	Koldioxidutsläpp från bränsleförbränning för rumsuppvärmning i hushåll.
			Yta för permanentbostäder, miljoner m ²	Totalyta för permanentbostäder.
8	TJÄNSTER B0	Specifika koldioxidutsläpp för den kommersiella och den institutionella sektorn för rumsuppvärmning, kg/m ²	Koldioxidutsläpp från kommersiell och institutionell rumsuppvärmning, kt	Koldioxidutsläpp från fossil bränsleförbränning för rumsuppvärmning i kommersiella och institutionella byggnader i de offentliga och privata sektorerna.
			Yta för tjänstebyggnader, miljoner m ²	Totalyta för tjänstebyggnader (Nace 41, 50, 51, 52, 55, 63, 64, 65, 66, 67, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 80, 85, 90, 91, 92, 93, 99).
9	ENERGIOMVANDLING D0	Specifika koldioxidutsläpp för offentliga kraftverk, t/TJ	Koldioxidutsläpp från offentliga värmekraftverk, kt	Koldioxidutsläpp från all förbränning av fossila bränslen för bruttoel- och värmeproduktion av offentliga värmekraftverk och kraftvärmeverk (IPCC källkategorier 1A1ai och 1A1aii). Utsläpp från värmeverk får inte inkluderas.
			All output från offentliga värmekraftverk, PJ	Bruttoel som produceras och eventuell värme som säljs till tredje parter (värmekraftverk) av offentliga värmekraftverk och kraftvärmeverk. Produktion från värmeverk får inte inkluderas. Offentliga kraftvärmeverk producerar el (och värme) för försäljning till tredje parter som sin huvudverksamhet. De kan vara privat- eller offentligägda. Bruttoelproduktionen mäts vid utgången av huvudtransformatorn, dvs. förbrukningen av el i hjälpanläggningarna och i transformatorerna ska inkluderas (källa: energibalansen).
10	ENERGIOMVANDLING E0	Specifika koldioxidutsläpp för egenproducenter (kraftverk), t/TJ	Koldioxidutsläpp från egenproducenter (kraftverk), kt	Koldioxidutsläpp från all förbränning av fossila bränslen för bruttoel- och värmeproduktion av värmekraftverk och kraftvärmeverk och egenproducenter (värmekraftverk).
			All output från egenproducent (värmekraftverk), PJ	Bruttoel som produceras och eventuell värme som säljs till tredje parter (kraftvärmeverk) av egenproducenter (värmekraftverk och kraftvärmeverk). Egenproducenter (kraftvärmeverk) producerar el (och värme) helt eller delvis för egen användning som en verksamhet som stöder deras huvudsakliga verksamhet. Bruttoelproduktionen mäts vid utgången av huvudtransformatorn, dvs. förbrukningen av el i hjälpanläggningarna och i transformatorerna ska inkluderas (källa: energibalansen).
11	ENERGIOMVANDLING	Kolintensitet för den totala elproduktionen, t/TJ	Koldioxidutsläpp från klassisk elproduktion, kt	Koldioxidutsläpp från all förbränning av fossila bränslen för bruttoel- och värmeproduktion av offentliga kraftvärmeverk och värmekraftverk och

Nr	Nomenklatur i Eurostats indikatorer för energieffektivitet	Indikator	Täljare/nämnare	Riktlinjer/definitioner
				egenproducenter (kraftvärmeverk och värmekraftverk). Utsläpp från värmeverk får inte inkluderas.
			All output från offentliga kraftverk och egenproducenter (kraftverk), PJ	Bruttoel som produceras och eventuell värme som säljs till tredje parter (kraftvärmeverk) av offentliga värmekraftverk och kraftvärmeverk och egenproducenter (värmekraftverk och kraftvärmeverk). El producerad från förnybara källor och kärnkraft inkluderas (källa: energibalansen).
12	TRANSPORTER	Kolintensitet för transport, t/TJ	Koldioxidutsläpp från transport, kt	Koldioxidutsläpp från fossila bränslen för all transportverksamhet (IPCC källkategori 1A3).
			Total slutlig energiförbrukning från transport, PJ	Inkluderar total slutlig energiförbrukning för transport från alla energikällor (inklusive biomassa och elförbrukning) (källa: energibalansen).
13	INDUSTRI C0.3	Specifika energirelaterade koldioxidutsläpp för pappersindustrin, t/t	Energirelaterade koldioxidutsläpp för industrin för papperstillverkning och grafisk produktion, kt	Koldioxidutsläpp från förbränning av fossila bränslen vid tillverkning av massa, papper och pappersprodukter och förlagsverksamhet, grafisk produktion och reproduktion av inspelningar inklusive utsläpp från förbränning för el- och värmeproduktion (IPCC källkategori 1A2d).
			Papperstillverkning, kt	Papperstillverkning (Nace 21) (källa: produktionsstatistik).
14	INDUSTRI	Koldioxidutsläpp från industrisektorn, kt		Utsläpp från förbränning av fasta bränslen i tillverkningsindustrin, byggverksamhet, utvinning av mineral (förutom kolgruvor och råpetroleum- och naturgasutvinning) inbegripet förbränning för el och värmeproduktion (IPCC källkategori 1A2). Energi som används för industrins transporter bör inte inkluderas här utan i transportindikatorerna. Utsläpp från maskiner som inte är avsedda att användas på väg och andra mobila maskiner i industrin bör inte inkluderas i denna sektor.
			Total slutlig energiförbrukning från industrin, PJ	Inkluderar total slutlig energiförbrukning för industrin från alla energikällor (inklusive biomassa och elförbrukning) (källa: energibalansen).
15	HUSHÅLL	Koldioxidutsläpp från hushållen, kt		Koldioxidutsläpp från hushållens förbränning av fossila bränslen (IPCC källkategori 1A4b).
			Total slutlig energiförbrukning från hushållen, PJ	Inkluderar total slutlig energiförbrukning för hushållen från alla energikällor (inklusive biomassa och elförbrukning) (källa: energibalansen).

BILAGA IV

JÄMFÖRELSETABELL

Beslut nr 280/2004/EG	Denna förordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2.1	Artikel 4.1
Artikel 2.2	—
Artikel 2.3	Artikel 4.3
Artikel 3.1	Artikel 7.1 och 7.3
Artikel 3.2	Artiklarna 13.1 och 14.1
Artikel 3.3	Artikel 12.3
Artikel 4.1	Artikel 6
Artikel 4.2	—
Artikel 4.3	Artikel 24
Artikel 4.4	Artikel 5.1
Artikel 5.1	Artikel 21.1
Artikel 5.2	Artikel 21.3
Artikel 5.3	—
Artikel 5.4	—
Artikel 5.5	Artikel 22
Artikel 5.6	—
Artikel 5.7	Artikel 24
Artikel 6.1	Artikel 10.1
Artikel 6.2	Artikel 10.3
Artikel 7.1	—
Artikel 7.2	Artikel 11.1 och 11.2
Artikel 7.3	—
Artikel 8.1	Artikel 23
Artikel 8.2	Artikel 7.4
Artikel 8.3	—
Artikel 9.1	Artikel 26
Artikel 9.2	—
Artikel 9.3	—
Artikel 10	—
Artikel 11	Artikel 28
Artikel 12	Artikel 29

Uttalanden från kommissionen

”Kommissionen noterar att artikel 10 i dess ursprungliga förslag har strukits. För att förbättra uppgifternas kvalitet och insynen när det gäller utsläpp av koldioxid och annan klimatrelevant information på sjötransportområdet samtycker kommissionen dock till att i stället ta upp denna fråga i samband det kommande initiativet för övervakning, rapportering och verifiering av utsläpp från sjöfarten vilket kommissionen förbinder sig att anta första halvåret 2013. Kommissionen avser att föreslå en ändring av denna förordning i det sammanhanget.”

”Kommissionen noterar att det kan komma att krävas kompletterande bestämmelser om inrättande, underhåll och ändring av unionens system för politiska strategier, åtgärder och prognoser samt förberedelse av approximativa växthusgasinventeringar i syfte att säkerställa att förordningen fungerar väl. Från och med början av 2013 kommer kommissionen att undersöka frågan i nära samarbete med medlemsstaterna och, vid behov, lägga fram ett förslag till ändring av förordningen.”

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 526/2013

av den 21 maj 2013

om Europeiska unionens byrå för nät- och informationssäkerhet (Enisa) och om upphävande av förordning (EG) nr 460/2004

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Elektronisk kommunikation och infrastruktur och elek-
troniska tjänster är mycket viktiga faktorer, både direkt
och indirekt, för ekonomisk och samhälllig utveckling.
De har stor betydelse för samhället och har nu själva
blivit grundläggande samhällsnyttigheter på samma sätt
som el och vatten, och de utgör också viktiga faktorer för
tillhandahållandet av el, vatten och andra kritiska tjänster.
Kommunikationsnät fungerar som katalysatorer för soci-
alt samspel och innovation som ökar teknikens genom-
slagskraft och formar konsumentbeteenden, affärsmodel-
ler, näringsliv, medborgaranda och politisk delaktighet.
Störningar av dem kan orsaka enorma fysiska, sociala
och ekonomiska skador, vilket understryker betydelsen
av åtgärder som ökar skyddet och motståndskraften
och syftar till att säkerställa kontinuiteten för kritiska
tjänster. När det gäller säkerheten för elektroniska kom-
munikationer, infrastrukturer och tjänster står man hela
tiden inför allt större utmaningar, i synnerhet vad gäller
deras integritet, tillgänglighet och konfidentialitet; dessa
utmaningar hänför sig bland annat till de enskilda del-
arna av kommunikationsinfrastrukturen och den mjuk-
vara som styr dessa delar samt till infrastrukturen överlag
och de tjänster som tillhandahålls med hjälp av den.
Detta är ett allt större problem för samhället, inte minst
för att problem kan uppstå på grund av systemens kom-
plexitet, driftsstörningar, systemfel, olyckor, misstag och
attacker som kan medföra konsekvenser för den elektro-
niska och fysiska infrastrukturen för tjänster av kritisk
betydelse för EU-medborgarnas välfärd.

- (2) Hotbilderna ändras hela tiden, och säkerhetsincidenter
kan skada användarnas förtroende för teknik, nät och
tjänster och på så sätt påverka deras förmåga att ta till-
vara den inre marknadens hela potential och ett allmänt
utnyttjande av informations- och kommunikationsteknik
(IKT).

- (3) Det är därför viktigt för beslutsfattare, bransch och an-
vändare att det görs en regelbunden bedömning av situa-
tionen när det gäller nät- och informationssäkerhet i
unionen, på grundval av tillförlitliga unionsdata, samt
systematiska prognoser för utvecklingen, utmaningarna
och hoten inför framtiden på både unionsnivå och global
nivå.

- (4) Genom beslut 2004/97/EG, Euratom ⁽³⁾, som antogs vid
Europeiska rådets sammanträde den 13 december 2003,
beslutade medlemsstaternas företrädare att Europeiska by-
rån för nät- och informationssäkerhet (Enisa), som skulle
inrättas på grundval av kommissionens förslag, skulle ha
sitt säte i en stad i Grekland som skulle fastställas av den
grekiska regeringen. I enlighet med det beslutet bestämde
den grekiska regeringen att Enisa skulle ha sitt säte i
Heraklion på Kreta.

- (5) Den 1 april 2005 slöts ett avtal om säte mellan byrån
och värdmedlemsstaten.

- (6) Byråns värdmedlemsstat bör säkerställa bästa möjliga för-
utsättningar för en smidig och effektiv drift av byrån. Det
är mycket viktigt att byrån är förlagd till en lämplig plats,
där det bland annat finns lämpliga transportförbindelser
och faciliteter för makar och barn som medföljer byråns
personal, för att byrån ska kunna utföra sina uppgifter
väl och effektivt samt för möjligheterna att rekrytera och
behålla personal och för en effektivare nätverksverksam-
het. De nödvändiga arrangemangen bör efter godkän-
nande av byråns styrelse fastställas i ett avtal mellan
byrån och värdmedlemsstaten.

⁽¹⁾ EUT C 107, 6.4.2011, s. 58.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 april 2013 (ännu ej of-
fentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 13 maj 2013.

⁽³⁾ Beslut 2004/97/EG, Euratom antaget i samförstånd mellan medlems-
staternas företrädare, församlade på stats- eller regeringschefsnivå, av
den 13 december 2003 om lokaliseringen av sätena för vissa av
Europeiska unionens myndigheter och byråer (EUT L 29, 3.2.2004,
s. 15).

- (7) För att effektivisera byråns drift har byrån inrättat en filial i Atens storstadsområde, som bör upprätthållas med värdmedlemsstatens godkännande och stöd och vid vilken byråns operativa personal bör vara placerad. Personal som framför allt har hand om byråns förvaltning (där ibland den verkställande direktören), ekonomi, skrivbordsforskning och analys, it- och fastighetsförvaltning, personalfrågor, utbildning, kommunikation och offentliga frågor bör placeras i Heraklion.
- (8) För att byrån ska kunna utföra sina uppgifter väl och effektivt har den rätt att bestämma hur den egna organisationen ska se ut, samtidigt som den respekterar bestämmelserna om sätet och Atenfilialen i enlighet med denna förordning. Framför allt bör byrån, för att den ska kunna utföra uppgifter som involverar samverkan med huvudintressenter såsom unionens institutioner, vidta de praktiska arrangemang som krävs för att effektivisera driften.
- (9) Europaparlamentet och rådet antog 2004 förordning (EG) nr 460/2004 ⁽¹⁾ om inrättandet av Enisa med syftet att bidra till målet att säkerställa en hög nivå på nät- och informationssäkerheten i unionen och utveckla en kultur av nät- och informationssäkerhet till förmån för medborgarna, konsumenterna, företagen och den offentliga administrationen. År 2008 antog Europaparlamentet och rådet förordning (EG) nr 1007/2008 ⁽²⁾ som förlängde byråns mandat till mars 2012. Förordning (EU) nr 580/2011 ⁽³⁾ förlänger byråns mandat till den 13 september 2013.
- (10) Byrån bör efterträda Enisa, som inrättades genom förordning (EG) nr 460/2004. I enlighet med det beslut som fattades av medlemsstaternas företrädare när de sammanträdde i Europeiska rådet den 13 december 2003 bör värdmedlemsstaten bibehålla och vidareutveckla de nuvarande praktiska arrangemangen för att säkra en smidig och effektiv drift av byrån, inklusive Atenfilialen, och underlätta rekryteringen och bibehållandet av högkvalificerad personal.
- (11) Sedan Enisa inrättades har nät- och informationssäkerhetsproblemen ändrats i takt med den tekniska utvecklingen, marknadsutvecklingen och de socioekonomiska förändringarna, och de har varit föremål för ytterligare reflektion och debatt. Som svar på de ändrade utmaningarna har unionen uppdaterat sina prioriteringar för nät- och informationssäkerhetspolitiken. Syftet med denna förordning är att stärka byrån för att framgångsrikt kunna bidra till unionsinstitutionernas och medlemsstaternas insatser för att utveckla en europeisk kapacitet för att hantera nät- och informationssäkerhetsutmaningar.
- (12) För inre marknadsåtgärder inom området säkerhet för elektronisk kommunikation och, mer allmänt, nät- och informationssäkerhet krävs olika former av tekniska och organisatoriska tillämpningar hos unionens institutioner och hos medlemsstaterna. Det faktum att dessa krav tillämpas på många olika sätt kan leda till ineffektivitet och skapa hinder på den inre marknaden. Därför behövs ett expertcentrum på unionsnivå som tillhandahåller riktlinjer, rådgivning och bistånd i nät- och informationssäkerhetsfrågor, vilket unionens institutioner och medlemsstaterna kan utnyttja. Byrån kan tillgodose dessa behov genom att utveckla och upprätthålla en hög nivå av expertis och bistå unionens institutioner, medlemsstaterna och näringslivet, för att hjälpa dem att uppfylla nät- och informationssäkerhetskraven i lagar och andra förordningar samt fastställa och åtgärda nät- och informationssäkerhetsproblem, och därigenom bidra till en välfungerande inre marknad.
- (13) Byrån bör utföra de uppgifter som den tilldelats genom unionsrättsakter inom området elektronisk kommunikation och, rent allmänt, bidra till ökad säkerhet för elektronisk kommunikation samt integritetsskydd och skydd av personuppgifter genom att bland annat tillhandahålla expertis och rådgivning, främja utbyte av bästa praxis och lägga fram strategiförslag.
- (14) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) ⁽⁴⁾ föreskriver att företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa deras integritet och säkerhet; direktivet inför en skyldighet för nationella regleringsmyndigheter att när så är lämpligt underrätta bland annat byrån om säkerhetsöverträdelser och integritetsförluster som har fått omfattande konsekvenser för driften av nät eller tjänster och att lämna en årlig rapport till kommissionen och till byrån som sammanfattar de anmälningar som inkommit och åtgärder som vidtagits.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 460/2004 av den 10 mars 2004 om inrättandet av den europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet (EUT L 77, 13.3.2004, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2008 av den 24 september 2008 om ändring av förordning (EG) nr 460/2004 om inrättandet av den europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet i fråga om dess mandatperiod (EUT L 293, 31.10.2008, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 580/2011 av den 8 juni 2011 om ändring av förordning (EG) nr 460/2004 om inrättandet av den europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet vad gäller dess varaktighet (EUT L 165, 24.6.2011, s. 3).

⁽⁴⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 33.

- Enligt direktiv 2002/21/EG ska byrån dessutom bidra till harmoniseringen av lämpliga tekniska och organisatoriska säkerhetsåtgärder genom att utfärda yttranden.
- (15) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation)⁽¹⁾ ska en leverantör av en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst vidta lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att säkerställa säkerheten i sina tjänster samt konfidentialitet vid kommunikation och för därmed förbundna trafikuppgifter. Genom direktiv 2002/58/EG införs informations- och anmälningsskydd avseende personuppgiftsbrott för leverantörer av elektroniska kommunikationstjänster. Enligt direktivet åläggs kommissionen även att konsultera byrån i samband med antagandet av tekniska genomförandeåtgärder beträffande de omständigheter, former och förfaranden som kan tillämpas på informations- och anmälningsskydd. Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽²⁾ ska medlemsstaterna föreskriva att den registeransvarige ska genomföra lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att skydda personuppgifter från förstöring genom olyckshändelse eller otillåtna handlingar eller förlust genom olyckshändelse samt mot ändringar, otillåten spridning av eller otillåten tillgång till uppgifterna, särskilt om behandlingen innefattar överföring av uppgifter i ett nät, och mot varje annat slag av otillåten behandling.
- (16) Byrån bör bidra till en hög nivå på nät- och informationssäkerheten, till ett bättre integritets- och personuppgiftsskydd och till att utveckla och främja en kultur för nät- och informationssäkerhet till gagn för medborgarna, konsumenterna, företagen och den offentliga sektorns organisationer i unionen, och på så sätt bidra till att den inre marknaden fungerar väl. För att kunna uppnå detta bör byrån tilldelas nödvändiga budgetmedel.
- (17) Den växande betydelsen av elektroniska nät och elektronisk kommunikation, som numera utgör ryggraden i Europas ekonomi, och den digitala ekonomins faktiska storlek gör att byrån bör få utökade ekonomiska resurser och personalresurser som står i paritet med byråns utvidgade roll och arbetsuppgifter och med dess centrala position i försvaret av det europeiska digitala ekosystemet.
- (18) Byrån bör fungera som en referenspunkt och skapa förtroende och tillit genom sin opartiskhet samt genom kvaliteten på de råd och den information den tillhandahåller, öppenheten i dess förfaranden och arbetssätt samt dess skickliga sätt att utföra sina uppgifter. Byrån bör bygga vidare på de ansträngningar som gjorts nationellt och på unionsnivå och därför utföra sina uppgifter i fullständigt samarbete med unionens institutioner, organ och byråer och med medlemsstaterna samt vara öppen för kontakter med näringslivet och andra berörda intressenter. Byrån bör också bygga vidare på synpunkter från och samarbete med den privata sektorn, som spelar en viktig roll för säkra elektroniska kommunikationer, infrastrukturer och tjänster.
- (19) Byråns uppgifter bör visa hur den ska uppnå sina mål och samtidigt möjliggöra flexibilitet i verksamheten. Byråns uppgifter bör omfatta insamling av information och data som behövs för analys av risker när det gäller säkerheten och motståndskraften för elektroniska kommunikationer, infrastrukturer och tjänster och för att i samarbete med medlemsstaterna, kommissionen och i förekommande fall berörda intressenter göra en bedömning av nät- och informationssäkerhetssituationen i unionen. Byrån bör säkra samordning och samarbete med unionens institutioner, organ och byråer och med medlemsstaterna och förbättra samarbetet mellan intressenter i Europa, i synnerhet genom att engagera behöriga nationella organ och unionsorgan och högnivåexperter från den privata sektorn inom berörda områden, särskilt tillhandahållare av elektroniska nät och tjänster, tillverkare av nätutrustning och försäljare av mjukvara, med hänsyn till att nät- och informationssystem består av kombinationer av hårdvara, mjukvara och tjänster. Byrån bör bistå unionens institutioner och medlemsstaterna i deras dialog med branschen för att bemöta säkerhetsrelaterade problem i hårdvaru- och mjukvaruprodukter och därigenom bidra till en samlad strategi för nät- och informationssäkerhet.
- (20) Nät- och informationssäkerhetsstrategier som offentliggjorts av unionens institutioner, organ eller byråer eller av en medlemsstat bör tillhandahållas byrån för information och för att undvika dubbelarbete. Byrån bör analysera strategierna och verka för att de presenteras i ett format som underlättar jämförbarhet. Den bör göra strategierna och sina analyser tillgängliga för allmänheten på elektronisk väg.
- (21) Byrån bör bistå kommissionen med råd, yttranden och analyser i alla unionsfrågor som rör politikens utveckling inom området nät- och informationssäkerhet, inbegripet skydd av kritisk informationsinfrastruktur och motståndskraft. Byrån bör också bistå unionens institutioner, organ och byråer, samt medlemsstaterna i tillämpliga fall

⁽¹⁾ EGT L 201, 31.7.2002, s. 37.

⁽²⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

och på deras begäran, i deras arbete för att utveckla politiken och kapaciteten när det gäller nät- och informationssäkerhet.

- (22) Byrån bör i sitt arbete fullt ut beakta pågående forskning, utveckling och teknisk bedömning, i synnerhet sådan verksamhet som bedrivs inom unionens olika forskningsinitiativ för att ge råd till unionens institutioner, organ och byråer och, i tillämpliga fall, till medlemsstaterna på deras begäran om forskningsbehoven på området nät- och informationssäkerhet.
- (23) Byrån bör bistå såväl unionens institutioner, organ och byråer som medlemsstaterna i deras arbete för att bygga upp och förbättra den gränsöverskridande kapaciteten och beredskapen för att förebygga, spåra och reagera på nät- och informationssäkerhetsproblem och -incidenter. I detta hänseende bör byrån främja samarbete mellan medlemsstaterna och mellan kommissionen och andra unionsinstitutioner, -organ och -byråer och medlemsstaterna. Därför bör byrån stödja medlemsstaterna i deras kontinuerliga insatser för att förbättra sin insatskapacitet och för att organisera och leda europeiska övningar för säkerhetsincidenter samt, på begäran av en medlemsstat, nationella övningar.
- (24) För att bättre förstå utmaningarna inom området nät- och informationssäkerhet behöver byrån analysera befintliga och kommande risker. Därför bör byrån i samarbete med medlemsstaterna och, om lämpligt, statistikorgan och andra samla in relevant information. Byrån bör också bistå unionens institutioner, organ och byråer samt medlemsstaterna i deras arbete med att samla in, analysera och sprida nät- och informationssäkerhetsdata. Den insamling av statistisk information och data som behövs för analys av risker när det gäller säkerheten och motståndskraften för elektroniska kommunikationer, infrastrukturer och tjänster bör ske på grundval av uppgifter från medlemsstaterna och byråns inblick i unionsinstitutionernas IKT-infrastrukturer i enlighet med unionens bestämmelser och nationella bestämmelser som är förenliga med unionsrätten. På grundval av dessa uppgifter bör byrån hålla sig underrättad om den modernaste tekniken när det gäller nät- och informationssäkerhet och därtill hörande tendenser i unionen till förmån för unionens institutioner, organ och byråer samt för medlemsstaterna.
- (25) När byrån utför sina uppgifter bör den främja ett samarbete mellan unionen och medlemsstaterna för att öka medvetenheten om nät- och informationssäkerhetssituationen i unionen.
- (26) Byrån bör främja ett samarbete mellan medlemsstaternas behöriga oberoende regleringsmyndigheter, i synnerhet för att stödja utveckling, främjande och utbyte av bästa praxis samt standarder för utbildningsprogram och informationskampanjer. Ett ökat informationsutbyte mellan medlemsstaterna kommer att underlätta sådana åtgärder. Byrån bör bidra till att öka medvetenheten hos enskilda som använder elektroniska kommunikationer, infrastrukturer och tjänster, bland annat genom att bistå medlemsstaterna – när de har valt att använda den plattform för information av allmänintresse som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster) ⁽¹⁾ – med att ta fram relevant information av allmänintresse avseende nät- och informationssäkerhet, och även genom att bistå med utvecklingen av sådan information som ska bifogas leveranser av ny utrustning avsedd att användas i offentliga kommunikationsnät. Byrån bör också stödja samarbete mellan intressenter på unionsnivå, bland annat genom att främja informationsutbyte, kampanjer för att öka medvetenheten och utbildningsprogram.
- (27) Byrån bör bland annat bistå medlemsstaterna och berörda unionsinstitutioner, -organ och -byråer med folkbildningskampanjer för slutanvändare i syfte att främja ett säkrare beteende bland internetanvändare och höja medvetenheten om de potentiella hoten i cyberrymden, bland annat it-brottslighet såsom phishingattacker, botnät, ekonomiska bedrägerier och bankbedrägerier, men även främja grundläggande råd om autentisering och uppgiftsskydd.
- (28) För att byrån ska kunna uppnå sina mål fullt ut bör den upprätthålla kontakt med berörda organ, inbegripet organ som arbetar med it-brottslighet såsom Europol, och myndigheter för integritetsskydd för att utbyta sakkunskap och bästa praxis samt ge råd om nät- och informationssäkerhetsaspekter som kan inverka på deras arbete. Byråns syfte bör vara att skapa synergieffekter mellan dessa organs insatser och byråns egna ansträngningar för att främja avancerad nät- och informationssäkerhet. Företrädare för medlemsstaternas och unionens rättsvärdande myndigheter och myndigheter för integritetsskydd bör ha rätt att företrädas i byråns ständiga intressentgrupp. I samarbetet med rättsvärdande organ om nät- och informationssäkerhetsaspekter som kan påverka deras arbete bör byrån använda existerande informationskanaler och etablerade nätverk.
- (29) Kommissionen har tagit initiativ till ett europeiskt offentligt-privat partnerskap för motståndskraft som en flexibel samarbetsplattform på unionsnivå för IKT-infrastrukturens motståndskraft, där byrån bör ha en främjande roll och föra samman intressenter för att diskutera politiska prioriteringar, ekonomiska och marknadsanknutna dimensioner av utmaningar och åtgärder för IKT-infrastrukturens motståndskraft.

⁽¹⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 51.

- (30) För att främja nät- och informationssäkerhet och dess synlighet bör byrån underlätta samarbete mellan medlemsstaternas behöriga offentliga organ, i synnerhet genom att stödja utarbetande och utbyte av bästa praxis samt kampanjer för att öka medvetenheten och genom att förstärka deras utåtriktade verksamhet. Byrån bör också stödja samarbete mellan intressenter och unionens institutioner, bland annat genom att främja informationsutbyte och åtgärder för att öka medvetenheten.
- (31) För att verka för en hög nät- och informationssäkerhetsnivå i unionen bör byrån främja samarbete och utbyte av information och bästa praxis mellan relevanta organisationer, såsom enheter för hantering av datasäkerhetsincidenter (Csirt) och incidenthanteringsorganisationer (Cert).
- (32) Ett unionssystem av välfungerande incidenthanteringsorganisationer bör vara en hörnsten i unionens infrastruktur för nät- och informationssäkerhet. Byrån bör stödja medlemsstaternas incidenthanteringsorganisationer och unionens incidenthanteringsorganisation i driften av ett nätverk av incidenthanteringsorganisationer, där även medlemmarna av den europeiska gruppen för medlemsstaternas statliga incidenthanteringsorganisationer bör ingå. För att bidra till att alla incidenthanteringsorganisationer har en tillräckligt utvecklad kapacitet och att denna kapacitet såvitt möjligt motsvarar kapaciteten hos de mest avancerade incidenthanteringsorganisationerna, bör byrån främja upprättandet och tillämpningen av ett system för ömsesidig granskning. Byrån bör dessutom främja och stödja samarbete mellan berörda incidenthanteringsorganisationer i händelse av incidenter, attacker mot eller störningar i de nät eller den infrastruktur som förvaltas eller skyddas av dem och som berör eller potentiellt kan beröra två incidenthanteringsorganisationer.
- (33) Effektiva riktlinjer för nät- och informationssäkerhet bör bygga på välutvecklade metoder för riskbedömning, både inom den offentliga och inom den privata sektorn. Metoder och förfaranden för riskbedömning används på olika nivåer, men det saknas gemensam praxis för hur de ska tillämpas på ett effektivt sätt. Främjandet och utvecklingen av bästa praxis för riskbedömning och för interoperabla lösningar för riskhantering inom organisationer i den offentliga och privata sektorn kommer att höja säkerhetsnivån för nät- och informationssystemen i unionen. Därför bör byrån stödja samarbete mellan intressenter på unionsnivå och främja deras insatser för upprättande och tillämpning av europeiska och internationella riskhanteringsstandarder och mätbar säkerhet för elektroniska produkter, system, nät och tjänster som tillsammans med mjukvara utgör nät- och informationssystemen.
- (34) I de fall då det är lämpligt och gagnar fullgörandet av byråns mål och uppgifter bör byrån dela erfarenheter och allmän information med sådana unionsinstitutioner, -organ och -byråer som arbetar med nät- och informationssäkerhet. Byrån bör bidra till att fastställa forskningsprioriteringar på unionsnivå om nätens motståndskraft och om nät- och informationssäkerhet och ge berörda forskningsinstitutioner kunskap om näringslivets behov.
- (35) Byrån bör uppmuntra medlemsstaterna och tjänsteleverantörerna att höja sina allmänna säkerhetsstandarder så att alla internetanvändare kan vidta de åtgärder som krävs för att trygga sin egen cybersäkerhet.
- (36) Nät- och informationssäkerhetsproblemen är globala. Det behövs ett tätare internationellt samarbete för att förbättra säkerhetsstandarder, bland annat genom att fastställa gemensamma beteendenormer och uppförandekoder samt informationsutbyten och på så vis främja snabbara internationellt samarbete som svar på och som ett sätt att skapa en gemensam global syn på nät- och informationssäkerhetsfrågor. Därför bör byrån stödja ett starkare unionsdeltagande och samarbete med tredjeländer och internationella organisationer genom att, när så är lämpligt, tillhandahålla nödvändig expertis och nödvändiga analyser till berörda unionsinstitutioner, -organ och -byråer.
- (37) Byrån bör verka i enlighet med subsidiaritetsprincipen, och därvid säkra en lämplig grad av samordning mellan medlemsstaterna när det gäller nät- och informationssäkerhetsfrågor och göra den nationella politiken effektivare, och därmed tillföra ett mervärde, och i enlighet med proportionalitetsprincipen, och inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de mål som fastställs i denna förordning. Byrån bör i utförandet av sina arbetsuppgifter stärka, men inte inkräkta på den behörighet eller förekomma, hindra eller dubblera de relevanta befogenheter och arbetsuppgifter som tillkommer de nationella regleringsmyndigheterna enligt direktiven om elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, Organet för europeiska regleringsmyndigheter för elektronisk kommunikation (Berec) som inrättades genom förordning (EG) nr 1211/2009⁽¹⁾ och den kommunikationskommitté som avses i direktiv 2002/21/EG, de europeiska standardiseringsorganen, de nationella standardiseringsorganen, den permanenta kommittén enligt direktiv 98/34/EG⁽²⁾ samt medlemsstaternas oberoende tillsynsmyndigheter enligt direktiv 95/46/EG.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1211/2009 av den 25 november 2009 om inrättande av organet för europeiska regleringsmyndigheter för elektronisk kommunikation (Berec) och byrån (EUT L 337, 18.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster (EGT L 204, 21.7.1998, s. 37).

- (38) Vissa principer om byråns förvaltning behöver genomföras för att den ska vara förenlig med det gemensamma uttalande och den gemensamma ansats som den interinstitutionella arbetsgruppen om EU:s decentraliserade byråer enades om i juli 2012 och vars syfte är att effektivisera byråernas verksamhet och förbättra deras resultat.
- (39) Det gemensamma uttalandet och den gemensamma ansatsen bör också på lämpligt sätt återspeglas i byråns arbetsprogram, i utvärderingar av byrån och i byråns rapportering och administration.
- (40) För att byrån ska fungera väl bör kommissionen och medlemsstaterna säkerställa att personer som utses till styrelseledamöter har lämplig yrkesmässig expertis. Medlemsstaterna och kommissionen bör även eftersträva att begränsa omsättningen av deras respektive företrädare i styrelsen i syfte att skapa kontinuitet i dess arbete.
- (41) Det är mycket viktigt att byrån skapar och upprätthåller ett gott rykte i fråga om sitt oberoende, sin integritet och sina höga yrkesstandarder. Styrelsen bör därför anta omfattande bestämmelser som innefattar hela byrån för att förebygga och hantera intressekonflikter.
- (42) Med hänsyn till byråns unika omständigheter och svåra utmaningar bör dess organisation förenklas och stärkas för att säkerställa ökad effektivitet och ändamålsenlighet. Därför bör bland annat en direktion inrättas så att styrelsen kan fokusera på strategiskt viktiga frågor.
- (43) Styrelsen bör utse en räkenskapsförare i enlighet med bestämmelserna i förordning (EG, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾ (budgetförordningen).
- (44) För att säkerställa att byrån är effektiv bör medlemsstaterna och kommissionen vara företrädare i styrelsen, som bör fastställa den allmänna inriktningen på byråns verksamhet och se till att den utför sina uppgifter i enlighet med denna förordning. Styrelsen bör ha de nödvändiga befogenheterna för att fastställa budgeten och kontrollera att den genomförs, anta lämpliga finansiella bestämmelser, utarbeta klara och tydliga förfaranden för byråns beslutsfattande, anta byråns arbetsprogram, anta sin egen arbetsordning och byråns interna verksamhetsregler, utse en verkställande direktör, besluta om förlängning av dennes mandat efter att ha inhämtat Europaparlamentets synpunkter och besluta om avslutande av dennes mandat. Styrelsen bör inrätta en direktion som kan bistå den i uppgifter som rör administration och budget.
- (45) För att byrån ska fungera väl bör den verkställande direktören utses på grundval av meriter, dokumenterad skicklighet i förvaltning och ledarskap samt kompetens och erfarenheter som rör nät- och informationssäkerhet, och den verkställande direktören bör utföra sina uppgifter på ett sätt som är helt oberoende när det gäller organisationen av byråns interna arbete. Den verkställande direktören bör därför utarbeta ett förslag till arbetsprogram för byrån, efter samråd med kommissionen, och vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att byråns arbetsprogram genomförs på rätt sätt. Den verkställande direktören bör utarbeta en årsrapport som föreläggs styrelsen och upprätta ett förslag till beräkning av byråns inkomster och utgifter samt genomföra budgeten.
- (46) Den verkställande direktören bör ha möjlighet att inrätta tillfälliga arbetsgrupper som i synnerhet ska behandla vetenskapliga, tekniska, rättsliga eller socioekonomiska frågor. Vid inrättandet av tillfälliga arbetsgrupper bör den verkställande direktören inhämta synpunkter från och utnyttja sådan relevant extern expertis som krävs för att byrån ska få tillgång till den mest aktuella informationen om säkerhetsproblem i det föränderliga informationssamhället. Den verkställande direktören bör se till att de tillfälliga arbetsgruppernas medlemmar väljs med utgångspunkt i högsta möjliga standard när det gäller expertkunskaper, med beaktande av att det, utifrån de specifika frågor som berörs, ska finnas en representativ balans mellan medlemsstaternas förvaltningar, unionens institutioner och den privata sektorn, inklusive branschen, användare och akademiska experter på nät- och informationssäkerhet. Den verkställande direktören bör, om det är lämpligt, kunna bjuda in enskilda experter som har erkänd kompetens på det relevanta området för att delta i arbetsgruppens verksamhet, från fall till fall. Deras utgifter bör bekostas av byrån i enlighet med dess interna regler och bestämmelser som antagits enligt budgetförordningen.
- (47) Byrån bör ha en ständig intressentgrupp som rådgivande organ, för att säkerställa en regelbunden dialog med den privata sektorn, konsumentorganisationer och andra berörda intressenter. Den ständiga intressentgruppen, som

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

- inrättas av styrelsen på förslag av den verkställande direktören, bör koncentrera sig på frågor som är relevanta för intressenter och uppmärksamma byrån på dem. Den verkställande direktören bör, vid behov och i enlighet med mötenas föredragningslista, kunna bjuda in företrädare för Europaparlamentet och andra berörda organ att delta i gruppens möten.
- (48) Eftersom det finns en bred representation av intressenter i den ständiga intressentgruppen, och gruppen särskilt ska rådfrågas i samband med utkastet till arbetsprogram, behöver det inte längre föreskrivas att intressenterna ska företrädas i styrelsen.
- (49) Byrån bör tillämpa relevanta unionsbestämmelser om allmänhetens tillgång till handlingar enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001⁽¹⁾. De uppgifter som byrån behandlar för sin interna verksamhet och den information den behandlar för att utföra sina uppgifter bör omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter⁽²⁾.
- (50) Byrån bör efterleva de bestämmelser som gäller för unionens institutioner och den nationella lagstiftning som rör hantering av känsliga handlingar.
- (51) För att garantera byråns fulla oberoende och självständighet och ge den möjlighet att utföra kompletterande och nya uppgifter, också oförutsedda uppgifter i en krisituation, bör den ges en tillräcklig och egen budget där intäkterna främst består av ett bidrag från unionen och bidrag från tredjeländer som deltar i byråns arbete. Huvuddelen av byråns personal bör vara direkt delaktig i det operativa genomförandet av byråns mandat. Världmedlemsstaten, eller varje annan medlemsstat, bör ha rätt att lämna frivilliga bidrag till byråns intäkter. Unionens budgetförfarande bör även i fortsättningen tillämpas på de bidrag som belastar Europeiska unionens allmänna budget. Dessutom bör Europeiska revisionsrätten granska byråns räkenskaper för att säkerställa insyn och ansvarighet.
- (52) Med hänsyn till den kontinuerliga förändringen av hotbilden och utvecklingen inom unionens politik för nät- och informationssäkerhet och för att anpassa sig till den fleråriga budgetramen bör byråns mandat fastställas till en begränsad period av sju år med möjlighet till en förlängning av varaktigheten.
- (53) Byråns verksamhet bör utvärderas på ett oberoende sätt. Utvärderingen bör beakta byråns effektivitet i fråga om måluppfyllelse, dess arbetsmetoder och relevansen i dess uppgifter, för att fastställa om byråns mål fortfarande är giltiga och, på grundval av detta, om och för hur lång tid dess mandat bör förlängas ytterligare.
- (54) Om kommissionen mot slutet av byråns mandat inte har lagt fram något förslag om förlängning av mandatet bör byrån och kommissionen vidta lämpliga åtgärder, framför allt med avseende på frågor som rör personalens kontrakt och budgetarrangemang.
- (55) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att inrätta en europeisk byrå för nät- och informationssäkerhet för att bidra till en hög nivå på nät- och informationssäkerhet i unionen, öka medvetenheten om dessa frågor och utveckla och främja en kultur av nät- och informationssäkerhet i samhället till gagn för medborgarna, konsumenterna, företagen och den offentliga sektorns organisationer i unionen och på det sättet bidra till att den inre marknaden upprättas och fungerar väl, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (56) Förordning (EG) nr 460/2004 bör upphävas.
- (57) Europeiska datatillsynsmannens har hörts i enlighet med artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001 och antog sitt yttrande den 20 december 2010⁽³⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 31.5.2001, s. 43).

⁽²⁾ EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ EUT C 101, 1.4.2011, s. 20.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVSNITT 1

VERKSAMHETSOMRÅDE, MÅL OCH UPPGIFTER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Genom denna förordning inrättas Europeiska unionens byrå för nät- och informationssäkerhet (Enisa, nedan kallad *byrån*), som ska utföra de uppgifter den tilldelas för att bidra till en hög nivå på nät- och informationssäkerhet i unionen, öka medvetenheten om nätverks- och informationssäkerhet och utveckla och främja en kultur av nät- och informationssäkerhet i samhället till gagn för medborgarna, konsumenterna, företagen och den offentliga sektorns organisationer i Europeiska unionen och på det sättet bidra till att den inre marknaden upprättas och fungerar väl.

2. Byråns mål och uppgifter ska inte påverka medlemsstaternas befogenheter i fråga om nät- och informationssäkerhet, särskilt inte verksamhet som berör allmän säkerhet, försvar, nationell säkerhet (också statens ekonomiska välstånd, när frågorna har anknytning till nationell säkerhet) och statens verksamhet på strafflagstiftningens område.

3. I denna förordning avser *nät- och informationssäkerhet* förmågan hos ett nät eller ett informationssystem att, vid en viss tillförlitlighetsnivå, tåla olyckshändelser, olagliga handlingar eller illvilligt uppträdande som äventyrar tillgängligheten, autenticiteten, integriteten och konfidentialiteten hos lagrade eller överförda data och närallgande tjänster som tillhandahålls av eller är tillgängliga via dessa nät och system.

Artikel 2

Mål

1. Byrån ska utveckla och upprätthålla en hög nivå av expertis.

2. Byrån ska bistå unionens institutioner, organ och byråer med utarbetandet av strategier för nät- och informationssäkerhet.

3. Byrån ska bistå unionens institutioner, organ och byråer samt medlemsstaterna med att genomföra de strategier som krävs för att uppfylla rättsliga och regleringsmässiga krav på nät- och informationssäkerhet i befintliga och framtida unionsrättsakter och på så sätt bidra till att den inre marknaden fungerar väl.

4. Byrån ska bistå unionen och medlemsstaterna med att förbättra och stärka unionens och medlemsstaternas kapacitet och beredskap för att förebygga, spåra och reagera på nät- och informationssäkerhetsproblem.

5. Byrån ska använda sin expertis för att främja ett brett samarbete mellan aktörer från den offentliga och privata sektorn.

Artikel 3

Uppgifter

1. För det syfte som fastställs i artikel 1, och för att uppnå målen i artikel 2, under iakttagande av artikel 1.2, ska byrån utföra följande uppgifter:

a) Stödja utvecklingen av unionens politik och unionsrätten genom att

i) bistå och ge råd i alla frågor som rör unionens politik för och lagstiftning om nät- och informationssäkerhet,

ii) tillhandahålla förberedande arbete, råd och analyser om utveckling och uppdatering av unionens politik för och lagstiftning om nät- och informationssäkerhet,

iii) analysera allmänt tillgängliga strategier för nät- och informationssäkerhet och främja offentliggörandet av dem.

b) Stödja kapacitetsuppbyggnad genom att

i) på begäran stödja medlemsstaterna i deras arbete för att utveckla och förbättra förebyggandet, spårandet och analysen av samt kapaciteten att reagera på problem och incidenter på området nät- och informationssäkerhet, och förse dem med nödvändiga kunskaper,

ii) främja och underlätta frivilligt samarbete mellan medlemsstaterna och mellan unionens institutioner, organ och byråer och medlemsstaterna i deras arbete med att förebygga, spåra och reagera på problem och incidenter på området nät- och informationssäkerhet som har gränsöverskridande konsekvenser,

iii) bistå unionens institutioner, organ och byråer i deras arbete för att utveckla förebyggandet, spårandet och analysen av samt kapaciteten att reagera på problem och incidenter på området nät- och informationssäkerhet, framför allt genom att stödja driften av en incidenthanteringsorganisation (Cert) avsedd för dem,

iv) stödja kapacitetsökning hos incidenthanteringsorganisationer på nationell och statlig nivå samt unionsnivå, bland annat genom att främja dialog och informationsutbyte, för att se till att alla incidenthanteringsorganisationer när det gäller den tekniska nivån uppfyller gemensamma minimikrav för kapaciteten och att deras verksamhet följer bästa praxis,

- v) stödja anordnandet och genomförandet av nät- och informationssäkerhetsövningar på unionsnivå och, på deras begäran, ge medlemsstaterna råd om nationella övningar,
- vi) bistå unionens institutioner, organ och byråer samt medlemsstaterna i deras arbete med att samla in, analysera och, i linje med medlemsstaternas säkerhetskrav, sprida relevanta nät- och informationssäkerhetsdata, och på grundval av uppgifter från unionens institutioner, organ och byråer och från medlemsstaterna i enlighet med bestämmelser i unionsrätten och nationella bestämmelser som är förenliga med unionsrätten hålla unionens institutioner, organ och byråer samt medlemsstaterna underrättade om den modernaste tekniken när det gäller nät- och informationssäkerhet i unionen till deras gagn,
- vii) stödja inrättandet av en unionsmekanism för tidig varning som kompletterar medlemsstaternas mekanismer,
- viii) erbjuda berörda offentliga organ utbildning i nät- och informationssäkerhet, om lämpligt i samarbete med intressenter.
- c) Stödja frivilligt samarbete bland behöriga offentliga organ och mellan intressenter, inklusive universitet och forskningscentrum i unionen, samt stödja åtgärder för att öka medvetenheten, bland annat genom att
- i) främja samarbete mellan nationella och statliga incidenthanteringsorganisationer eller enheter för hantering av datasäkerhetsincidenter, däribland incidenthanteringsorganisationen för unionens institutioner, organ och byråer,
- ii) främja utarbetande och utbyte av bästa praxis med målsättningen att uppnå en hög nivå av nät- och informationssäkerhet,
- iii) underlätta dialog och insatser för att utarbeta och utbyta bästa praxis,
- iv) främja bästa praxis inom informationsutbyte och åtgärder för att öka medvetenheten,
- v) stödja unionens institutioner, organ och byråer och, på deras begäran, medlemsstaterna med att anordna kampanjer för att öka medvetenheten, även bland enskilda användare, och annan utåtriktad verksamhet för att öka nät- och informationssäkerheten och dess synlighet genom att tillhandahålla bästa praxis och riktlinjer.
- d) Stödja forskning och utveckling och standardisering genom att
- i) underlätta upprättande och tillämpning av europeiska och internationella riskhanteringsstandarder och säkerhetsstandarder för elektroniska produkter, nät och tjänster,
- ii) ge råd till unionen och medlemsstaterna om forskningsbehoven när det gäller nät- och informationssäkerhet för att möjliggöra ett effektivt bemötande av befintliga och nya risker och hot i fråga om nät- och informationssäkerhet, bland annat när det gäller ny och framväxande informations- och kommunikationsteknik, och för att säkerställa en effektiv användning av riskförebyggande teknik.
- e) Samarbeta med unionens institutioner, organ och byråer, däribland sådana som arbetar med it-brottslighet samt integritets- och personuppgiftsskydd, för att ta itu med gemensamma problem, bland annat genom att
- i) utbyta sakkunskap och bästa praxis,
- ii) ge råd om relevanta nät- och informationssäkerhetsaspekter för att utveckla synergieffekter.
- f) Bidra till unionens insatser för att samarbeta med tredjeländer och internationella organisationer för att främja internationellt samarbete om nät- och informationssäkerhetsfrågor, bland annat genom att
- i) om lämpligt delta som observatör och delta i anordnandet av internationella övningar samt analysera och rapportera om resultaten av sådana övningar,
- ii) underlätta utbyte av bästa praxis inom relevanta organisationer,
- iii) förse unionens institutioner med expertis.
2. Unionens institutioner, organ och byråer och medlemsstaternas organ får be byrån om råd i händelse av en säkerhetsöverträdelse eller integritetsförlust som har omfattande konsekvenser för driften av nät och tjänster.
3. Byrån ska utföra de uppgifter den tilldelats genom unionens rättsakter.
4. Byrån ska självständigt ge uttryck för egna slutsatser, riktlinjer och råd i frågor som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde och mål.

AVSNITT 2

ORGANISATION

Artikel 4

Byråns sammansättning

1. Byrån ska bestå av
  - a) en styrelse,
  - b) en verkställande direktör och personal, och
  - c) en ständig intressentgrupp.
2. För att göra byråns verksamhet mer ändamålsenlig och effektiv ska styrelsen inrätta en direktion.

Artikel 5

Styrelse

1. Styrelsen ska fastställa de allmänna riktlinjerna för byråns arbete och se till att byrån agerar i enlighet med de regler och principer som fastställs i denna förordning. Styrelsen ska även se till att byråns arbete överensstämmer med det arbete som utförs av medlemsstaterna och på unionsnivå.
2. Styrelsen ska anta byråns årliga och fleråriga arbetsprogram.
3. Styrelsen ska anta en årlig rapport om byråns verksamhet och senast den 1 juli följande år sända den till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten. Den årliga rapporten ska innehålla räkenskaper och beskriva hur byrån har uppnått sina resultatindikatorer. Den årliga rapporten ska offentliggöras.
4. Styrelsen ska anta en strategi för bedrägeribekämpning som står i proportion till bedrägeririskerna och tar hänsyn till kostnaderna för och fördelarna med de åtgärder som ska vidtas.
5. Styrelsen ska på lämpligt sätt följa upp resultaten och rekommendationerna från utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och från olika interna och externa revisionsberättelser och utvärderingar.
6. Styrelsen ska anta bestämmelser för förebyggande och hantering av intressekonflikter.
7. Styrelsen ska gentemot byråns personal utöva de befogenheter som enligt tjänsteföreskrifterna för tjänstemän vid Europeiska unionen och anställningsvillkoren för övriga anställda vid

unionen (nedan kallade *tjänsteföreskrifterna* och *anställningsvillkoren för övriga anställda*), som fastställts i förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 ⁽¹⁾ tillkommer tillsättningsmyndigheten respektive den myndighet som har befogenhet att sluta anställningsavtal.

Styrelsen ska i enlighet med förfarandet i artikel 110 i tjänsteföreskrifterna anta ett beslut på grundval av artikel 2.1 i tjänsteföreskrifterna och artikel 6 i anställningsvillkoren för övriga anställda, och härigenom delegera den relevanta tillsättningsmyndighetens befogenheter till den verkställande direktören. Den verkställande direktören får vidaredelegera dessa befogenheter.

Då exceptionella omständigheter kräver det får styrelsen återkalla delegeringen av tillsättningsmyndighetens befogenheter till den verkställande direktören och de befogenheter som vidaredelegerats av den verkställande direktören. I sådana fall får styrelsen under begränsad tid delegera dem till en av sina ledamöter eller till en annan anställd än den verkställande direktören.

8. Styrelsen ska anta lämpliga bestämmelser för att genomföra tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren för övriga anställda i enlighet med förfarandet i artikel 110 i tjänsteföreskrifterna.
9. Styrelsen ska utse den verkställande direktören och får förlänga dennes mandat eller avsätta honom eller henne i enlighet med artikel 24 den här förordningen.
10. Styrelsen ska anta arbetsordningen för sig själv och för direktionen efter samråd med kommissionen. Arbetsordningen ska möjliggöra påskyndade beslut, antingen genom skriftligt förfarande eller genom telekonferenser.
11. Styrelsen ska anta byråns interna verksamhetsregler efter samråd med kommissionens avdelningar. Reglerna ska offentliggöras.
12. Styrelsen ska anta de finansiella bestämmelser som är tillämpliga på byrån. Bestämmelserna får inte avvika från kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2343/2002 av den 19 november 2002 med rambudgetförordning för de gemenskapsorgan som avses i artikel 185 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget ⁽²⁾ om inte byråns särskilda förvaltningsbehov kräver detta och kommissionen har godkänt detta i förväg.

⁽¹⁾ EGT L 56, 4.3.1968, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 357, 31.12.2002, s. 72.

13. Styrelsen ska anta en flerårig personalplan efter samråd med kommissionens avdelningar och efter att ha informerat Europaparlamentet och rådet.

Artikel 6

Styrelsens sammansättning

1. Styrelsen ska bestå av en företrädare för varje medlemsstat och två företrädare som utses av kommissionen. Samtliga företrädare ska ha rösträtt.

2. Varje ledamot av styrelsen ska ha en suppleant som företräder ledamoten i dennes frånvaro.

3. Styrelsens ledamöter och deras suppleanter ska utses mot bakgrund av sina kunskaper om byråns uppgifter och mål och med hänsyn till den kompetens inom ledarskap, administration och budget som krävs för att utföra de uppgifter som anges i artikel 5. Kommissionen och medlemsstaterna bör sträva efter att begränsa omsättningen av sina företrädare i styrelsen för att skapa kontinuitet i styrelsens arbete. Kommissionen och medlemsstaterna ska ha som mål att uppnå en jämn könsfördelning i styrelsen.

4. Mandatperioden för styrelsens ledamöter och deras suppleanter ska vara fyra år. Mandatperioden får förnyas.

Artikel 7

Styrelsens ordförande

1. Styrelsen ska bland sina ledamöter utse en ordförande och en vice ordförande för en period på tre år som får förnyas. Vice ordföranden ska inträda i ordförandens ställe om den senare inte kan fullgöra sina plikter.

2. Ordföranden kan ombes att göra ett uttalande inför behörigt utskott i Europaparlamentet och besvara frågor från ledamöterna.

Artikel 8

Sammanträden

1. Styrelsens sammanträden ska sammankallas av dess ordförande.

2. Styrelsen ska hålla ett ordinarie sammanträde minst en gång om året. Den ska också hålla extra sammanträden på begäran av ordföranden eller då minst en tredjedel av ledamöterna så begär.

3. Den verkställande direktören ska delta i styrelsemötena utan rösträtt.

Artikel 9

Omröstning

1. Styrelsen ska fatta beslut genom en absolut majoritet av sina ledamöter.

2. Två tredjedelars majoritet av styrelsens ledamöter ska krävas vid antagandet av dess arbetsordning, byråns interna verksamhetsregler, budgeten och det årliga och fleråriga arbetsprogrammet, liksom när den verkställande direktören utnämns, får sin mandatperiod förlängd eller avsätts och när styrelsens ordförande utses.

Artikel 10

Direktionen

1. Styrelsen ska bistås av en direktion.

2. Direktionen ska förbereda beslut för antagande i styrelsen endast i frågor som rör administration och budget.

Tillsammans med styrelsen ska den på lämpligt sätt följa upp resultaten och rekommendationerna från utredningar som utförs av Olaf och från olika interna och externa revisionsberättelser och utvärderingar.

Utan att det påverkar den verkställande direktörens ansvar enligt artikel 11 ska direktionen bistå och ge råd till den verkställande direktören vid genomförandet av styrelsens beslut i frågor som rör administration och budget.

3. Direktionen ska bestå av fem ledamöter utsedda bland styrelsens ledamöter, däribland styrelsens ordförande, som även kan vara direktionens ordförande, samt en av kommissionens företrädare.

4. Mandatperioden för ledamöterna av direktionen ska vara densamma som för styrelsens ledamöter som anges i artikel 6.4.

5. Direktionen ska sammanträda minst var tredje månad. Ordföranden för direktionen ska sammankalla extra sammanträden på begäran av direktionens ledamöter.

Artikel 11

Den verkställande direktörens uppgifter

1. Byrån ska ledas av en verkställande direktör som ska ha en oberoende ställning i utförandet av sina arbetsuppgifter.

2. Den verkställande direktören ska ha ansvaret för
- den dagliga ledningen av byrån,
  - genomförande av styrelsens beslut,
  - förberedande av det årliga arbetsprogrammet och det fleråriga arbetsprogrammet efter samråd med styrelsen, samt framläggande av dessa för styrelsen efter samråd med kommissionen,
  - genomförande av det årliga arbetsprogrammet och det fleråriga arbetsprogrammet, samt rapportering till styrelsen om genomförandet,
  - förberedande av årsrapporten om byråns verksamhet och framläggande av den för styrelsen för godkännande,
  - förberedande av en handlingsplan för uppföljning av slutsatserna från efterhandsutvärderingarna, samt rapportering vartannat år till kommissionen om de framsteg som gjorts,
  - skyddet av unionens finansiella intressen genom att förebyggande åtgärder vidtas mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, med hjälp av effektiva kontroller och, om oegentligheter upptäcks, genom att belopp som felaktigt betalats ut återkrävs, samt, där så är lämpligt, genom effektiva, proportionella och avskräckande administrativa och ekonomiska påföljder,
  - framtagande av en strategi för bedrägeribekämpning för byrån och framläggande av den för styrelsen för godkännande,
  - säkerställande av att byrån genomför sin verksamhet i enlighet med användarnas krav, särskilt med avseende på om de tjänster som tillhandahålls fyller deras behov,
  - utveckling och upprätthållande av kontakter med unionens institutioner, organ och byråer,
  - utveckling och upprätthållande av kontakter med näringslivet och konsumentorganisationer för att säkerställa en regelbunden dialog med berörda intressenter, och
  - andra uppgifter som den verkställande direktören tilldelas genom denna förordning.

3. När så är nödvändigt och inom ramen för byråns mål och uppgifter, får den verkställande direktören inrätta arbetsgrupper bestående av experter, inbegripet från medlemsstaternas behöriga myndigheter. Styrelsen ska underrättas i förväg. Förfarandena för att fastställa sammansättningen av dessa grupper, hur experter ska utses av den verkställande direktören och hur de tillfälliga arbetsgrupperna ska arbeta ska anges i byråns interna verksamhetsregler.

4. Den verkställande direktören ska se till att styrelsen och direktionen vid behov får tillgång till administrativ stödpersonal och andra resurser.

Artikel 12

Ständig intressentgrupp

1. Styrelsen ska på förslag av den verkställande direktören inrätta en ständig intressentgrupp bestående av erkända experter som företräder berörda intressenter, exempelvis informations- och kommunikationsteknikbranschen, leverantörer av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster, konsumentgrupper, experter på nät- och informationssäkerhet från den akademiska världen, samt företrädare för nationella regleringsmyndigheter som anmälts i enlighet med direktiv 2002/21/EG, rättsvårdande myndigheter och myndigheter med ansvar för skydd av personlig integritet.

2. Förfarandena för att fastställa, i synnerhet, antalet medlemmar i den ständiga intressentgruppen, dess sammansättning, hur medlemmar utses av styrelsen, förslaget från den verkställande direktören och hur gruppen ska arbeta ska anges i byråns interna verksamhetsregler och offentliggöras.

3. Den verkställande direktören eller en person som han eller hon utser från fall till fall ska vara den ständiga intressentgruppens ordförande.

4. Mandatperioden för den ständiga intressentgruppens medlemmar ska vara två och ett halvt år. Styrelseledamöter får inte vara medlemmar i den ständiga intressentgruppen. Experter från kommissionen och medlemsstaterna får närvara vid den ständiga intressentgruppens möten och delta i dess arbete. Företrädare för andra organ som av den verkställande direktören anses som relevanta, men som inte är medlemmar av den ständiga intressentgruppen, får bjudas in att närvara vid den ständiga intressentgruppens möten och delta i dess arbete.

5. Den ständiga intressentgruppen ska ge byrån råd med avseende på genomförandet av dess verksamhet. Den ska i synnerhet ge den verkställande direktören råd om utarbetandet av förslaget till byråns arbetsprogram och om kommunikationen med berörda intressenter om alla frågor kopplade till arbetsprogrammet.

AVSNITT 3

VERKSAMHET

Artikel 13

Arbetsprogram

1. Byrån ska genomföra sin verksamhet i enlighet med sitt årliga och fleråriga arbetsprogram, som ska innehålla all planerad verksamhet.

2. Arbetsprogrammet ska innehålla skräddarsydda resultatindikatorer som gör det möjligt att effektivt bedöma vilka resultat som uppnåtts i förhållande till målen.

3. Den verkställande direktören ska ha ansvaret för att utarbeta utkastet till byråns arbetsprogram efter samråd med kommissionens avdelningar. Senast den 15 mars varje år ska den verkställande direktören lämna ett förslag till arbetsprogram för följande år till styrelsen.

4. Senast den 30 november varje år ska styrelsen anta byråns arbetsprogram för det kommande året efter att ha mottagit kommissionens yttrande. Arbetsprogrammet ska innehålla en flerårig prognos. Styrelsen ska se till att arbetsprogrammet överensstämmer med byråns mål och med unionens prioriteringar för lagstiftning och politiska åtgärder inom området nät- och informationssäkerhet.

5. Arbetsprogrammet ska organiseras i enlighet med principen om verksamhetsbaserad förvaltning. Arbetsprogrammet ska vara i linje med beräkningen av byråns intäkter och utgifter och byråns budget för samma budgetår.

6. När styrelsen antagit arbetsprogrammet ska den verkställande direktören vidarebefordra det till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och medlemsstaterna, samt offentliggöra det. På inbjudan av Europaparlamentets behöriga utskott ska den verkställande direktören lägga fram och hålla en diskussion om det antagna årliga arbetsprogrammet.

Artikel 14

Framställningar till byrån

1. Förfrågningar om råd och stöd som omfattas av byråns mål och arbetsuppgifter ska ställas till den verkställande direktören tillsammans med bakgrundsinformation som förklarar ärendet i fråga. Den verkställande direktören ska informera styrelsen och direktionen om de förfrågningar som inkommit, om möjliga resursmässiga konsekvenser och sedan om den uppföljning som gjorts. Om byrån avvisar en förfrågan ska detta motiveras.

2. De förfrågningar som avses i punkt 1 får göras av

a) Europaparlamentet,

b) rådet,

c) kommissionen,

d) behöriga organ utsedda av medlemsstaterna, t.ex. en nationell regleringsmyndighet enligt definitionen i artikel 2 i direktiv 2002/21/EG.

3. De praktiska arrangemangen för tillämpning av punkterna 1 och 2, särskilt vad gäller framställning, prioritering och uppföljning av förfrågningar ställda till byrån samt information till styrelsen och direktionen om dessa, ska fastställas av styrelsen och anges i byråns interna verksamhetsregler.

Artikel 15

Redovisning av intressen

1. Styrelsens ledamöter, den verkställande direktören och tjänstemän som är tillfälligt utlånade från medlemsstaterna ska var och en göra en åtagandeförklaring och en förklaring som anger om det föreligger eller inte föreligger några direkta eller indirekta intressekonflikter som skulle kunna inverka negativt på deras oberoende, eller som anger att sådana föreligger. Förklaringarna ska vara tillförlitliga och fullständiga, och de ska göras årligen och skriftligt samt vid behov uppdateras.

2. Styrelsens ledamöter, den verkställande direktören och externa experter som deltar i tillfälliga arbetsgrupper ska var och en senast i inledningen av varje möte exakt och fullständigt redovisa eventuella intressen som kan påverka deras oberoende i förhållande till frågorna på dagordningen och avhålla sig från att delta i diskussioner och omröstningar om sådana frågor.

3. Byrån ska i sina interna verksamhetsregler fastställa hur de regler om redovisning av intressen som avses i punkterna 1 och 2 ska tillämpas praktiskt.

Artikel 16

Insyn

1. Byrån ska se till att dess arbete utförs med en hög grad av öppenhet och i enlighet med artiklarna 17 och 18.

2. Byrån ska se till att allmänheten och eventuella berörda parter får lämplig, objektiv, tillförlitlig och lättillgänglig information, framför allt om resultaten av dess arbete. Den ska också offentliggöra de intresseförklaringar som avges i enlighet med artikel 15.

3. Styrelsen får, på förslag från den verkställande direktören, ge andra berörda parter tillstånd att observera delar av byråns verksamhet.

4. Byrån ska i sina interna verksamhetsregler fastställa hur de regler om öppenhet som avses i punkterna 1 och 2 ska tillämpas praktiskt.

Artikel 17

Konfidentialitet

1. Byrån ska inte för tredje part röja uppgifter som den behandlar eller mottar, om det i en motiverad ansökan har begärts att uppgifterna helt eller delvis ska behandlas konfidentiellt, dock utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 18.

2. Ledamöterna i styrelsen, den verkställande direktören, den ständiga intressentgruppen, de externa experter som deltar i olika tillfälliga arbetsgrupper och byråns personal, inbegripet tjänstemän som är tillfälligt utlånade från medlemsstaterna, ska omfattas av tystnadsplikt enligt artikel 339 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), även efter det att deras uppdrag upphört.

3. Byrån ska i sina interna verksamhetsregler fastställa hur de regler om konfidentialitet som avses i punkterna 1 och 2 ska tillämpas praktiskt.

4. Styrelsen ska besluta om att tillåta byrån att hantera säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter, om så krävs för att byrån ska kunna utföra sina uppgifter. I sådana fall ska styrelsen efter överenskommelse med kommissionens avdelningar anta interna verksamhetsregler som tillämpar säkerhetsprinciperna i kommissionens beslut 2001/844/EG, EKSG, Euratom av den 29 november 2001 om ändring av de interna stadgarna ⁽¹⁾. Dessa regler ska bland annat omfatta bestämmelser om utbyte, behandling och lagring av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter.

Artikel 18

Tillgång till handlingar

1. Förordning (EG) nr 1049/2001 ska tillämpas på de handlingar som finns hos byrån.

2. Styrelsen ska vidta åtgärder för att genomföra förordning (EG) nr 1049/2001 inom sex månader från det att byrån inrättats.

3. Beslut som fattas av byrån i enlighet med artikel 8 i förordning (EG) nr 1049/2001 får bli föremål för ett klagomål till

ombudsmannen enligt artikel 228 i EUF-fördraget eller väckande av talan vid Europeiska unionens domstol i enlighet med artikel 263 i EUF-fördraget.

AVSNITT 4

FINANSIELLA BESTÄMMELSER

Artikel 19

Antagande av budgeten

1. Byråns inkomster ska bestå av ett bidrag från unionen, bidrag från tredjeländer som deltar i byråns arbete enligt artikel 30 och frivilliga bidrag från medlemsstaterna, i pengar eller in natura. Medlemsstater som ger frivilliga bidrag kan inte göra anspråk på några särskilda rättigheter eller tjänster som en följd av bidragen.

2. Byråns utgifter ska täcka kostnaderna för personal, administrativt och tekniskt stöd, infrastruktur och drift samt utgifter till följd av avtal som ingås med tredje part.

3. Senast den 1 mars varje år ska den verkställande direktören upprätta ett utkast till beräkning av byråns inkomster och utgifter för det därpå följande budgetåret, och ska översända det till styrelsen tillsammans med ett förslag till tjänsteförteckning.

4. Inkomster och utgifter ska vara i balans.

5. Varje år ska styrelsen, på grundval av det utkast till beräkning av inkomster och utgifter som upprättats av den verkställande direktören, lägga fram en beräkning av byråns inkomster och utgifter för det därpå följande budgetåret.

6. Styrelsen ska senast den 31 mars varje år överlämna denna beräkning av inkomster och utgifter, som även ska omfatta ett utkast till tjänsteförteckning och utkastet till arbetsprogram, till kommissionen och de tredjeländer med vilka unionen har slutit avtal i enlighet med artikel 30.

7. Kommissionen ska vidarebefordra beräkningen av inkomster och utgifter till Europaparlamentet och rådet, tillsammans med förslaget till unionens allmänna budget.

8. På grundval av denna beräkning av inkomster och utgifter ska kommissionen föra in de beräkningar den anser vara nödvändiga för tjänsteförteckningen och det stödbelopp som ska belasta den allmänna budgeten i förslaget till unionens budget, som kommissionen ska lägga fram inför Europaparlamentet och rådet i enlighet med artikel 314 i EUF-fördraget.

9. Europaparlamentet och rådet ska bevilja de anslag som utgör bidrag till byrån.

⁽¹⁾ EGT L 317, 3.12.2001, s. 1.

10. Europaparlamentet och rådet ska anta byråns tjänsteförteckning.

11. Styrelsen ska anta byråns budget tillsammans med arbetsprogrammet. Den blir slutlig när unionens allmänna budget slutgiltigt har antagits. Styrelsen ska vid behov anpassa byråns budget och arbetsprogram till unionens allmänna budget. Styrelsen ska utan dröjsmål vidarebefordra budgeten till Europaparlamentet, rådet och kommissionen.

Artikel 20

Bedrägeribekämpning

1. För att underlätta bekämpning av bedrägeri, korruption och andra olagliga handlingar enligt förordning (EG) nr 1073/1999⁽¹⁾ ska byrån, inom sex månader från den dag då den inleder sin verksamhet, ansluta sig till det interinstitutionella avtalet av den 25 maj 1999 om interna utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf)⁽²⁾ och anta lämpliga bestämmelser som ska vara tillämpliga på alla anställda vid byrån genom att använda den mall som anges i bilagan till det avtalet.

2. Revisionsrätten ska ha befogenhet att genomföra revision, på grundval av handlingar och kontroller på plats, hos alla stödmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit unionsfinansiering från byrån.

3. Olaf kan utföra utredningar, inbegripet kontroller och inspektioner på plats – i enlighet med bestämmelserna och förfarandena i förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter⁽³⁾ – i syfte att fastställa om det har förekommit bedrägeri, korruption eller någon annan olaglig verksamhet som påverkar unionens finansiella intressen i samband med bidrag eller kontrakt som finansierats av byrån.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska samarbetsavtal med tredjeländer och internationella organisationer, kontrakt, bidragsavtal och bidragsbeslut från byrån

innehålla bestämmelser som uttryckligen tillerkänner revisionsrätten och Olaf rätten att utföra sådan revision och genomföra sådana utredningar inom ramen för sina respektive befogenheter.

Artikel 21

Budgetgenomförandet

1. Den verkställande direktören ska ansvara för att byråns budget genomförs.

2. Kommissionens internrevisor ska ha samma befogenheter gentemot byrån som gentemot kommissionens avdelningar.

3. Senast den 1 mars efter utgången av det berörda budgetåret (den 1 mars år $n + 1$) ska byråns räkenskapsförare förse kommissionens räkenskapsförare med de preliminära räkenskaperna och en rapport om budgetförvaltningen och den ekonomiska förvaltningen under budgetåret. Kommissionens räkenskapsförare ska konsolidera institutionernas och de decentraliserade organens preliminära räkenskaper i enlighet med artikel 147 i budgetförordningen.

4. Senast den 31 mars år $n + 1$ ska kommissionens räkenskapsförare överlämna byråns preliminära redovisning till revisionsrätten tillsammans med en rapport om budgetförvaltningen och den ekonomiska förvaltningen under budgetåret. Denna rapport om budgetförvaltningen och den ekonomiska förvaltningen under budgetåret ska också lämnas till Europaparlamentet och rådet.

5. Efter det att revisionsrättens iakttagelser rörande byråns preliminära redovisningar som gjorts enligt bestämmelserna i artikel 148 i budgetförordningen har inkommit, ska den verkställande direktören upprätta en slutlig redovisning av byråns räkenskaper och överlämna den till styrelsen för ett yttrande.

6. Styrelsen ska avge ett yttrande om byråns slutliga räkenskaper.

7. Den verkställande direktören ska senast den 1 juli år $n + 1$, översända slutredovisningarna, inklusive rapporten om budgetförvaltningen och den ekonomiska förvaltningen under budgetåret och revisionsrättens iakttagelser, till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten tillsammans med yttrandet från styrelsen.

8. Den verkställande direktören ska offentliggöra slutredovisningarna.

9. Senast den 30 september år $n + 1$ ska den verkställande direktören till revisionsrätten översända ett svar på dess synpunkter och även sända en kopia av detta svar till styrelsen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) (EGT L 136, 31.5.1999, s. 1).

⁽²⁾ Interinstitutionellt avtal av den 25 maj 1999 mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission om interna utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) (EGT L 136, 31.5.1999, s. 15).

⁽³⁾ EGT L 292, 15.11.1996, s. 2.

10. Den verkställande direktören ska på Europaparlamentets begäran, i enlighet med artikel 165.3 i budgetförordningen, för Europaparlamentet lägga fram alla uppgifter som behövs för att utföra arbetet med beviljande av ansvarsfrihet för det berörda budgetåret.

11. På rekommendation av rådet ska Europaparlamentet före den 15 maj år $n + 2$ bevilja den verkställande direktören ansvarsfrihet beträffande budgetens genomförande år n .

AVSNITT 5

PERSONAL

Artikel 22

Allmänna bestämmelser

Tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren för övriga anställda samt de bestämmelser som har antagits gemensamt av unionens institutioner för tillämpningen av dessa tjänsteföreskrifter ska gälla för byråns personal.

Artikel 23

Immunitet och privilegier

Byrån och dess personal ska omfattas av protokoll nr 7 om Europeiska unionens immunitet och privilegier, fogat till fördraget om Europeiska unionen och EUF-fördraget.

Artikel 24

Den verkställande direktören

1. Den verkställande direktören ska anställas som tillfälligt anställd vid byrån enligt artikel 2 a i anställningsvillkoren för övriga anställda.

2. Den verkställande direktören ska utses av styrelsen från en förteckning över kandidater som föreslagits av kommissionen efter ett öppet och transparent urvalsförfarande.

Byrån ska företrädas av styrelseordföranden när den ingår avtalet om anställning av den verkställande direktören.

Den kandidat som styrelsen väljer ska före utnämningen ombes att göra ett uttalande inför behörigt utskott i Europaparlamentet och besvara frågor från ledamöterna.

3. Den verkställande direktörens mandatperiod ska vara fem år. I slutet av denna period ska kommissionen genomföra en utvärdering som beaktar den verkställande direktörens arbetsinsats och byråns framtida uppgifter och utmaningar.

4. Styrelsen får förlänga den verkställande direktörens mandatperiod med högst fem år efter ett förslag av kommissionen, i vilket hänsyn tas till utvärderingen i punkt 3, och efter att ha tagit del av Europaparlamentets synpunkter.

5. Styrelsen ska underrätta Europaparlamentet om sin avsikt att förlänga den verkställande direktörens mandatperiod. Inom tre månader före en sådan förlängning ska den verkställande direktören på anmodan göra ett uttalande inför Europaparlamentets behöriga utskott och besvara frågor från ledamöter.

6. En verkställande direktör vars mandat förlängts får inte delta i något ytterligare urvalsförfarande för samma befattning.

7. Den verkställande direktören får avsättas endast genom beslut av styrelsen.

Artikel 25

Utlånade nationella experter och annan personal

1. Byrån får använda sig av utlånade nationella experter och annan personal som inte är anställd av byrån. Tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren för övriga anställda ska inte gälla för sådan personal.

2. Styrelsen ska anta ett beslut om regler för utlåning av nationella experter från medlemsstaterna.

AVSNITT 6

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 26

Rättslig ställning

1. Byrån ska vara ett unionsorgan. Den ska vara en juridisk person.

2. Byrån ska i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen. Den får i synnerhet förvärva och avyttra lös och fast egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

3. Byrån ska företrädas av den verkställande direktören.

4. En filial som har inrättats i Atens storstadsområde ska bibehållas för att byrån ska fungera effektivare.

*Artikel 27***Ansvar**

1. Byråns avtalsrättsliga ansvar ska regleras av den lagstiftning som är tillämplig på avtalet i fråga.

Europeiska unionens domstol ska ha behörighet att döma enligt skiljedoms klausul i avtal som ingås av byrån.

2. Vad beträffar utomobligatoriskt ansvar ska byrån enligt de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar ersätta skada som vållats av byrån själv eller dess personal under tjänsteutövning.

Europeiska unionens domstol ska vara behörig att avgöra tvister som rör ersättning för sådana skador.

3. De anställdas personliga ansvar gentemot byrån ska regleras av de relevanta bestämmelser som är tillämpliga på byråns personal.

*Artikel 28***Språk**

1. Förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som ska användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen ⁽¹⁾ ska tillämpas på byrån. Medlemsstaterna och övriga organ som tillsatts av dem kan vända sig till byrån och har rätt att få svar på det officiella språk vid unionens institutioner som de själva väljer.

2. De översättningar som krävs för byråns verksamhet ska tillhandahållas av Översättningscentrum för Europeiska unionens organ.

*Artikel 29***Skydd av personuppgifter**

1. Vid behandling av uppgifter som rör enskilda ska byrån, särskilt när den utför sina arbetsuppgifter, iakttå principerna för skyddet av personuppgifter i, och omfattas av, bestämmelserna i förordning (EG) nr 45/2001.

2. Styrelsen ska anta de genomförandebestämmelser som avses i artikel 24.8 i förordning (EG) nr 45/2001. Styrelsen får anta ytterligare åtgärder som behövs för byråns tillämpning av förordning (EG) nr 45/2001.

⁽¹⁾ EGT 17, 6.10.1958, s. 385/58.

*Artikel 30***Tredjeländers deltagande**

1. Byrån ska låta de länder delta som med Europeiska unionen slutit avtal enligt vilka de har antagit och tillämpar unionsrättsakter på det område som omfattas av denna förordning.

2. Det ska, i enlighet med tillämpliga bestämmelser i dessa avtal, fastställas främst på vilket sätt och i vilken omfattning dessa länder ska delta i byråns arbete, även de bestämmelser som gäller deltagande i de initiativ som byrån tar samt finansiella bidrag och personal.

*Artikel 31***Säkerhetsbestämmelser om skydd av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter**

Byrån ska tillämpa de säkerhetsprinciper som återfinns i kommissionens säkerhetsbestämmelser för säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter och känsliga icke-sekretessbelagda uppgifter, som anges i bilagan till beslut 2001/844/EG, EKSG, Euratom. Det ska bland annat omfatta bestämmelser om utbyte, behandling och lagring av sådana uppgifter.

AVSNITT 7

SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 32***Utvärdering och översyn**

1. Senast den 20 juni 2018 ska kommissionen låta genomföra en utvärdering för att särskilt bedöma byråns och dess arbetsmetoders påverkan, ändamålsenlighet och effektivitet. Utvärderingen ska även granska om det eventuellt finns ett behov av att ändra byråns uppgifter och vilka ekonomiska konsekvenser en sådan ändring kan få.

2. Den utvärdering som avses i punkt 1 ska beakta alla synpunkter som byrån mottagit beträffande sin verksamhet.

3. Kommissionen ska översända utvärderingsrapporten tillsammans med dess slutsatser till Europaparlamentet, rådet och styrelsen. Resultaten från utvärderingen ska offentliggöras.

4. Som en del av utvärderingen ska det även göras en bedömning av vilka resultat byrån uppnått med hänsyn till dess mål, mandat och uppgifter. Om kommissionen anser att byråns fortsatta verksamhet är befogad med tanke på dess uppsatta mål, mandat och uppgifter, får den föreslå en förlängning av det mandat för byrån som anges i artikel 36.

*Artikel 33***Samarbete med värdmedlemsstaten**

Byråns värdmedlemsstat ska tillhandahålla bästa möjliga förutsättningar för en tillfredsställande drift av byrån, bland annat när det gäller platsens tillgänglighet, adekvata utbildningsmöjligheter för de anställdas barn samt lämplig tillgång till arbetsmarknad, social trygghet och sjukvård för både barn och makar.

*Artikel 34***Administrativ kontroll**

Byråns verksamhet ska övervakas av ombudsmannen i enlighet med artikel 228 i EUF-fördraget.

*Artikel 35***Upphävande och succession**

1. Förordning (EG) nr 460/2004 ska upphöra att gälla.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 21 maj 2013.

På Europaparlaments vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

Hänvisningar till förordning (EG) nr 460/2004 och till Enisa ska betraktas som hänvisningar till den här förordningen och till byrån.

2. Byrån efterträder den byrå som inrättades genom förordning (EG) nr 460/2004 när det gäller all äganderätt samt alla avtal, rättsliga skyldigheter, anställningskontrakt, finansiella åtaganden och ansvarsskyldigheter.

*Artikel 36***Mandatperiod**

Byrån inrättas för en period av sju år från och med den 19 juni 2013.

*Artikel 37***Ikraftträdande**

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

På rådets vägnar

L. CREIGHTON

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 527/2013

av den 21 maj 2013

om ändring av rådets förordning (EG) nr 1528/2007 vad gäller strykning av ett antal länder från förteckningen över regioner eller stater som slutfört förhandlingar

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 207.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

(1) Förhandlingarna om avtal om ekonomiskt partnerskap
(nedan kallade *avtal*) mellan

Cariforum-staterna, å ena sidan, och Europeiska gemen-
skapen och dess medlemsstater, å andra sidan, slutfördes
den 16 december 2007,

Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena
sidan, och Centralafrika, å andra sidan, slutfördes den
17 december 2007 (Republiken Kamerun),

Ghana, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och
dess medlemsstater, å andra sidan, slutfördes den 13 de-
cember 2007,

Elfenbenskusten, å ena sidan, och Europeiska gemenska-
pen och dess medlemsstater, å andra sidan, slutfördes den
7 december 2007,

staterna i östra och södra Afrika, å ena sidan, och Eu-
ropeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra
sidan, slutfördes den 28 november 2007 (Republiken
Seychellerna och Republiken Zimbabwe), den 4 december
2007 (Republiken Mauritius), den 11 december 2007
(Unionen Komorerna och Republiken Madagaskar) och
den 30 september 2008 (Republiken Zambia),

Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena
sidan, och de avtalsslutande SADC-staterna, å andra si-
dan, slutfördes den 23 november 2007 (Republiken Bots-
wana, Konungariket Lesotho, Republiken Moçambique
och Konungariket Swaziland) och den 3 december
2007 (Republiken Namibia),

Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena
sidan, och partnerstaterna i Östafrikanska gemenskapen,
å andra sidan, slutfördes den 27 november 2007,

Europeiska gemenskapen, å ena sidan, och Stillahavssta-
terna, å andra sidan, slutfördes den 23 november 2007.

(2) Antigua och Barbudas, Samväldet Bahamas, Barbados,
Belizes, Republiken Botswanas, Republiken Burundis,
Samväldet Dominicas, Dominikanska republikens, Repu-
bliken Elfenbenskustens, Republiken Fijis, Republiken
Ghanas, Grenadas, Republiken Guyanas, Republiken Hai-
tis, Jamaica, Republiken Kameruns, Republiken Kenyas,
Unionen Komorernas, Konungariket Lesothos, Republi-
ken Madagaskars, Republiken Mauritius, Republiken Mo-
çambiques, Republiken Namibias, Den oberoende staten
Papua Nya Guineas, Republiken Rwandas, Saint Kitts och
Nevis, Saint Lucias, Saint Vincent och Grenadinernas,
Republiken Seychellernas, Republiken Surinams, Konung-
ariket Swazilands, Förenade republiken Tanzanias, Repu-
bliken Trinidad och Tobagos, Republiken Ugandas, Re-
publiken Zambias och Republiken Zimbabwes slut-
förande av förhandlingarna om avtalen gjorde att dessa
länder kunde föras in i bilaga I till rådets förordning (EG)
nr 1528/2007 av den 20 december 2007 om tillämp-
ning av de ordningar som ska tillämpas på produkter
med ursprung i vissa stater som ingår i gruppen av stater
i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS) enligt
avtal om att sluta ekonomiska partnerskapsavtal eller
som leder till att sådana partnerskapsavtal sluts ⁽²⁾.

(3) Republiken Botswana, Republiken Burundi, Republiken
Elfenbenskusten, Republiken Fiji, Republiken Ghana, Re-
publiken Haiti, Republiken Kamerun, Republiken Kenya,
Unionen Komorerna, Konungariket Lesotho, Republiken
Moçambique, Republiken Namibia, Republiken Rwanda,
Konungariket Swaziland, Förenade republiken Tanzania,
Republiken Uganda och Republiken Zambia har inte vid-
tagit nödvändiga åtgärder för att ratificera respektive av-
tal.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 13 september 2012 (ännu ej
offentliggjord i EUT) och rådets ståndpunkt vid första behandlingen
av den 11 december 2012 (EUT C 39 E, 12.2.2013, s. 1). Europa-
parlamentets ståndpunkt av den 16 april 2013.

⁽²⁾ EUT L 348, 31.12.2007, s. 1.

- (4) Följaktligen, i enlighet med artikel 2.3, särskilt led b, i förordning (EG) nr 1528/2007, bör bilaga I till den förordningen ändras så att de länderna stryks från den bilagan.
- (5) I syfte att se till att dessa länder snabbt kan återinföras i bilaga I till förordning (EG) nr 1528/2007, i väntan på avtalens ikraftträdande, så snart de vidtagit nödvändiga åtgärder för att ratificera respektive avtal, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på återinförande av de länder som stryks från bilaga I till förordning (EG) nr 1528/2007 enligt den här förordningen. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 1528/2007 ska ändras på följande sätt:

1. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 2a

Delegering av befogenhet

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 2b för att ändra bilaga I till den här förordningen genom att återinföra de regioner eller stater i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet som enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 527/2013 (*) strukits från bilaga I och som därefter vidtagit nödvändiga åtgärder för att ratificera sina respektive avtal efter det att de strukits från den bilagan.

Artikel 2b

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 2a ska ges till kommissionen för en period av fem år från och med den 21 juni 2013. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 2a får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 2a ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

(*) EUT L 165, 18.6.2013, s. 59”

2. Bilaga I ska ersättas med texten i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 oktober 2014.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 21 maj 2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar

L. CREIGHTON
Ordförande

BILAGA

"BILAGA I

Förteckning över regioner eller stater som slutfört förhandlingar i den mening som avses i artikel 2.2

ANTIGUA OCH BARBUDA

SAMVÄLDET BAHAMAS

BARBADOS

BELIZE

SAMVÄLDET DOMINICA

DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

GRENADA

REPUBLIKEN GUYANA

JAMAICA

REPUBLIKEN MADAGASKAR

REPUBLIKEN MAURITIUS

DEN OBEROENDE STATEN PAPUA NYA GUINEA

SAINT KITTS OCH NEVIS

SAINT LUCIA

SAINT VINCENT OCH GRENADINERNA

REPUBLIKEN SEYCHELLERNA

REPUBLIKEN SURINAM

REPUBLIKEN TRINIDAD OCH TOBAGO

REPUBLIKEN ZIMBABWE"

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 528/2013

av den 12 juni 2013

om ändring av förordning (EG) nr 450/2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (Moderniserad tullkodex) vad gäller förordningens tillämpningsdag

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 33, 114 och 207,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter det att utkastet till lagstiftningsakt översänts till de nationella parlamenten,

med beaktande av yttrandet från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 450/2008 av den 23 april 2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (Moderniserad tullkodex) ⁽³⁾ är avsedd att ersätta rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ⁽⁴⁾. Förordning (EG) nr 450/2008 trädde i kraft den 24 juni 2008, men ska, i enlighet med dess artikel 188.2, tillämpas först när genomförandebestämmelserna blir tillämpliga, och senast den 24 juni 2013.
- (2) Den 20 februari 2012 överlämnade kommissionen till Europaparlamentet och rådet ett förslag till förordning om fastställande av en tullkodex för unionen, i form av en omarbetning av förordning (EG) nr 450/2008, i syfte att ersätta förordningen före dess sista tillämpningsdatum, d.v.s. den 24 juni 2013. Det är emellertid inte möjligt att slutföra det ordinarie lagstiftningsförfarandet på ett sådant sätt att förslaget till förordning kan antas och träda i kraft före det datumet. Om inga korrigerande lagstiftningsåtgärder vidtas kommer förordning (EG) nr

450/2008 följaktligen att börja gälla den 24 juni 2013 och förordning (EEG) nr 2913/92 kommer att upphöra att gälla. Detta skulle skapa rättsosäkerhet om vilken tullagstiftning som faktiskt gäller från och med det datumet och det skulle inte vara möjligt att sörja för en omfattande och konsekvent rättslig unionsram för tullfrågor i väntan på att förslaget till förordning antas.

- (3) För att förhindra sådana allvarliga problem med unionens tullagstiftning och för att ge Europaparlamentet och rådet tillräckligt med tid för att slutföra processen för antagande av omarbetningen av en tullkodex för unionen bör sista tillämpningsdagen för förordning (EG) nr 450/2008 enligt dess artikel 188.2 andra stycket skjutas fram. Det nya tillämpningsdatum som anses lämpligt är den 1 november 2013.
- (4) Med tanke på frågans brådskande karaktär bör ett undantag från den åttaveckorsperiod som avses i artikel 4 i protokoll nr 1 om de nationella parlamentens roll i Europeiska unionen, som är fogat till fördraget om Europeiska unionen, fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, tillämpas.
- (5) Förordning (EG) nr 450/2008 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I artikel 188.2 andra stycket i förordning (EG) nr 450/2008, ska datumangivelsen "den 24 juni 2013" ersättas med datumangivelsen "den 1 november 2013".

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 12 juni 2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

L. CREIGHTON

Ordförande

⁽¹⁾ Yttrande av den 22 maj 2013 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 23 maj 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 10 juni 2013.

⁽³⁾ EUT L 145, 4.6.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 302, 19.10.1992, s. 1.

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2013/11/EU

av den 21 maj 2013

om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG

(direktivet om alternativ tvistlösning)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téens yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 169.1 och 169.2 a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*) ska unionen bidra till att en hög konsumentskyddsnivå uppnås genom åtgärder som beslutas i enlighet med artikel 114 i EUF-fördraget. Enligt artikel 38 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska en hög nivå i fråga om konsumentskydd tryggas i unionens politik.

(2) Enligt artikel 26.2 i EUF-fördraget ska den inre marknaden omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor och tjänster säkerställs. Den inre marknaden bör ge konsumenterna ett mervärde i form av högre kvalitet, större variation, rimliga priser och höga säkerhetsstandarder för varor och tjänster, vilket bör främja en hög konsumentskyddsnivå.

(3) Fragmenteringen av den inre marknaden inverkar negativt på konkurrenskraften, tillväxten och sysselsättningskapandet inom unionen. Att avlägsna direkta och indirekta hinder för en välfungerande inre marknad och att öka medborgarnas förtroende är avgörande för fullbordandet av den inre marknaden.

(4) Att säkerställa tillgång till enkla, effektiva, snabba och billiga sätt att lösa nationella och gränsöverskridande tvister som uppstår till följd av köpe- eller tjänsteavtal bör gynna konsumenterna och därmed öka deras förtroende för marknaden. Denna tillgång bör omfatta såväl onlinehandel som offlinehandel och är särskilt viktig när konsumenterna handlar över gränserna.

(5) Alternativ tvistlösning erbjuder en enkel, snabb och billig lösning utanför domstol av tvister mellan konsument och näringsidkare. Alternativ tvistlösning är dock ännu inte tillräckligt och konsekvent utvecklad i unionen. Det är beklagligt att alternativa tvistlösningsmekanismer, trots kommissionens rekommendationer 98/257/EG av den 30 mars 1998 om principer som ska tillämpas på de instanser som är ansvariga för förfaranden för reglering av konsumenttvister utanför domstol ⁽³⁾ och 2001/310/EG av den 4 april 2001 om principer som ska tillämpas på extrajudiciella organ som deltar i reglering av konsumenttvister som görs upp i godo ⁽⁴⁾, för närvarande inte har införts korrekt och inte fungerar tillfredsställande i alla geografiska områden och näringslivssektorer i unionen. Konsumenterna och näringsidkarna känner fortfarande inte till de alternativa tvistlösningsmekanismer som finns och endast en liten andel av medborgarna vet hur man inger ett klagomål till ett alternativt tvistlösningsorgan. I de fall där alternativa tvistlösningsförfaranden finns tillgängliga, varierar kvalitetsnivån avsevärt i medlemsstaterna och gränsöverskridande tvister hanteras inte alltid effektivt av alternativa tvistlösningsorgan.

(6) Olikheter i tillgången till, kvaliteten på och medvetenheten om alternativ tvistlösning utgör ett hinder för den inre marknaden och är ett av skälen till att många konsumenter avstår från handel över gränserna och inte har förtroende för att eventuella tvister med näringsidkare kan lösas lätt, snabbt och billigt. Av samma skäl kan näringsidkare avstå från att sälja till konsument i andra medlemsstater, där det inte finns tillräcklig tillgång till

⁽¹⁾ EUT C 181, 21.6.2012, s. 93.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 12 mars 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 22 april 2013.

⁽³⁾ EGT L 115, 17.4.1998, s. 31.

⁽⁴⁾ EGT L 109, 19.4.2001, s. 56.

alternativa tvistlösningsförfaranden av hög kvalitet. Dessutom hamnar näringsidkare som är etablerade i en medlemsstat där det inte finns tillräcklig tillgång till alternativa tvistlösningsförfaranden av hög kvalitet i ett konkurrensunderläge gentemot näringsidkare som har tillgång till sådana förfaranden och därför kan lösa konsumenttvister snabbare och billigare.

- (7) För att konsumenter fullt ut ska kunna utnyttja den inre marknadens potential, bör alternativ tvistlösning vara tillgänglig för alla typer av nationella och gränsöverskridande tvister som omfattas av detta direktiv, varvid de alternativa tvistlösningsförfarandena bör uppfylla konsekventa kvalitetskrav, som är tillämpliga inom hela unionen, och konsumenterna och näringsidkarna bör känna till att dessa förfaranden existerar. På grund av den ökade gränsöverskridande handeln och rörligheten för personer, är det också viktigt att de alternativa tvistlösningsorganen hanterar gränsöverskridande tvister på ett effektivt sätt.
- (8) Som Europaparlamentet förespråkar i sin resolution av den 25 oktober 2011 om alternativ tvistlösning i civil-, handels- och familjerättsliga ärenden och i sin resolution av den 20 maj 2010 om förverkligandet av en inre marknad för konsumenter och medborgare, bör alla helhetsstrategier för den inre marknaden som gynnar medborgarna prioritera utvecklingen av enkla, ekonomiskt överkomliga, snabba och tillgängliga tvistlösningssystem.
- (9) I sitt meddelande av den 13 april 2011 "Inremarknadsakten – Tolv åtgärder för att stimulera tillväxten och stärka förtroendet för inre marknaden – Gemensamma insatser för att skapa ny tillväxt" har kommissionen angett lagstiftning om alternativ tvistlösning som även omfattar elektronisk handel (e-handel) som en av de tolv åtgärderna för att stimulera tillväxten, stärka förtroendet för och göra framsteg mot fullbordande av den inre marknaden.
- (10) I sina slutsatser av den 24-25 mars och den 23 oktober 2011 uppmanade Europeiska rådet Europaparlamentet och rådet att före utgången av 2012 anta en första uppsättning prioriterade åtgärder, så att den inre marknaden ges ny stimulans. I sina slutsatser av den 30 maj 2011 om prioriteringarna för nylanseringen av den inre marknaden betonade Europeiska unionens råd dessutom vikten av e-handel och ansåg att systemen för alternativ tvistlösning för konsumenter kan ge billig, enkel och snabb tvistlösning för såväl konsumenter som näringsidkare. Ett framgångsrikt genomförande av dessa system kräver ett beslutsamt politiskt åtagande och stöd från alla aktörer, utan att det äventyrar ett rimligt pris samt öppenhet, flexibilitet, snabbhet och kvalitet för de beslut som fattas av de alternativa tvistlösningsorgan som omfattas av detta direktiv.
- (11) Med tanke på den ökade betydelsen av e-handel och i synnerhet gränsöverskridande handel som en bärande del av unionens ekonomiska verksamhet, är det nödvändigt med en välfungerande infrastruktur för alternativ tvistlösning vid konsumenttvister och en verkligt integrerad ram

för tvistlösning online för avtalstvister som uppstår vid online-transaktioner, om målet i inremarknadsakten att öka medborgarnas förtroende för den inre marknaden ska nås.

- (12) Detta direktiv och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 524/2013 av den 21 maj 2013 om tvistlösning online vid konsumenttvister ⁽¹⁾ är två sammankopplade och kompletterande förslag. I förordning (EU) nr 524/2013 föreskrivs inrättandet av en plattform för tvistlösning online som erbjuder en gemensam kontaktpunkt för tvistlösning online utanför domstol för konsumenterna och näringsidkarna genom alternativa tvistlösningsorgan som är kopplade till plattformen och erbjuder alternativ tvistlösning genom alternativa tvistlösningsförfaranden av hög kvalitet. Tillgången till alternativa tvistlösningsorgan av hög kvalitet inom hela unionen är sålunda en förutsättning för att plattformen för att tvistlösning online ska fungera väl.
- (13) Detta direktiv bör inte gälla för icke-ekonomiska tjänster av allmänt intresse. Icke-ekonomiska tjänster är tjänster som inte utförs av ekonomiska skäl. Följaktligen bör detta direktiv inte omfatta icke-ekonomiska tjänster av allmänt intresse som utan betalning utförs av staten eller för statens räkning, oberoende av den rättsliga form genom vilken dessa tjänster tillhandahålls.
- (14) Detta direktiv bör inte tillämpas på hälso- och sjukvårdstjänster enligt definitionen i artikel 3 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/24/EU av den 9 mars 2011 om tillämpningen av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård ⁽²⁾.
- (15) Att inom unionen utveckla välfungerande alternativ tvistlösning är nödvändigt för att stärka konsumenternas förtroende för den inre marknaden, inklusive e-handeln, och för att förverkliga potentialen hos och möjligheterna till gränsöverskridande handel och e-handel. Denna utveckling bör bygga på befintliga alternativa tvistlösningsförfaranden i medlemsstaterna och respektera dessas rättsliga traditioner. Såväl befintliga som nyinrättade välfungerande tvistlösningsorgan som uppfyller de kvalitetskrav som anges i detta direktiv bör anses utgöra "alternativa tvistlösningsorgan" i den mening som avses i detta direktiv. Spridningen av alternativ tvistlösning kan dessutom visa sig viktig i de medlemsstater där det finns ett stort antal oavgjorda tvister vid domstolar, eftersom denna eftersläpning hindrar unionsmedborgare från att utöva sin rätt till en rättvis rättegång inom rimlig tid.
- (16) Detta direktiv bör gälla för tvister mellan konsumenter och näringsidkare om avtalsförpliktelser som härrör från köpeavtal eller avtal om tillhandahållande av tjänster, såväl online som offline, inom alla näringsgrenar utom de undantagna grenarna. Detta bör inbegripa tvister som

⁽¹⁾ Se sidan 1 i detta nummer av EUT.

⁽²⁾ EUT L 88, 4.4.2011, s. 45.

- uppstår till följd av försäljning eller tillhandahållande av digitalt innehåll mot betalning. Direktivet bör gälla för konsumenters klagomål mot näringsidkare. Det bör inte gälla för näringsidkares klagomål mot konsumenter eller tvister mellan näringsidkare. Det bör dock inte hindra medlemsstaterna från att anta eller bibehålla bestämmelser om förfaranden för lösning av sådana tvister utanför domstol.
- (17) Medlemsstaterna bör tillåtas att bibehålla eller införa nationella bestämmelser för förfaranden som inte omfattas av detta direktiv, såsom interna förfaranden för behandling av klagomål som drivs av näringsidkaren. Sådana interna förfaranden för behandling av klagomål kan utgöra ett effektivt sätt att lösa konsumenttvister i ett tidigt skede.
- (18) Definitionen av *konsument* bör omfatta fysiska personer som agerar utanför den egna närings- eller yrkesverksamheten. Om avtalet ingås för ändamål som faller delvis inom och delvis utanför en persons egen näringsverksamhet (avtal med dubbla syften) och näringssyftet är så begränsat att det inte dominerar inom ramen för tillhandahållandet, bör dock även denna person anses som konsument.
- (19) Vissa befintliga unionsrättsakter innehåller redan bestämmelser om alternativ tvistlösning. Av rättssäkerhetsskäl bör det föreskrivas att detta direktiv ska ha företräde vid konflikter, om inte någonting annat uttryckligen föreskrivs. I synnerhet bör detta direktiv inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/52/EG av den 21 maj 2008 om vissa aspekter på medling på privaträttens område ⁽¹⁾ vilket redan fastställer en ram för medlingssystem på unionsnivå för gränsöverskridande tvister, utan att det direktivets tillämpning på interna medlingssystem hindras. Det här direktivet är avsett att tillämpas övergripande på alla typer av alternativ tvistlösning, inbegripet de alternativa tvistlösningsförfaranden som omfattas av direktiv 2008/52/EG.
- (20) Detta direktiv bör omfatta alla organ som är varaktigt inrättade, erbjuder lösning av tvister mellan en konsument och en näringsidkare genom ett alternativt tvistlösningsförfarande och har förtecknats i enlighet med detta direktiv. Detta direktiv kan, om medlemsstaterna så beslutar, också omfatta tvistlösningsorgan som ålägger lösningar som är bindande för parterna. Ett utomrättsligt förfarande som inrättas specifikt för en enda tvist mellan en konsument och en näringsidkare bör dock inte anses vara ett alternativt tvistlösningsförfarande.
- (21) Det finns stora skillnader mellan de alternativa tvistlösningsförfarandena inom unionen och även inom medlemsstaterna. De kan utgöras av förfaranden där tvistlösningsorganet sammanför parterna i syfte att underlätta en uppgörelse i godo eller förfaranden där tvistlösningsorganet föreslår parterna en lösning eller förfaranden där tvistlösningsorganet ålägger parterna en lösning. De kan också utgöras av en kombination av två eller fler sådana förfaranden. Detta direktiv bör inte påverka formen för de alternativa tvistlösningsförfarandena i medlemsstaterna.
- (22) Förfaranden inför tvistlösningsorgan där de fysiska personer som ansvarar för tvistlösningen är anställda eller får någon form av ersättning enbart av näringsidkaren kan sannolikt utsättas för en intressekonflikt. Dessa förfaranden bör därför i princip inte omfattas av detta direktiv, om inte en medlemsstat beslutar att sådana förfaranden kan betraktas som alternativa tvistlösningsförfaranden enligt detta direktiv och under förutsättning att dessa organ fullständigt uppfyller de specifika krav på oberoende och opartiskhet som anges i detta direktiv. Alternativa tvistlösningsorgan som erbjuder tvistlösning genom sådana förfaranden bör bli föremål för regelbunden utvärdering avseende respekten för de kvalitetskrav som anges i detta direktiv, inklusive de specifika ytterligare krav som säkerställer deras oberoende.
- (23) Detta direktiv bör inte gälla för förfaranden inför sådana system för behandling av konsumentklagomål som drivs av näringsidkaren eller för direkta förhandlingar mellan parterna. Det bör inte heller gälla för försök av en domare att avgöra en tvist under ett rättsligt förfarande rörande tvisten i fråga.
- (24) Medlemsstaterna bör se till att tvister som omfattas av detta direktiv kan hänskjutas till ett alternativt tvistlösningsorgan som följer kraven i detta direktiv och har förtecknats i enlighet med det. Medlemsstaterna bör kunna fullgöra denna skyldighet genom att bygga på befintliga välfungerande alternativa tvistlösningsorgan och vid behov anpassa deras tillämpningsområde eller genom att besluta om inrättande av nya alternativa tvistlösningsorgan. Detta direktiv bör inte utesluta verksamhet inom medlemsstaternas befintliga tvistlösningsorgan inom ramen för nationella konsumentskyddsmyndigheter, där statstjänstemän har ansvaret för tvistlösning. Statstjänstemän bör betraktas som företrädare för både konsumenternas och näringsidkarnas intressen. Detta direktiv bör inte ålägga medlemsstaterna att inrätta ett särskilt alternativt tvistlösningsorgan inom varje detaljhandelssektor. När det är nödvändigt för att säkerställa fullständig sektoriell och geografisk täckning av och tillgång till alternativ tvistlösning, bör medlemsstaterna ha möjlighet att besluta att det ska inrättas ett kompletterande alternativt tvistlösningsorgan som hanterar tvister för vilkas lösning inget specifikt alternativt tvistlösningsorgan är behörigt. Kompletterande alternativa tvistlösningsorgan är avsedda att skydda konsumenter och näringsidkare genom att se till att det inte finns några luckor i tillgången till ett alternativt tvistlösningsorgan.

⁽¹⁾ EUT L 136, 24.5.2008, s. 3.

- (25) Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna från att bibehålla eller införa sådan lagstiftning om förfaranden för lösning av konsumenters avtalstvister utanför domstol som stämmer överens med kraven i detta direktiv. För att säkerställa att de alternativa tvistlösningsorganen kan fungera effektivt, bör dessa enheter dessutom ha möjlighet att, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där de är inrättade, bibehålla eller införa förfaranderegler som under särskilda omständigheter tillåter dem att avstå från att hantera tvister, exempelvis när en tvist är för komplex och därför bättre kan lösas inför domstol. Det bör dock inte vara tillåtet att förfaranderegler, som tillåter alternativa tvistlösningsorgan att avstå från att hantera en tvist, väsentligt försämrar konsumenternas tillgång till alternativa tvistlösningsförfaranden, inklusive vid gränsöverskridande tvister. Därför bör medlemsstaterna, när de fastställer ett tröskelbelopp, alltid beakta att tvistens reella värde kan variera mellan medlemsstaterna och att fastställande av ett oproportionellt högt tröskelbelopp i en medlemsstat skulle kunna försämrade tillgången till alternativa tvistlösningsförfaranden för konsumenterna från andra medlemsstater. Det bör inte åläggas medlemsstaterna att säkerställa att konsumenten kan lämna in sitt klagomål till ett annat alternativt tvistlösningsorgan, när det alternativa tvistlösningsorgan för vilket klagomålet först lades fram har avvisat det på grund av sina förfaranderegler. I sådana fall bör medlemsstaterna anses ha uppfyllt sina skyldigheter att säkerställa fullständig täckning av alternativa tvistlösningsorgan.
- (26) Detta direktiv bör göra det möjligt för näringsidkare som är etablerade i en medlemsstat att omfattas av ett alternativt tvistlösningsorgan som är etablerat i en annan medlemsstat. För att förbättra den geografiska täckningen och konsumenternas tillgång till alternativ tvistlösning i hela unionen bör medlemsstaterna ha möjlighet att besluta att använda alternativa tvistlösningsorgan som är etablerade i en annan medlemsstat eller regionala, gränsöverskridande eller paneuropeiska tvistlösningsorgan, om näringsidkare i olika medlemsstater omfattas av samma alternativa tvistlösningsorgan. Anlitande av alternativa tvistlösningsorgan som är etablerade i en annan medlemsstat eller av gränsöverskridande eller paneuropeiska alternativa tvistlösningsorgan bör emellertid inte påverka medlemsstaternas ansvar för att säkerställa fullständig täckning samt tillgång till alternativa tvistlösningsorgan.
- (27) Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna från att bibehålla eller införa alternativa tvistlösningsförfaranden för gemensam hantering av identiska eller liknande tvister mellan en näringsidkare och flera konsumenter. Utförliga konsekvensbedömningar bör göras av kollektiv reglering av tvister utanför domstol innan sådan reglering föreslås på unionsnivå. Förekomsten av ett effektivt system för kollektiv talan och en smidig tillgång till alternativ tvistlösning bör komplettera varandra och förfarandena bör inte utesluta varandra.
- (28) Behandlingen av information om tvister som omfattas av detta direktiv bör överensstämma med reglerna för skydd av personuppgifter i de av medlemsstaternas lagar och andra författningar som har antagits i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽¹⁾.
- (29) Sekretess och integritet bör respekteras vid alla tidpunkter under det alternativa tvistlösningsförfarandet. Medlemsstaterna bör uppmuntras att skydda sekretessen i alternativa tvistlösningsförfaranden i senare civil- eller handelsrättsliga domstols- eller skiljeförfaranden.
- (30) Medlemsstaterna bör trots detta se till att alternativa tvistlösningsorgan offentliggör systematiska eller betydande problem som ofta förekommer och leder till tvister mellan konsumenterna och näringsidkare. Den information som lämnas i detta hänseende skulle kunna åtföljas av rekommendationer om hur sådana problem kan undvikas eller lösas i framtiden, för att höja näringsidkarnas standarder och underlätta utbytet av information och bästa praxis.
- (31) Medlemsstaterna bör se till att alternativa tvistlösningsorgan löser tvister på ett rättvist, praktiskt och proportionellt sätt för såväl konsumenten som näringsidkaren, med utgångspunkt i en objektiv bedömning av de omständigheter under vilka klagomålet har lämnats in och med vederbörligt beaktande av parternas rättigheter.
- (32) De alternativa tvistlösningsorganens oberoende och integritet är avgörande för att unionsmedborgarna ska kunna lita på att de alternativa tvistlösningsmekanismerna kommer att erbjuda dem en rättvis och oberoende lösning. Den fysiska person eller det kollegium som ansvarar för den alternativa tvistlösningen bör vara oberoende av alla som kan ha ett intresse av resultatet och bör inte ha några intressekonflikter som kan hindra henne/honom/det att fatta ett beslut på ett rättvist, opartiskt och oberoende sätt.
- (33) De fysiska personer som ansvarar för den alternativa tvistlösningen bör endast anses vara opartiska om de inte kan utsättas för påtryckningar som skulle kunna påverka deras inställning till tvisten. För att säkerställa att deras agerande är oberoende bör dessa personer också utses för tillräckligt lång tid och inte få instruktioner av någondera parten eller av parternas företrädare.
- (34) För att säkerställa att det inte föreligger någon intressekonflikt bör fysiska personer som ansvarar för alternativ tvistlösning uppges alla omständigheter som kan påverka deras oberoende eller ge upphov till intressekonflikt med någondera parten i den tvist de ombeds lösa. Detta skulle kunna vara ett finansiellt intresse, direkt eller indirekt, av resultatet av det alternativa tvistlösningsförfarandet eller en relation av personlig eller affärsmässig art med en eller flera av parterna under tre år innan ämbetet tillträdde, inbegripet att personen i något annat syfte än alternativ tvistlösning har agerat för en eller flera av parterna, för en yrkesorganisation eller näringslivsorganisation i vilken en av parterna är medlem eller för en annan medlem i en sådan organisation eller sammanlutning.

(1) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

- (35) Det är särskilt nödvändigt att se till att sådana påtryckningar inte förekommer när de fysiska personer som ansvarar för den alternativa tvistlösningen är anställda av eller får någon annan form av ersättning av näringsidkaren. Det bör därför införas specifika krav för de fall där medlemsstaterna beslutar att tillåta att tvistlösningsförfaranden i sådana fall betraktas som alternativa tvistlösningsförfaranden enligt detta direktiv. När fysiska personer som ansvarar för alternativ tvistlösning är anställda av eller får någon form ersättning enbart av en yrkesorganisation eller näringslivorganisation i vilken näringsidkaren är medlem, bör de ha en separat och särskilt öronmärkt budget som är tillräcklig för att de ska kunna utföra sina uppgifter.
- (36) För att alternativ tvistlösning ska bli framgångsrik, särskilt för att säkerställa det nödvändiga förtroendet för de alternativa tvistlösningsförfarandena, är det nödvändigt att de fysiska personer som ansvarar för den alternativa tvistlösningen innehar nödvändig sakkunskap, inbegripet allmän kännedom om lagen. I synnerhet bör dessa personer ha tillräckliga allmänna kunskaper om juridiska frågor för att förstå tvistens rättsliga konsekvenser, utan att de därför behöver ha yrkesmässiga juridiska kvalifikationer.
- (37) Möjligheten att tillämpa vissa kvalitetsprinciper på alternativa tvistlösningsförfaranden ökar såväl konsumenternas som näringsidkarnas förtroende för sådana förfaranden. Sådana kvalitetsprinciper utvecklades för första gången på unionsnivå i rekommendationerna 98/257/EG och 2001/310/EG. Genom att göra vissa av de principer som fastställs i dessa rekommendationer från kommissionen bindande, fastställer detta direktiv en uppsättning kvalitetskrav som är tillämpliga på alla alternativa tvistlösningsförfaranden som genomförs av ett alternativt tvistlösningsorgan som har anmälts till kommissionen.
- (38) Detta direktiv bör fastställa kvalitetskrav för alternativa tvistlösningsorgan, vilka bör säkerställa samma nivå vad gäller skydd och rättigheter för konsumenterna vid såväl inhemska som gränsöverskridande tvister. Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna från att anta eller bibehålla mer långtgående bestämmelser än vad som föreskrivs i detta direktiv.
- (39) De alternativa tvistlösningsorganen bör vara tillgängliga och transparenta. För att trygga alternativa tvistlösningsorganens och alternativa tvistlösningsförfarandens transparens måste parterna få den tydliga och tillgängliga information de behöver för att fatta ett välgrundat beslut, innan de inleder ett alternativt tvistlösningsförfarande. Tillhandahållande av sådan information till näringsidkare bör inte krävas när deras medverkan i alternativa tvistlösningsförfaranden är obligatorisk enligt nationell rätt.
- (40) Ett välfungerande alternativt tvistlösningsorgan bör genomföra tvistlösningsförfaranden online och offline snabbt, och göra resultatet av det alternativa tvistlösningsförfarandet tillgängligt inom en tidsfrist på 90 kalenderdagar från och med den dag då det alternativa tvistlösningsorganet mottar den fullständiga klagomålsakten, inklusive alla relevanta handlingar rörande klagomålet. Det alternativa tvistlösningsorgan som har tagit emot ett klagomål bör underrätta parterna om det efter att ha tagit emot alla de handlingar som är nödvändiga för att genomföra det alternativa tvistlösningsförfarandet. I vissa undantagsfall av synnerligen komplex art, inbegripet fall där en av parterna av berättigade skäl är förhindrad att delta i det alternativa tvistlösningsförfarandet, bör alternativa tvistlösningsorgan kunna förlänga tidsfristen för att utreda fallet i fråga. Parterna bör informeras om sådana förlängningar samt om ungefär hur lång tid det förväntas ta att lösa tvisten.
- (41) Alternativa tvistlösningsförfaranden bör helst vara kostnadsfria för konsumenterna. Om kostnader tillämpas, bör det alternativa tvistlösningsförfarandet vara åtkomligt, attraktivt och billigt för konsumenterna. Av denna anledning bör kostnaderna inte överstiga en nominell avgift.
- (42) Alternativa tvistlösningsförfaranden bör vara rättvisa, så att parterna i en tvist till fullo är medvetna om sina rättigheter och om följderna av sina val inom ramen för ett sådant förfarande. De alternativa tvistlösningsorganen bör informera konsumenterna om deras rättigheter, innan de godtar eller rättar sig efter en föreslagen lösning. Båda parterna bör också kunna lämna information och bevis utan att närvara fysiskt.
- (43) En överenskommelse mellan en konsument och en näringsidkare om att lämna in klagomål till ett alternativt tvistlösningsorgan bör inte vara bindande för konsumenten, om den ingicks innan tvisten uppstod och den innebär att konsumenten frångår sin rätt att väcka talan inför domstol för att reglera tvisten. Vid alternativa tvistlösningsförfaranden som syftar till att lösa en tvist genom att ålägga parterna en lösning, bör dessutom den ålagda lösningen endast vara bindande för parterna om de informerades om dess bindande karaktär i förväg och uttryckligen godtog denna. Särskilt godtagande från näringsidkarens sida bör inte krävas om nationella regler fastställer att sådana lösningar är bindande för näringsidkare.
- (44) I alternativa tvistlösningsförfaranden som har som syfte att lösa tvister genom att ålägga konsumenten en lösning i en situation där det inte föreligger någon lagkonflikt bör den ålagda lösningen inte leda till att konsumenten frångår det skydd som denne har enligt regler som inte kan avtalas bort enligt lagen i den medlemsstat där konsumenten och näringsidkaren har sin hemvist. I en situation där det inte föreligger någon lagkonflikt och där den lag som är tillämplig på köpe- eller tjänsteavtalet ska fastställas enligt artikel 6.1 och 6.2 i Europaparlamentets

och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I)⁽¹⁾ bör den lösning som åläggs av det alternativa tvistlösningsorganet inte leda till att konsumenten fräntas det skydd som denne har enligt regler som inte kan avtalas bort enligt lagen i den medlemsstat där denne har sin hemvist. I en situation där det inte föreligger någon lagkonflikt och där den lag som är tillämplig på köpe- eller tjänsteavtalet ska fastställas enligt artikel 5.1–5.3 i konventionen av den 19 juni 1980 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser⁽²⁾ bör den lösning som åläggs av det alternativa tvistlösningsorganet inte leda till att konsumenten fräntas det skydd som denne har enligt regler som inte kan avtalas bort enligt lagen i den medlemsstat där denne har sin hemvist.

- (45) Rätten till ett effektivt rättsmedel och rätten till en rättvis rättegång är grundläggande rättigheter som föreskrivs i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Därför bör alternativa tvistlösningsförfaranden inte syfta till att ersätta domstolsförfaranden och bör inte fränta konsumenterna eller näringsidkarna rätten att söka rättelse inför en domstol. Detta direktiv bör inte hindra parterna från att utöva sin rätt till domstolsprövning. I fall där en tvist inte kunde lösas genom ett visst förfarande för alternativ tvistlösning vars resultat inte är bindande, bör parterna inte därefter hindras från att inleda rättsliga förfaranden rörande tvisten. Medlemsstaterna bör själva få välja lämpliga medel för att uppnå detta mål. De bör ha möjlighet att bland annat föreskriva att talfrister och preskriptionstider inte löper ut under ett alternativt tvistlösningsförfarande.
- (46) För att de alternativa tvistlösningsorganen ska kunna fungera effektivt bör de ha tillräckliga personella, materiella och finansiella resurser till sitt förfogande. Medlemsstaterna bör besluta om en lämplig form av finansiering av alternativa tvistlösningsförfaranden på sina territorier utan att begränsa finansieringen av organ som redan är verksamma. Detta direktiv bör inte påverka frågan huruvida de alternativa tvistlösningsorganen är offentligt eller privat finansierade eller finansierade genom en kombination av offentliga och privata medel. De alternativa tvistlösningsorganen bör emellertid uppmuntras att särskilt överväga privata former av finansiering och att endast använda offentliga medel i enlighet med medlemsstaternas önskemål. Detta direktiv bör inte påverka företags eller yrkesorganisationers eller näringslivsorganisationers möjligheter att finansiera alternativa tvistlösningsorgan.
- (47) När en tvist uppstår måste konsumenterna snabbt kunna fastställa vilka alternativa tvistlösningsorgan som är behöriga att behandla deras klagomål och veta om den berörda näringsidkaren kommer att medverka i ett förfarande inför ett alternativt tvistlösningsorgan. Näringsidkaren som åtar sig att använda sig av alternativa tvistlösningsorgan för att lösa tvister med konsumenter bör därför informera konsumenten om adressen till webbplatsen för de alternativa tvistlösningsorgan som de omfattas av. Denna information bör på ett tydligt,

klart och lättillgängligt sätt göras tillgänglig på näringsidkarens webbplats, om en sådan finns, och i förekommande fall i de allmänna villkoren för köpe- eller tjänsteavtal mellan näringsidkaren och konsumenten. Näringsidkaren bör ha möjlighet att på sina webbplatser och i villkoren för relevanta avtal ta med eventuell ytterligare information om sina interna förfaranden för behandling av klagomål eller om andra sätt att direkt kontakta dem för lösning av tvister med konsumenter utan hänskjutande till ett alternativt tvistlösningsorgan. När en tvist inte kan lösas direkt, bör näringsidkaren på papper eller något annat varaktigt medium ge konsumenten information om relevanta alternativa tvistlösningsorgan och ange om han kommer att anlita dem.

- (48) Skyldigheten för näringsidkaren att underrätta konsumenterna om de alternativa tvistlösningsorganen dessa näringsidkare omfattas av bör inte påverka tillämpningen av de bestämmelser om information till konsumenterna om förfaranden för prövning utanför domstol som ingår i andra unionsrättsakter, vilka bör vara tillämpliga utöver den relevanta informationskyldighet som föreskrivs i detta direktiv.
- (49) I detta direktiv bör det inte föreskrivas att det ska vara obligatoriskt för näringsidkarna att medverka i alternativa tvistlösningsförfaranden och inte heller att resultatet av förfarandena är bindande för näringsidkarna, när en konsument har lämnat in ett klagomål mot dem. I syfte att se till att konsumenterna har tillgång till prövning och att de inte tvingas avstå från sina anspråk bör emellertid näringsidkarna uppmuntras att i möjligaste mån medverka i alternativa tvistlösningsförfaranden. Därför bör detta direktiv inte påverka tillämpningen av nationella bestämmelser som gör näringsidkarnas medverkan i sådana förfaranden obligatorisk eller gör den till föremål för incitament eller sanktioner eller gör resultatet av förfarandena bindande för näringsidkarna, förutsatt att den lagstiftningen inte hindrar parterna från att utöva sin rätt till domstolsprövning, som föreskrivs i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (50) För att undvika onödig belastning på de alternativa tvistlösningsorganen bör medlemsstaterna uppmuntra konsumenterna att kontakta näringsidkaren direkt för att försöka lösa problemet bilateralt, innan ett klagomål lämnas in till ett alternativt tvistlösningsorgan. I många fall skulle detta göra det möjligt för konsumenterna att lösa tvister snabbt och i ett tidigt skede.
- (51) Medlemsstaterna bör också engagera företrädare för yrkesorganisationer, näringslivsorganisationer och konsumentorganisationer när system för alternativ tvistlösning utvecklas, i synnerhet i anslutning till principerna om opartiskhet och oberoende.
- (52) Medlemsstaterna bör se till att de alternativa tvistlösningsorganen samarbetar för att lösa gränsöverskridande tvister.

(1) EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

(2) EGT L 266, 9.10.1980, s. 1.

- (53) Nätverk av alternativa tvistlösningsorgan, såsom nätverket för lösning av finansiella tvister (*FIN-Net*) när det gäller finansiella tjänster, bör stärkas inom unionen. Medlemsstaterna bör uppmantra alternativa tvistlösningsorgan att bli medlemmar i sådana nätverk.
- (54) Ett nära samarbete mellan alternativa tvistlösningsorgan och nationella myndigheter bör förstärka den faktiska tillämpningen av tillämpning av unionsrättsakter om konsumentskydd. Kommissionen och medlemsstaterna bör underlätta samarbete mellan de alternativa tvistlösningsorganen för att främja utbyte av bästa praxis och teknisk sakkunskap och diskutera eventuella problem som uppstår vid tillämpning av förfarandena för alternativ tvistlösning. Detta samarbete bör stödjas bland annat genom unionens kommande konsumentprogram.
- (55) De alternativa tvistlösningsorganen bör övervakas noga, så att det säkerställs att de fungerar korrekt och effektivt. I detta syfte bör varje medlemsstat utse en behörig myndighet eller behöriga myndigheter, som ska utföra denna uppgift. Kommissionen och de behöriga myndigheterna enligt detta direktiv bör offentliggöra och uppdatera en förteckning över alternativa tvistlösningsorgan som uppfyller kraven i detta direktiv. Medlemsstaterna bör se till att alternativa tvistlösningsorgan, nätverket av europeiska konsumentcentrum och i förekommande fall de organ som har utsetts i enlighet med detta direktiv offentliggör den förteckningen på sina webbplatser genom en länk till kommissionens webbplats och om möjligt på ett varaktigt medium i sina lokaler. Dessutom bör medlemsstaterna uppmantra relevanta konsumentorganisationer och näringslivsorganisationer att också offentliggöra förteckningen. Medlemsstaterna bör också sörja för tillräcklig spridning av information om vad konsumenter bör göra vid en tvist med en näringsidkare. Dessutom bör de behöriga myndigheterna offentliggöra regelbundna rapporter om utvecklingen av alternativa tvistlösningsorgan och hur de fungerar i deras medlemsstater. De alternativa tvistlösningsorganen bör ge de behöriga myndigheterna specifik information, på vilken rapporterna bör baseras. Medlemsstaterna bör uppmantra de alternativa tvistlösningsorganen att lämna information i enlighet med kommissionens rekommendation 2010/304/EU av den 12 maj 2010 om användning av en harmoniserad metod för klassificering och rapportering av klagomål och förfrågningar från konsumenter ⁽¹⁾.
- (56) Det är nödvändigt att medlemsstaterna fastställer regler om sanktioner för överträdelse av de nationella bestämmelser som antas för att följa detta direktiv och ser till att dessa regler tillämpas. Sanktionerna bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.
- (57) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen (förordningen om konsumentskyddssamarbete) ⁽²⁾ bör ändras, så att en hänvisning till detta direktiv införs i bilagan till förordningen i syfte att förstärka det gränsöverskridande samarbetet om tillämpningen av detta direktiv.
- (58) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/22/EG av den 23 april 2009 om förbuds föreläggande för att skydda konsumenternas intressen ⁽³⁾ (direktivet om förbuds föreläggande) bör ändras, så att en hänvisning till detta direktiv införs i bilagan till direktivet i syfte att säkerställa skyddet av de kollektiva konsumentintressen som fastställs i detta direktiv.
- (59) I enlighet med medlemsstaternas och kommissionens gemensamma politiska förklaring om förklarande dokument av den 28 september 2011 ⁽⁴⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att i motiverade fall låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av en eller flera förklarande handlingar om förhållandet mellan ett direktivs olika delar och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. För detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana handlingar är motiverat.
- (60) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att bidra till en välfungerande inre marknad, genom att uppnå en hög konsumentskyddsnivå och utan att begränsa konsumenternas tillgång till domstolsprövning, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (61) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet artiklarna 7, 8, 38 och 47.
- (62) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter ⁽⁵⁾, och avgav ett yttrande den 12 januari 2012 ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ EUT L 136, 2.6.2010, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 364, 9.12.2004, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 110, 1.5.2009, s. 30.

⁽⁴⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

⁽⁵⁾ EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽⁶⁾ EUT C 136, 11.5.2012, s. 1.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

Syftet med detta direktiv är att uppnå en hög konsumentskyddsnivå och att därigenom bidra till en välfungerande inre marknad genom att säkerställa att konsumenter på frivillig grund kan lämna in klagomål mot näringsidkare till organ som erbjuder oberoende, opartiska, öppna, effektiva, snabba och rättvisa alternativa tvistlösningsförfaranden. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av nationell lagstiftning som gör näringsidkarnas medverkan i sådana förfaranden obligatorisk, förutsatt att sådan lagstiftning inte hindrar parterna från att utöva sin rätt till domstolsprövning.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på förfaranden för att utanför domstol lösa inhemska och gränsöverskridande tvister om avtalsförpliktelser som härrör från köpeavtal eller tjänsteavtal mellan en näringsidkare som är etablerad i unionen och en konsument som är bosatt i unionen genom ingripande av ett alternativt tvistlösningsorgan, som föreslår eller ålägger parterna en lösning eller sammanför parterna i syfte att underlätta en uppgörelse i godo.

2. Detta direktiv ska inte tillämpas på

- a) förfaranden inför tvistlösningsorgan där de fysiska personer som ansvarar för tvistlösningen är anställda eller får ersättning enbart av den enskilda näringsidkaren, om inte medlemsstaterna beslutar att sådana förfaranden får betraktas som alternativa tvistlösningsförfaranden enligt detta direktiv och kraven i kapitel II, under förutsättning att de specifika krav rörande oberoende och opartiskhet som anges i artikel 6.3 är uppfyllda,
- b) förfaranden inför sådana system för behandling av konsumentklagomål som drivs av näringsidkaren,
- c) icke-ekonomiska tjänster av allmänt intresse,
- d) tvister mellan näringsidkare,
- e) direkta förhandlingar mellan konsumenten och näringsidkaren,
- f) försök av en domare att lösa en tvist under ett rättsligt förfarande rörande tvisten i fråga,
- g) förfaranden som inleds av en näringsidkare mot en konsument,

h) hälso- och sjukvårdstjänster som tillhandahålls patienter av hälso- och sjukvårdsanställda, i syfte att bedöma, bevara eller återupprätta patienternas hälsotillstånd, däribland förskrivning, utlämnande och tillhandahållande av läkemedel och medicintekniska produkter,

i) offentliga tillhandahållare av vidareutbildning eller högre utbildning.

3. I detta direktiv fastställs harmoniserade kvalitetskrav för alternativa tvistlösningsorgan och alternativa tvistlösningsförfaranden för att säkerställa att konsumenterna efter dess genomförande ska ha tillgång till högkvalitativa, öppna, effektiva och rättvisa prövningsmekanismer utanför domstol oavsett var i unionen de är bosatta. Medlemsstaterna får behålla eller införa bestämmelser som är strängare än bestämmelserna i detta direktiv, för att säkerställa en högre konsumentskyddsnivå.

4. I detta direktiv erkänns medlemsstaternas behörighet att besluta huruvida alternativa tvistlösningsorgan inrättade på deras territorium ska kunna ålägga parterna en lösning.

Artikel 3

Förhållande till andra unionsrättsakter

1. Om en bestämmelse i detta direktiv strider mot en bestämmelse som fastställs i en annan unionsrättsakt som rör prövningsförfaranden utanför domstol som inleds av en konsument mot en näringsidkare, ska bestämmelsen i detta direktiv ha företräde, om inte något annat föreskrivs i detta direktiv.

2. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av direktiv 2008/52/EG.

3. Artikel 13 i det här direktivet ska inte påverka tillämpningen av de bestämmelser om information till konsumenter om förfaranden för prövning utanför domstol som ingår i andra unionsrättsakter, vilka ska tillämpas utöver bestämmelserna i den artikeln.

Artikel 4

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:

- a) *konsument*: fysisk person som agerar för ändamål som faller utanför den egna närings- eller yrkesverksamheten.
- b) *näringsidkare*: fysisk person eller juridisk person, privatägd eller offentligägd, som agerar för ändamål som faller inom ramen för den egna närings- eller yrkesverksamheten samt varje person som agerar i dennes namn eller för dennes räkning.

- c) *köpeavtal*: varje avtal där näringsidkaren överlåter eller åtar sig att överlåta äganderätten till en vara till konsumenten och där konsumenten betalar eller åtar sig att betala priset för denna, inbegripet avtal vari både varor och tjänster ingår.
- d) *tjänsteavtal*: varje avtal som inte är ett köpeavtal, där näringsidkaren tillhandahåller eller åtar sig att tillhandahålla en tjänst till konsumenten och där konsumenten betalar eller åtar sig att betala priset för denna.
- e) *inhemsk tvist*: avtalstvist som uppstår på grund av ett köpe- eller tjänsteavtal, om konsumenten vid tidpunkten för beställningen av varorna eller tjänsterna är bosatt i samma medlemsstat som den där näringsidkaren är etablerad.
- f) *gränsöverskridande tvist*: avtalstvist som uppstår på grund av ett köpe- eller tjänsteavtal, om konsumenten vid tidpunkten för beställningen av varorna eller tjänsterna är bosatt i en annan medlemsstat än den medlemsstat där näringsidkaren är etablerad.
- g) *alternativt tvistlösningsförfarande*: ett förfarande enligt artikel 2, som motsvarar kraven i detta direktiv och genomförs av ett alternativt tvistlösningsorgan.
- h) *alternativt tvistlösningsorgan*: varje organ, oavsett beteckning, som är varaktigt inrättat och erbjuder tvistlösning genom ett alternativt tvistlösningsförfarande och som är förtecknat i enlighet med artikel 20.2.
- i) *behörig myndighet*: varje offentlig myndighet som utses av en medlemsstat vid tillämpning av detta direktiv och inrättas på nationell, regional eller lokal nivå.

2. En näringsidkare är etablerad

— om näringsidkaren är en fysisk person, där denne bedriver sin verksamhet,

— om näringsidkaren är ett företag eller en annan juridisk person eller en sammanslutning av fysiska eller juridiska personer, där näringsidkaren har sitt säte, sitt huvudkontor eller sin verksamhet, inklusive en filial, agentur eller annan etablering.

3. Ett alternativt tvistlösningsorgan är inrättat

— om det drivs av en fysisk person, på den plats där alternativt tvistlösning genomförs,

— om organet drivs av en juridisk person eller en sammanslutning av fysiska eller juridiska personer, på den plats där den juridiska personen eller sammanslutningen av fysiska eller juridiska personer bedriver alternativt tvistlösning eller har sitt säte,

— om det drivs av en myndighet eller ett annat offentligt organ, på den plats där myndigheten eller det offentliga organet har sitt säte.

KAPITEL II

TILLGÅNG TILL OCH TILLÄMPLIGA KRAV FÖR ALTERNATIVA TVISTLÖSNINGSORGAN OCH ALTERNATIVA TVISTLÖSNINGSFÖRFARANDEN

Artikel 5

Tillgång till alternativa tvistlösningsorgan och -förfaranden

1. Medlemsstaterna ska underlätta konsumenternas tillgång till alternativa tvistlösningsförfaranden och se till att sådana tvister som omfattas av detta direktiv och som inbegriper en näringsidkare som är etablerad på deras respektive territorium kan hänskjutas till ett alternativt tvistlösningsorgan som uppfyller kraven i detta direktiv.

2. Medlemsstaterna ska se till att alternativa tvistlösningsorgan

a) har en webbplats som uppdateras regelbundet och ger parterna lättillgänglig information om det alternativa tvistlösningsförfarandet och även ger konsumenterna möjlighet att lämna in klagomål och de begärda dokumenten online,

b) på parternas begäran ger dem den information som avses i led a via ett varaktigt medium,

c) i förekommande fall ger konsumenten möjlighet att lämna in ett klagomål offline,

d) möjliggör utbyte av uppgifter mellan parterna på elektronisk väg eller i förekommande fall per post,

e) tar emot både inhemska och gränsöverskridande tvister, inklusive tvister som omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 524/2013, och

f) när de hanterar tvister som omfattas av detta direktiv, vidtar nödvändiga åtgärder för att se till att behandlingen av personuppgifter uppfyller kraven för skydd av personuppgifter i den nationella lagstiftning som genomför direktiv 95/46/EG i den medlemsstat där det alternativa tvistlösningsorganet är etablerat.

3. Medlemsstaterna får fullgöra sin skyldighet enligt punkt 1 genom att se till att det inrättas ett kompletterande alternativt tvistlösningsorgan, som är behörigt att hantera sådana tvister som avses i den punkten för vilkas lösning inget befintligt alternativt tvistlösningsorgan är behörigt. Medlemsstaterna får också fullgöra denna skyldighet genom att anlita alternativa tvistlösningsorgan som är etablerade i en annan medlemsstat eller regionala, gränsöverskridande eller paneuropeiska tvistlösningsorgan, där näringsidkare från olika medlemsstater omfattas av samma alternativa tvistlösningsorgan, utan att detta påverkar medlemsstaternas ansvar för att säkerställa fullständig täckning samt tillgång till alternativa tvistlösningsorgan.

4. Det står medlemsstaterna fritt att tillåta alternativa tvistlösningsorgan att behålla eller införa förfarandemässiga regler som tillåter dem att avstå från att hantera en tvist med motiveringen att

- a) konsumenten inte har försökt kontakta den berörda näringsidkaren för att diskutera klagomålet och i första hand försöka lösa frågan direkt med näringsidkaren,
- b) tvisten saknar grund eller inleds av okynne,
- c) tvisten hanteras eller har tidigare hanterats av ett annat alternativt tvistlösningsorgan eller av en domstol,
- d) klagomålets värde understiger eller överstiger ett på förhand fastställt tröskelbelopp,
- e) konsumenten har inte lämnat in klagomålet till det alternativa tvistlösningsorganet inom en fastställd tidsfrist, vilken inte får fastställas till mindre än ett år efter den dag då konsumenten lämnade in klagomålet till näringsidkaren,
- f) hanteringen av en sådan tvist skulle på annat sätt allvarligt hindra det alternativa tvistlösningsorganet från att fungera effektivt.

Om ett alternativt tvistlösningsorgan i enlighet med sina förfaranderegler inte kan behandla ett klagomål som har hänskjutits till det, ska det alternativa tvistlösningsorganet inom tre veckor efter det att klagomålet mottogs tillhandahålla båda parter en motivering till varför det inte kan hantera tvisten.

Sådana förfaranderegler får inte väsentligen försämra konsumenternas tillgång till alternativa tvistlösningsförfaranden, inklusive vid gränsöverskridande tvister.

5. Medlemsstaterna ska se till att alternativa tvistlösningsorgan som tillåts att på förhand fastställa tröskelbelopp för att begränsa tillgången till alternativa tvistlösningsförfaranden inte fastställer dessa tröskelbelopp på en sådan nivå att de väsentligen försämrar konsumenternas tillgång till de alternativa tvistlösningsorganens behandling av klagomål.

6. Om ett alternativt tvistlösningsorgan i enlighet med förfaranderegler i punkt 4 inte kan behandla ett klagomål som har hänskjutits till det, ska det inte krävas av en medlemsstat att den säkerställer att konsumenten kan lämna in sitt klagomål till ett annat tvistlösningsorgan.

7. Om ett alternativt tvistlösningsorgan som hanterar tvister inom en specifik näringsgren är behörigt att hantera tvister som rör en näringsidkare som är verksam inom den näringsgrenen och som inte är medlem av den organisation eller sammanslutning som bildar eller finansierar det alternativa tvistlösningsorganet, ska medlemsstaten anses ha fullgjort sin skyldighet enligt punkt 1 även i förhållande till tvister som rör den näringsidkaren.

Artikel 6

Sakkunskap, oberoende och opartiskhet

1. Medlemsstaterna ska se till att de fysiska personer som ansvarar för alternativ tvistlösning har nödvändig sakkunskap och är oberoende och opartiska. Detta ska garanteras genom att det säkerställs att dessa personer

- a) har nödvändiga kunskaper och färdigheter inom alternativ eller rättslig lösning av konsumenttvister samt allmän kännedom om lagen,
- b) utses för en så lång mandatperiod att oberoendet för deras handlande kan säkerställas och inte kan avsättas utan skälig grund,
- c) inte är underkastade instruktioner av någondera parten eller parternas företrädare,
- d) får ersättning på ett sätt som inte är kopplat till resultatet av förfarandet,
- e) utan onödigt dröjsmål underrättar det alternativa tvistlösningsorganet om alla omständigheter som kan påverka eller kan anses påverka deras oberoende och opartiskhet eller ge upphov till en intressekonflikt med någondera parten i den tvist de ombeds lösa. Skyldigheten att meddela sådana förhållanden ska bestå under hela det alternativa tvistlösningsförfarandet. Den ska inte vara tillämplig när det alternativa tvistlösningsorganet bara omfattar en fysisk person.

2. Medlemsstaterna ska se till att alternativa tvistlösningsorgan har inrättat förfaranden som under de omständigheter som avses i punkt 1 e säkerställer att

- a) den berörda fysiska personen ersätts med en annan fysisk person, som ska få i uppgift att genomföra det alternativa tvistlösningsförfarandet, eller i annat fall
- b) den berörda fysiska personen avstår från att genomföra det alternativa tvistlösningsförfarandet och det alternativa tvistlösningsorganet föreslår om möjligt parterna att de hänskjuter tvisten till ett annat alternativt tvistlösningsorgan som är behörigt att hantera tvisten, eller i annat fall
- c) parterna underrättas om omständigheterna och den berörda fysiska personen endast tillåts att fortsätta att genomföra tvistlösningsförfarandet, om parterna inte har invänt mot detta efter det att de underrättats om omständigheterna och om rätten att invända.

Denna punkt ska inte påverka tillämpningen av artikel 9.2 a.

När det alternativa tvistlösningsorganet endast omfattar en fysisk person ska endast leden b och c i första stycket i denna punkt tillämpas.

3. Om medlemsstaterna beslutar att de förfaranden som avses i artikel 2.2 a får betraktas som alternativa tvistlösningsförfaranden enligt detta direktiv, ska de se till att dessa förfaranden, utöver de allmänna kraven i punkterna 1 och 5, uppfyller följande specifika krav:

- a) De fysiska personer som ansvarar för tvistlösningen utses av eller ingår i ett kollegium bestående av ett lika stort antal företrädare för konsumentorganisationer och företrädare för näringsidkaren, och utses genom ett öppet förfarande.
- b) De fysiska personer som ansvarar för tvistlösningen utses för en mandatperiod på minst tre år, så att det kan säkerställas att deras handlande är oberoende.
- c) De fysiska personer som ansvarar för tvistlösningen förpliktar sig att inte arbeta för näringsidkaren eller en yrkesorganisation eller näringslivsorganisation i vilken näringsidkaren är medlem under en period av tre år efter det att de har upphört att tillhöra tvistlösningsorganet.
- d) Tvistlösningsorganet har inte någon hierarkisk eller verksamhetsmässig koppling till näringsidkaren och är tydligt åtskilt från näringsidkarens operativa enheter och förfogar över en tillräcklig budget, som är åtskild från näringsidkarens allmänna budget, för att utföra sina uppgifter.

4. Om de fysiska personer som ansvarar för alternativ tvistlösning är anställda av eller enbart får ersättning av den yrkesorganisation eller näringslivsorganisation i vilken näringsidkaren är medlem, ska medlemsstaterna se till att de, utöver de allmänna kraven i punkterna 1 och 5, förfogar över en separat och särskilt öronmärkt budget som är tillräcklig för att de ska kunna utföra sina uppgifter.

Denna punkt ska inte tillämpas när de berörda fysiska personerna ingår i ett kollegium bestående av samma antal företrädare för den yrkesorganisation eller näringslivsorganisation de är anställda av eller får ersättning av och för konsumentorganisationer.

5. Om de fysiska personer som ansvarar för tvistlösning i ett alternativt tvistlösningsorgan bildar ett kollegium, ska medlemsstaterna se till att organet sörjer för att kollegiet består av ett lika stort antal företrädare för konsumentintressen och företrädare för näringsidkarintressen.

6. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska medlemsstaterna uppmantra de alternativa tvistlösningsorganen att tillhandahålla utbildning för fysiska personer med ansvar för alternativ

tvistlösning. Om sådan utbildning tillhandahålls, ska de behöriga myndigheterna övervaka de utbildningsplaner som upprättas av de alternativa tvistlösningsorganen på grundval av den information som lämnas till dem i enlighet med artikel 19.3 g.

Artikel 7

Öppenhet

1. Medlemsstaterna ska se till att de alternativa tvistlösningsorganen på sina webbplatser och på begäran på ett varaktigt medium samt på andra sätt som de anser lämpliga offentliggör tydlig och lättbegriplig information om

- a) kontaktuppgifter, inklusive postadress och e-postadress,
- b) att de alternativa tvistlösningsorganen ingår i den förteckning som har upprättats i enlighet med artikel 20.2,
- c) de fysiska personer som ansvarar för den alternativa tvistlösningen, hur de har utsetts och hur länge deras mandatperiod varar,
- d) sakkunskapen, opartiskheten och oberoendet hos de fysiska personer som ansvarar för den alternativa tvistlösningen, om de är anställda eller får ersättning enbart av näringsidkaren,
- e) deras medlemskap i nätverk av alternativa tvistlösningsorgan som underlättar lösning av gränsöverskridande tvister i tillämpliga fall,
- f) de typer av tvister som de är behöriga att hantera, inbegripet eventuella trösklar i tillämpliga fall,
- g) förfarandereglerna för tvistlösning och de grunder på vilka det alternativa tvistlösningsorganet får avstå från att hantera en viss tvist i överensstämmelse med artikel 5.4,
- h) på vilka språk klagomål kan lämnas in till det alternativa tvistlösningsorganet och på vilka språk det alternativa tvistlösningsförfarandet genomförs,
- i) de typer av regler som det alternativa tvistlösningsorganet kan använda som grund för tvistlösningen (t.ex. rättsregler, skälighetshänsyn eller uppförandekoder),
- j) eventuella förhandskrav som parterna måste uppfylla innan ett alternativt tvistlösningsförfarande kan inledas, bland annat kravet att konsumenten ska försöka lösa frågan direkt med näringsidkaren,
- k) huruvida parterna kan dra sig ur förfarandet,
- l) de eventuella kostnader som parterna ska stå för, inbegripet regler om fördelningen av kostnader vid förfarandets slut,

- m) den genomsnittliga längden på ett alternativt tvistlösningsförfarande,
- n) den rättsliga verkan av det alternativa tvistlösningsförfarandets resultat, inbegripet sanktionerna vid bristande efterlevnad i fråga om ett beslut med bindande verkan för parterna, i tillämpliga fall,
- o) det alternativa tvistlösningsförfarandets verkställbarhet, om det är relevant.

2. Medlemsstaterna ska se till att de alternativa tvistlösningsorganen på sina webbplatser och, på begäran, ett varaktigt medium samt på andra sätt som de anser lämpliga offentliggör årliga verksamhetsrapporter. Rapporterna ska innehålla följande information om både inhemska och gränsöverskridande tvister:

- a) Antalet mottagna tvister och de typer av klagomål som de avsåg.
- b) Eventuella systematiska eller betydande problem som ofta uppstår och leder till tvister mellan konsumenter och näringsidkare; sådan information får åtföljas av rekommendationer om hur sådana problem kan undvikas eller lösas i framtiden, för att höja näringsidkarnas standarder och underlätta utbytet av information och bästa praxis.
- c) Andelen tvister som det alternativa tvistlösningsorganet har avstått från att hantera och procentandelen för de olika grunderna för avståendet som avses i artikel 5.4.
- d) Vid de förfaranden som avses i artikel 2.2 a, procentandelen lösningar som föreslås eller fastställs till förmån för konsumenten och till förmån för näringsidkaren, samt tvister som lösts genom uppgörelse i godo.
- e) Procentandelen tvistlösningsförfaranden som har avbrutits och skälen till att de har avbrutits, om dessa är kända.
- f) Den genomsnittliga tid det har tagit att lösa tvister.
- g) I hur stor utsträckning resultaten av de alternativa tvistlösningsförfarandena har efterlevts, om detta är känt.
- h) Tvistlösningsorganensamarbete inom nätverk av alternativa tvistlösningsorgan som underlättar lösning av gränsöverskridande tvister, i tillämpliga fall.

Artikel 8

Effektivitet

Medlemsstaterna ska se till att alternativa tvistlösningsförfaranden är effektiva och uppfyller följande krav:

- a) Det alternativa tvistlösningsförfarandet är tillgängligt och lätt att få tillgång till både online och offline för båda parter, oberoende av var de befinner sig.

- b) Parterna har tillgång till förfarandet utan att behöva företräddas av en advokat eller ett juridiskt ombud, men förfarandet ska inte frånta parterna rätten till oberoende rådgivning eller till att när som helst under förfarandet låta sig företräddas eller bistås av tredje man.
- c) Det alternativa tvistlösningsförfarandet är kostnadsfritt eller tillgängligt mot en symbolisk avgift för konsumenterna.
- d) Det alternativa tvistlösningsorgan som har tagit emot klagomålet underrättar parterna i tvisten så snart det har tagit emot alla handlingar med relevant information rörande klagomålet.
- e) Resultatet av det alternativa tvistlösningsförfarandet görs tillgängligt inom en period av 90 kalenderdagar från den dag då det alternativa tvistlösningsorganet mottar den fullständiga klagomålsakten. För mycket komplexa tvister får det ansvariga alternativa tvistlösningsorganet skönsmässigt besluta att förlänga perioden på 90 kalenderdagar. Parterna ska informeras om förlängningar av denna period samt om hur lång tid det förväntas ta att lösa tvisten.

Artikel 9

Rättvisa

1. Medlemsstaterna ska se till att följande gäller vid alternativa tvistlösningsförfaranden:

- a) Parterna har inom rimlig tid möjlighet att framföra sin ståndpunkt, att av det alternativa tvistlösningsorganet få tillgång till argument, bevis, handlingar och sakförhållanden som den andra parten lägger fram och till eventuella yttranden och utlåtanden från experter samt att få möjlighet att kommentera dem.
- b) Parterna informeras om att de inte är skyldiga att låta sig företräddas av ett juridiskt ombud, men får söka oberoende rådgivning eller låta sig företräddas eller bistås av tredje man när som helst under förfarandet.
- c) Parterna meddelas resultatet av det alternativa tvistlösningsförfarandet skriftligen eller på ett varaktigt medium och får en redogörelse för grunderna för resultatet.

2. Vid alternativa tvistlösningsförfaranden som syftar till att lösa en tvist genom att en lösning föreslås, ska medlemsstaterna se till att följande gäller:

- a) Parterna tillåts dra sig ur förfarandet när som helst om de är missnöjda med förfarandets resultat eller gång. De ska informeras om denna rätt innan förfarandet inleds. Om nationella bestämmelser föreskriver obligatorisk medverkan i alternativa tvistlösningsförfaranden för näringsidkaren, ska denna punkt enbart vara tillämplig på konsumenten.

- b) Innan parterna godtar eller följer en föreslagen lösning, ska de underrättas om att
- i) de kan välja om de vill godta eller följa den föreslagna lösningen eller inte,
  - ii) medverkan i förfarandet inte utesluter möjligheten att söka prövning genom ett domstolsförfarande,
  - iii) den föreslagna lösningen kan skilja sig från ett avgörande av en domstol som tillämpar rättsregler.
- c) Innan parterna godtar eller följer en föreslagen lösning, ska de underrättas om den rättsliga verkan av att godta eller följa en sådan föreslagen lösning.
- d) Innan parterna godtar en föreslagen lösning eller en upp-
görelse i godo, ska de ges en rimlig betänketid.

3. När de alternativa tvistlösningsförfarandena i enlighet med nationell rätt fastställer att resultatet av förfarandet blir bindande för näringsidkaren så snart konsumenten har godtagit den föreslagna lösningen, ska artikel 9.2 tolkas så att den är tillämplig endast på konsumenten.

Artikel 10

Frihet

1. Medlemsstaterna ska se till att en överenskommelse mellan en konsument och en näringsidkare om att lämna in klagomål till ett alternativt tvistlösningsorgan inte är bindande för konsumenten, om den ingicks innan tvisten uppstod och den innebär att konsumenten berövas sin rätt att väcka talan inför domstol för att lösa tvisten.

2. Medlemsstaterna ska se till att alternativa tvistlösningsförfaranden som syftar till att lösa en tvist genom att ålägga parterna en lösning, endast är bindande för parterna om de informerades om dess bindande karaktär i förväg och uttryckligen godtog denna. Särskilt godtagande från näringsidkarens sida krävs inte, om nationella regler fastställer att lösningarna är bindande för näringsidkare.

Artikel 11

Legalitet

1. Medlemsstaterna ska se till att följande gäller vid alternativa tvistlösningsförfaranden som syftar till att lösa en tvist genom att en lösning åläggs konsumenten:

- a) I en situation där det inte föreligger någon lagkonflikt får den ålagda lösningen inte leda till att konsumenten fråntas det skydd som denne har enligt regler som inte kan avtalas bort enligt lagen i den medlemsstat där konsumenten och näringsidkaren har sin hemvist.

- b) I en situation där det föreligger en lagkonflikt och där den lag som är tillämplig på köpe- eller tjänsteavtalet ska fastställas enligt artikel 6.1 och 6.2 i förordning (EG) nr 593/2008, ska den lösning som fastställs av det alternativa tvistlösningsorganet inte leda till att konsumenten fråntas det skydd som denne har enligt regler som inte kan avtalas bort enligt lagen i den medlemsstat där denne har sin hemvist.

- c) I en situation där det föreligger en lagkonflikt och där den lag som är tillämplig på köpe- eller tjänsteavtalet ska fastställas enligt artikel 5.1–5.3 i Romkonventionen av den 19 juni 1980 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser, ska den lösning som fastställs av det alternativa tvistlösningsorganet inte leda till att konsumenten fråntas det skydd som denne har enligt regler som inte kan avtalas bort enligt lagen i den medlemsstat där denne har sin hemvist.

2. Vid tillämpning av denna artikel ska begreppet *hemvist* fastställas i enlighet med förordning (EG) nr 593/2008.

Artikel 12

Alternativa tvistlösningsförfarandens effekt på talefrister och preskriptionstider

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att parter som i syfte att söka lösa en tvist anlitar alternativa tvistlösningsförfaranden vilkas resultat inte är bindande, inte senare förhindras att inleda ett domstolsförfarande i förhållande till tvisten genom att talefristerna eller preskriptionstiderna löper ut under det alternativa tvistlösningsförfarandet.

2. Punkt 1 ska inte påverka bestämmelserna om talefrister och preskriptionstider i internationella överenskommelser som medlemsstaterna är part i.

KAPITEL III

INFORMATION OCH SAMARBETE

Artikel 13

Näringsidkares information till konsumenter

1. Medlemsstaterna ska se till att näringsidkare som är etablerade på deras territorium underrättar konsumenterna om det alternativa tvistlösningsorganet eller de alternativa tvistlösningsorgan som dessa näringsidkare omfattas av, när dessa näringsidkare åtar sig att eller är skyldiga att använda dessa organ för att lösa tvister med konsumenter. Informationen ska omfatta det berörda alternativa tvistlösningsorganets eller de berörda alternativa tvistlösningsorganens webbadress.

2. Den information som avses i punkt 1 ska tillhandahållas på ett tydligt, begripligt och lättillgängligt sätt på näringsidkarens webbplats, om en sådan finns, och i förekommande fall i de allmänna villkoren för köpe- eller tjänsteavtal mellan näringsidkaren och en konsument.

3. Medlemsstaterna ska se till att näringsidkaren, i sådana fall där en tvist mellan en konsument och en näringsidkare som är etablerad på deras territorium inte kunde lösas efter det att ett klagomål lämnades direkt till näringsidkaren av konsumenten, ger konsumenten den information som avses i punkt 1 samt meddelar om han kommer att anlita de relevanta alternativa tvistlösningsorganen för att lösa tvisten. Denna information ska tillhandahållas på papper eller något annat varaktigt medium.

Artikel 14

Bistånd till konsumenter

1. Medlemsstaterna ska se till att konsumenterna vid tvister som uppstår vid gränsöverskridande köpe- eller tjänsteavtal kan få bistånd med att få tillgång till det alternativa tvistlösningsorgan i en annan medlemsstat som är behörigt att hantera den gränsöverskridande tvisten.

2. Medlemsstaterna ska överlåta ansvaret för den uppgift som avses i punkt 1 till sina konsumentcentrum inom nätverket av europeiska konsumentcentrum, till konsumentorganisationer eller andra organ.

Artikel 15

Allmän information

1. Medlemsstaterna ska se till att alternativa tvistlösningsorgan, konsumentcentrum inom nätverket av europeiska konsumentcentrum och i förekommande fall de organ som har utsetts i enlighet med artikel 14.2 på sina webbplatser genom en länk till kommissionens webbplats och om möjligt på ett varaktigt medium i sina lokaler offentliggör den förteckning över alternativa tvistlösningsorgan som avses i artikel 20.4.

2. Medlemsstaterna ska uppmuntra relevanta konsumentorganisationer och näringslivsorganisationer att offentliggöra den förteckning över alternativa tvistlösningsorgan som avses i artikel 20.4 på sina webbplatser och på annat sätt som de anser lämpligt.

3. Kommissionen och medlemsstaterna ska se till att information om hur konsumenterna kan få tillgång till alternativa tvistlösningsförfaranden för att lösa tvister som omfattas av detta direktiv får lämplig spridning.

4. Kommissionen och medlemsstaterna ska vidta kompletterande åtgärder för att uppmuntra konsumentorganisationer och yrkesorganisationer att på unionsnivå och nationell nivå höja medvetenheten om de alternativa tvistlösningsorganen och deras förfaranden och främja yrkesfolks och konsumenters anlitan­de av alternativa tvistlösningsorgan. Dessa organ ska också uppmuntras att förse konsument­er med information om behö­riga alternativa tvistlösningsorgan, när de mottar klagomål från konsument­er.

Artikel 16

Samarbete och erfarenhetsutbyte mellan alternativa tvistlösningsorgan

1. Medlemsstaterna ska se till att de alternativa tvistlösningsorganen samarbetar för att lösa gränsöverskridande tvister och fortlöpande utbyter bästa praxis i fråga om reglering av både gränsöverskridande och inhemska tvister.

2. Kommissionen ska stödja och underlätta uppbyggande av nätverk av nationella alternativa tvistlösningsorgan samt utbyte och spridning av deras bästa praxis och deras erfarenheter.

3. Om det finns ett nätverk av alternativa tvistlösningsorgan som underlättar lösning av gränsöverskridande tvister inom en viss sektor i unionen, ska medlemsstaterna uppmuntra de alternativa tvistlösningsorgan som hanterar tvister inom sektorn att bli medlemmar i nätverket.

4. Kommissionen ska offentliggöra en förteckning med namn och kontaktuppgifter för de nätverk som avses i punkt 3. Kommissionen ska vid behov uppdatera denna förteckning.

Artikel 17

Samarbete mellan alternativa tvistlösningsorgan och nationella myndigheter med ansvar för tillämpning av unionsrättsakter om konsumentskydd

1. Medlemsstaterna ska säkerställa samarbete mellan alternativa tvistlösningsorgan och nationella myndigheter med ansvar för tillämpning av unionsrättsakter om konsumentskydd.

2. Detta samarbete ska i synnerhet omfatta ömsesidigt utbyte av information om metoder inom särskilda affärssektorer mot vilka konsument­er upprepade gånger har lämnat in klagomål. Det ska också omfatta teknisk bedömning och information från de nationella myndigheterna till de alternativa tvistlösningsorganen, om bedömningen eller informationen är nödvändig för hanteringen av enskilda tvister och redan finns tillgänglig.

3. Medlemsstaterna ska se till att det samarbete och ömsesidiga informationsutbyte som avses i punkterna 1 och 2 uppfyller kraven för skydd av personuppgifter i direktiv 95/46/EG.

4. Denna artikel ska inte påverka bestämmelser om sekretess för uppgifter om affärs- och driftsförhållanden som är tillämpliga för nationella myndigheter med ansvar för tillämpning av unionsrättsakter om konsumentskydd. De alternativa tvistlösningsorganen ska omfattas av tystnadsplikt eller andra likvärdiga skyldigheter beträffande sekretess som föreskrivs i lagstiftningen i den medlemsstat där de är inrättade.

KAPITEL IV

DE BEHÖRIGA MYNDIGHETERNAS OCH KOMMISSIONENS ROLL

Artikel 18

Utseende av behöriga myndigheter

1. Varje medlemsstat ska utse en behörig myndighet som ska utföra de uppgifter som avses i artiklarna 19 och 20. Varje medlemsstat får utse mer än en behörig myndighet. Om en medlemsstat gör detta, ska den bestämma vilken av de utsedda behöriga myndigheterna som ska vara den gemensamma kontaktpunkten för kommissionen. Varje medlemsstat ska meddela kommissionen vilken behörig myndighet eller i förekommande fall vilka behöriga myndigheter, inklusive den gemensamma kontaktpunkten, som den har utsett.

2. Kommissionen ska upprätta en förteckning över de behöriga myndigheter och i förekommande fall den gemensamma kontaktpunkt som den har fått meddelande om i enlighet med punkt 1 och offentliggöra förteckningen i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 19

Information som tvistlösningsorgan ska lämna till de behöriga myndigheterna

1. Medlemsstaterna ska se till att de tvistlösningsorgan som är etablerade på deras territorium och som avser att bli godkända som alternativa tvistlösningsorgan enligt detta direktiv och att bli förtecknade i enlighet med artikel 20.2 lämnar följande information till den behöriga myndigheten:

- a) Namn, kontaktuppgifter och webbadress.
- b) Information om organens struktur och finansiering, inklusive information om de fysiska personer som ansvarar för tvistlösning, ersättning, mandatperiod och av vem de är anställda.
- c) Förfaranderegler.
- d) Organens avgifter, i förekommande fall.
- e) De alternativa tvistlösningsförfarandenas genomsnittliga längd.
- f) Det eller de språk på vilka klagomål kan lämnas in och på vilka det alternativa tvistlösningsförfarandet kan genomföras.
- g) En redogörelse för de typer av tvister som omfattas av det alternativa tvistlösningsförfarandet.
- h) De grunder på vilka tvistlösningsorganet får avstå från att hantera en viss tvist i enlighet med artikel 5.4.

- i) En motiverad förklaring om huruvida organet kan anses vara ett alternativt tvistlösningsorgan som omfattas av detta direktiv och uppfyller krav som anges i kapitel II.

Om de uppgifter som avses i leden a–h ändras, ska de alternativa tvistlösningsorganen utan onödigt dröjsmål meddela den behöriga myndigheten dessa ändringar.

2. Om medlemsstaterna beslutar att tillåta sådana förfaranden som avses i artikel 2.2 a, ska de se till att de alternativa tvistlösningsorgan som tillämpar sådana förfaranden till den behöriga myndigheten, utöver de uppgifter som avses i punkt 1, lämnar de uppgifter som krävs för bedömningen av deras efterlevnad av de specifika ytterligare krav på oberoende och öppenhet som anges i artikel 6.3.

3. Medlemsstaterna ska se till att de alternativa tvistlösningsorganen vartannat år lämnar information till de behöriga myndigheterna om

- a) antalet mottagna tvister och de typer av klagomål som de avsåg,
- b) procentandelen alternativa tvistlösningsförfaranden som avbröts innan ett resultat kunde nås,
- c) den genomsnittliga tid det tog att lösa de mottagna tvisterna,
- d) i hur stor utsträckning resultaten av de alternativa tvistlösningsförfarandena har efterlevts, om detta är känt,
- e) eventuella systematiska eller betydande problem som ofta uppstår och leder till tvister mellan konsumenter och näringsidkare; den information som lämnas i detta avseende kan åtföljas av rekommendationer om hur sådana problem kan undvikas eller lösas i framtiden,
- f) i förekommande fall, en bedömning av hur effektivt samarbetet är inom nätverk av alternativa tvistlösningsorgan som underlättar lösning av gränsöverskridande tvister,
- g) i förekommande fall, den utbildning som ges fysiska personer som ansvarar för alternativ tvistlösning i enlighet med artikel 6.6,
- h) en utvärdering av hur effektivt det alternativa tvistlösningsförfarande som organet erbjuder är och möjliga sätt att förbättra effektiviteten.

Artikel 20

De behöriga myndigheternas och kommissionens roll

1. Varje behörig myndighet ska, i synnerhet på grundval av den information den har fått i enlighet med artikel 19.1, bedöma huruvida de tvistlösningsorgan som anmäls till dem kan anses vara sådana alternativa tvistlösningsorgan som omfattas av detta direktiv och uppfyller kvalitetskraven i kapitel II och i de nationella bestämmelser genom vilka det genomförs, inbegripet nationella bestämmelser som går utöver kraven i detta direktiv, i överensstämmelse med unionsrätten.

2. Varje behörig myndighet ska på grundval av den bedömning som avses i punkt 1 upprätta en förteckning över de alternativa tvistlösningsorgan som har anmälts till den och som uppfyller kraven i punkt 1.

Förteckningen ska omfatta följande uppgifter:

- a) Namn, kontaktuppgifter och webbadresser för de alternativa tvistlösningsorgan som avses i första stycket.
- b) Organens avgifter, i förekommande fall.
- c) Det eller de språk på vilka klagomål kan lämnas in och på vilka det alternativa tvistlösningsförfarandet kan genomföras.
- d) De typer av tvister som omfattas av det alternativa tvistlösningsförfarandet.
- e) De sektorer och tvistkategorier som omfattas av varje alternativt tvistlösningsorgan.
- f) Behovet av parternas eller deras ombuds fysiska närvaro, i förekommande fall, inbegripet en förklaring från det alternativa tvistlösningsorganet om huruvida det alternativa tvistlösningsförfarandet bedrivs eller kan bedrivas som ett muntligt eller skriftligt förfarande.
- g) Huruvida resultatet av förfarandet är bindande eller inte.
- h) De grunder på vilka tvistlösningsorganet får avstå från att hantera en viss tvist i enlighet med artikel 5.4.

Varje behörig myndighet ska sända den förteckning som avses i första stycket i denna punkt till kommissionen. Om de behöriga myndigheterna får meddelande om ändringar i enlighet med artikel 19.1 andra stycket, ska den förteckningen uppdateras utan onödigt dröjsmål och uppgifterna i fråga meddelas kommissionen.

Om ett tvistlösningsorgan som är förtecknat som alternativt tvistlösningsorgan enligt detta direktiv inte längre uppfyller kraven i punkt 1, ska den berörda behöriga myndigheten kontakta tvistlösningsorganet och ange vilka krav som tvistlösningsorganet inte uppfyller samt uppmana det att omedelbart se till att det uppfyller kraven. Om det alternativa tvistlösningsorganet efter en period på tre månader fortfarande inte uppfyller de krav som avses i punkt 1, ska den behöriga myndigheten stryka det alternativa tvistlösningsorganet från den förteckning som avses i första stycket i den här punkten. Den förteckningen ska uppdateras utan onödigt dröjsmål och uppgifterna i fråga ska meddelas kommissionen.

3. Om en medlemsstat har utsett fler än en behörig myndighet, ska förteckningen och de uppdateringar som avses i punkt 2 meddelas kommissionen av den gemensamma kontaktpunkt

som avses i artikel 18.1. Förteckningen och uppdateringarna ska avse alla alternativa tvistlösningsorgan som har inrättats i medlemsstaten i fråga.

4. Kommissionen ska upprätta en förteckning över de alternativa tvistlösningsorgan som den har fått meddelande om i enlighet med punkt 2 och uppdatera förteckningen, när den får meddelande om ändringar. Kommissionen ska offentliggöra förteckningen och uppdateringarna av den på sin webbplats och på ett varaktigt medium. Kommissionen ska översända den förteckningen och dess uppdateringar till de behöriga myndigheterna. Om en medlemsstat har utsett en gemensam kontaktpunkt i enlighet med artikel 18.1 ska kommissionen översända den förteckningen och dess uppdateringar till den gemensamma kontaktpunkten.

5. Varje behörig myndighet ska offentliggöra en konsoliderad förteckning över de alternativa tvistlösningsorgan som avses i punkt 4 på sin webbplats, genom att tillhandahålla en länk till relevant webbplats hos kommissionen. Dessutom ska varje behörig myndighet offentliggöra den konsoliderade förteckningen på ett varaktigt medium.

6. Senast den 9 juli 2018 och därefter vart fjärde år ska varje behörig myndighet offentliggöra en rapport om de alternativa tvistlösningsorganens utveckling och om hur de fungerar och översända rapporten till kommissionen. I rapporten ska man särskilt

- a) fastställa bästa praxis för de alternativa tvistlösningsorganens arbete,
- b) med stöd av statistik i förekommande fall påpeka brister som hindrar de alternativa tvistlösningsorganen från att fungera som avsett vid både inhemska och gränsöverskridande tvister,
- c) i förekommande fall lägga fram rekommendationer om hur de alternativa tvistlösningsorganen kan fås att fungera mer ändamålsenligt och effektivt.

7. Om en medlemsstat har utsett mer än en behörig myndighet i enlighet med artikel 18.1 ska den rapport som avses i punkt 6 i den här artikeln offentliggöras av den gemensamma kontaktpunkt som avses i artikel 18.1. Rapporten ska avse alla alternativa tvistlösningsorgan som har inrättats i medlemsstaten.

KAPITEL V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 21

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa regler för sanktioner för överträdelser av de nationella bestämmelser som har antagits särskilt i enlighet med artikel 13 och vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att se till att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Artikel 22

Ändring av förordning (EG) nr 2006/2004

I bilagan till förordning (EG) nr 2006/2004 ska följande punkt läggas till:

- "20. Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU av den 21 maj 2013 om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister (EUT L 165, 18.6.2013, s 63.): artikel 13."

Artikel 23

Ändring av direktiv 2009/22/EG

I bilaga I till direktiv 2009/22/EG ska följande punkt läggas till:

- "14. Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU av den 21 maj 2013 om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister (EUT L 165, 18.6.2013, s 63.): artikel 13."

Artikel 24

Meddelande

1. Senast den 9 juli 2015 ska medlemsstaterna meddela kommissionen följande uppgifter:

- a) I förekommande fall, namn på och kontaktuppgifter för de organ som har utsetts i enlighet med artikel 14.2.
- b) De behöriga myndigheterna, inklusive i förekommande fall den gemensamma kontaktpunkt som har utsetts i enlighet med artikel 18.1.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om eventuella ändringar av dessa uppgifter.

2. Senast den 9 januari 2016 ska medlemsstaterna sända en första förteckning enligt artikel 20.2 till kommissionen.

3. Kommissionen ska översända de uppgifter som avses i punkt 1 a till medlemsstaterna.

Artikel 25

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 9 juli 2015 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 26

Rapport

Kommissionen ska senast den 9 juli 2019 och därefter vart fjärde år lägga fram en rapport om tillämpningen av detta direktiv för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. I rapporten ska utvecklingen och användningen av alternativa tvistlösningsorgan och konsekvenserna av detta direktiv för konsumenter och näringsidkare beaktas, särskilt konsumenternas kunskaper och omfattningen av näringsidkarnas användning. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändring av detta direktiv.

Artikel 27

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 28

Adressat

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdad i Strasbourg den 21 maj 2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

L. CREIGHTON

Ordförande

BESLUT

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS BESLUT nr 529/2013/EU

av den 21 maj 2013

om bokföringsregler för utsläpp och upptag av växthusgaser till följd av verksamheter i samband med markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk och om information beträffande åtgärder som rör dessa verksamheter

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av förslaget till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Sektorn markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (LULUCF) är för unionen en nettosänka som tar upp en mängd växthusgaser från atmosfären som motsvarar en betydande andel av unionens sammanlagda utsläpp av växthusgaser. LULUCF-verksamhet orsakar antropogena utsläpp och upptag av växthusgaser till följd av förändringar i mängden kol som lagras i vegetation och mark samt utsläpp av andra växthusgaser än koldioxid. Den ökade hållbara användningen av avverkade träprodukter kan i hög grad begränsa utsläppen i och förbättra upptaget av växthusgaser från atmosfären.

Utsläpp och upptag av växthusgaser som härrör från LULUCF-sektorn räknas inte med när det gäller att uppnå unionens mål att minska utsläppen av växthusgaser med 20 % fram till 2020 i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG av den 23 april 2009 om medlemsstaternas insatser för att minska sina växthusgasutsläpp i enlighet med gemenskapens åtaganden om minskning av växthusgasutsläppen till 2020 ⁽³⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen ⁽⁴⁾, men de räknas delvis med när det gäller att uppnå unionens kvantifierade åtaganden för utsläpps begränsning och utsläppsminskning i enlighet med artikel 3.3 i Kyotoprotokollet till Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (UNFCCC), som godkändes genom rådets beslut 2002/358/EG ⁽⁵⁾.

- (2) När det gäller utvecklingen mot ett konkurrenskraftigt växthusgassnålt samhälle 2050 bör det finnas en helhetsyn på all markanvändning, och LULUCF bör hanteras inom ramen för unionens klimatpolitik.

- (3) Enligt beslut nr 406/2009/EG ska kommissionen bedöma formerna för att införa utsläpp och upptag från verksamheter som har samband med LULUCF i unionens åtagande om utsläppsminskningar, och säkerställa varaktighet och miljöintegritet för sektorn samt korrekt övervakning och bokföring av de berörda utsläppen och upptagen. I detta beslut bör man därför som ett första steg fastställa bokföringsregler som är tillämpliga på utsläpp och upptag av växthusgaser från LULUCF-sektorn, och därigenom bidra till framtagandet av politik för inbegripandet, på lämpligt sätt, av LULUCF-sektorn i unionens åtagande om utsläppsminskning samtidigt som hänsyn tas till miljöförhållanden i unionens olika regioner, däribland länder med stor skogsareal. För att säkerställa att kollagren bevaras och utökas under tiden bör det i detta beslut också fastställas att medlemsstaterna ska lämna information om sina LULUCF-åtgärder för att begränsa eller minska utsläppen och för att bibehålla eller öka LULUCF-sektorns upptag.

⁽³⁾ EUT L 140, 5.6.2009, s. 136.

⁽⁴⁾ EUT L 275, 25.10.2003, s. 32.

⁽⁵⁾ Rådets beslut 2002/358/EG av den 25 april 2002 om godkännande, på Europeiska gemenskapens vägnar, av Kyotoprotokollet till Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar, och gemensamt fullgörande av åtaganden inom ramen för detta (EGT L 130, 15.5.2002, s. 1).

⁽¹⁾ EUT C 351, 15.11.2012, s. 85.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 12 mars 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 22 april 2013.

- (4) I detta beslut bör det fastställas skyldigheter för medlemsstaterna vad gäller tillämpningen av dessa bokföringsregler och tillhandahållande av information om deras LULUCF-åtgärder. Där bör inte fastställas några bokförings- eller rapporteringsskyldigheter för privata parter.
- (5) I beslut 16/CMP.1 av partskonferensen i dess funktion som Kyotoprotokollets partsmöte, som antogs vid mötet i UNFCCC:s elfte partskonferens i Montreal i december 2005, och i beslut 2/CMP.7 av partskonferensen i dess funktion som Kyotoprotokollets partsmöte, som antogs vid mötet i UNFCCC:s sjuttonde partskonferens i Durban i december 2011, fastställs bokföringsregler för LULUCF-sektorn från och med en andra åtagandeperiod inom ramen för Kyotoprotokollet. Det här beslutet bör stå i full överensstämmelse med de besluten för att säkerställa samstämmighet mellan unionens interna regler och de definitioner, villkor, regler och riktlinjer som har överenskommit inom UNFCCC för att undvika all överlappning av den nationella rapporteringen. Det här beslutet bör också återspegla särdragen hos unionens LULUCF-sektor samt de skyldigheter som uppkommer genom att unionen är en enskild part i UNFCCC och Kyotoprotokollet.
- (6) De bokföringsregler som ska tillämpas på unionens LULUCF-sektor bör inte generera någon ytterligare administrativ börda. Det bör därför inte föreligga någon skyldighet att i de rapporter som lämnas in i enlighet med dessa regler inkludera information som inte krävs enligt vad som har överenskommit vid UNFCCC:s partskonferens och Kyotoprotokollets partsmöte.
- (7) LULUCF-sektorn kan på flera sätt bidra till att begränsa klimatförändringarna, i synnerhet när det gäller att minska utsläpp och att bibehålla och utöka sänkor och kollager. För att åtgärder som i synnerhet syftar till ökad koldioxidlagring ska vara effektiva är det helt avgörande med långsiktigt stabila och anpassningsbara kolpooler.
- (8) Bokföringsreglerna för LULUCF bör avspegla de insatser som görs inom jordbruks- och skogsbrukssektorerna för att förstärka bidraget till utsläppsminskningen från de förändringar som görs i användningen av markresurserna. Detta beslut bör innehålla bestämmelser om bokföringsregler som ska vara obligatoriska för verksamheterna nybeskogning, återbeskogning, avskogning och skogsbruk och för verksamheterna bruk av betesmark och bruk av åkermark, med förbehåll för specifika bestämmelser med syftet att förbättra medlemsstaternas rapporterings- och bokföringssystem under den första bokföringsperioden. Detta beslut bör också innehålla bestämmelser om bokföringsregler som ska tillämpas på frivillig basis för förnyelse av vegetation och dränering och restaurering av våtmarker. För detta ändamål bör kommissionen rationalisera och förbättra utdatan från unionsdatabaserna (Eurostat-Lucas, EEA-Corine Land Cover m.fl.) i vilka relevant information hanteras, för att hjälpa medlemsstaterna att fullgöra sina bokföringsskyldigheter, i synnerhet vad gäller bruk av åkermark och bruk av betesmark och, där sådan finns, frivillig bokföring av förnyelse av vegetation och dränering och restaurering av våtmarker.
- (9) För att säkerställa den miljömässiga integriteten i de bokföringsregler som är tillämpliga på unionens LULUCF-sektor bör dessa regler baseras på de bokföringsprinciper som fastställs i beslut 2/CMP.7, beslut 2/CMP.6 av partskonferensen i dess funktion som Kyotoprotokollets partsmöte, som antogs vid mötet i UNFCCC:s sextonde partskonferens i Cancun i december 2010 och beslut 16/CMP.1. Medlemsstaterna bör när de upprättar och upprätthåller sin bokföring säkerställa riktighet, fullständighet, konsistens, jämförbarhet och transparens när det gäller den relevanta information som används vid beräkning av utsläpp och upptag från LULUCF-sektorn i enlighet med den vägledning som ges i tillämpliga riktlinjer från den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) för nationella växthusgasinventeringar, inklusive metoder för redovisning av utsläpp av andra växthusgaser än koldioxid som antagits inom ramen för UNFCCC.
- (10) De bokföringsregler som grundar sig på besluten 2/CMP.7 och 16/CMP.1 möjliggör inte bokföring av den substitutionseffekt som uppstår vid användning av averkade träprodukter som bränsle och material, eftersom detta skulle innebära dubbel bokföring. Sådan användning kan dock på ett betydelsefullt sätt bidra till att begränsa klimatförändringarna och därför får den information om LULUCF-åtgärder som medlemsstater lämnar inbegripa åtgärder för ersättning av sådana material och energiråvaror som förorsakar stora utsläpp av växthusgaser med biomassa. På så sätt skulle politiken bli mer konsekvent.
- (11) En solid bas för framtida politiskt beslutsfattande och optimering av markanvändning i unionen kräver lämpliga investeringar. För att se till att man prioriterar investeringar inom nyckelkategorier bör medlemsstater i inledningsskedet få undanta vissa kolpooler från bokföring. På lång sikt bör man dock eftersträva en mer heltäckande sektorsbokföring som innefattar all mark, alla reservoarer och alla gaser.
- (12) Bokföringsreglerna bör säkerställa att bokföringen på ett korrekt sätt återspeglar antropogena förändringar i utsläpp och upptag. Därför bör detta beslut innehålla bestämmelser om användning av särskilda metoder för olika LULUCF-verksamheter. Utsläpp och upptag i samband med nybeskogning, återbeskogning och avskogning är ett resultat av direkt människoskapad omvandling av mark och bör därför redovisas i sin helhet. Utsläpp och

upptag i samband med bruk av betesmark, bruk av åkermark, förnyelse av vegetation samt dränering och restaurering av våtmarker bokförs samtliga genom tillämpning av ett basår i syfte att beräkna förändringar i utsläpp och upptag. Utsläpp och upptag från skogsbruk beror emellertid på ett antal naturliga omständigheter, åldersklassfördelning och tidigare och nuvarande förvaltningsmetoder. Det är inte möjligt att genom användning av ett basår återspegla dessa faktorer och de cykliska effekter som blir följden för utsläpp och upptag eller deras årsvariation. Bokföringsreglerna för beräkning av förändringar i utsläpp och upptag bör i stället innehålla bestämmelser om referensnivåer för att utesluta effekterna av naturliga och landsspecifika särdrag. Referensnivåerna utgör uppskattningar av de årliga nettoutsläppen och nettoupptagen till följd av skogsbruk inom en medlemsstats territorium för de år som ingår i varje enskild bokföringsperiod och bör fastställas på ett sätt som medger insyn i enlighet med besluten 2/CMP.6 och 2/CMP.7. De referensnivåer som avses i det här beslutet bör vara desamma som de som godkänns genom UNFCCC-processerna. Om en medlemsstat får tillgång till bättre metoder eller uppgifter avseende fastställandet av referensnivån bör medlemsstaten göra de tekniska korrigeringar som är lämpliga för att inbegripa effekterna av de nya beräkningarna på bokföringen för skogsbruk.

Bokföringsreglerna bör innehålla bestämmelser om en övre gräns för de upptag för skogsbruk som får tas med i bokföringen. Om bokföringsreglerna för skogsverksamhet inom ramen för internationella processer inom området ändras bör man överväga att uppdatera bokföringsreglerna för skogsverksamhet i detta beslut, i syfte att säkerställa konsekvens med de ändringarna.

- (13) Bokföringsreglerna bör på lämpligt sätt återspegla det positiva bidraget från upptag av växthusgaser i trä och träbaserade produkter och bidra till en ökad användning av skogen som en resurs inom ramen för ett hållbart skogsbruk och till en ökad användning av träprodukter.
- (14) Enligt kapitel 4.1.1 i IPCC-riktlinjerna om goda metoder för markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk är det god praxis för länder att utöver minimiskogsarealen ange den minimibredd som de kommer att tillämpa vid fastställandet av skog och markenheter som är föremål för nybeskognings-, återbeskognings- och avskogningsverksamhet. Konsekvens mellan den definition som varje medlemsstat använder vid rapporteringen inom ramen för UNFCCC och Kyotoprotokollet och detta beslut bör säkerställas.
- (15) Bokföringsreglerna bör säkerställa att medlemsstaterna i sin bokföring återger förändringarna i reservoaren av avverkade träprodukter när de äger rum, för att skapa incitament för att använda avverkade träprodukter med långa livscykler. Den första ordningens nedbrytningsfunktion som ska tillämpas på utsläpp från avverkade träprodukter bör därför motsvara ekvation 12.1 i IPCC-riktlinjerna från 2006 för nationella växthusgasinventeringar och de berörda standardvärdena för halveringstider bör baseras på tabell 3a.1.3 i IPCC-riktlinjerna från 2003 om goda metoder för markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk. Medlemsstaterna bör ha möjlighet att använda landsspecifika metoder och värden för halveringstider i stället, under förutsättning att de är i överensstämmelse med de senast antagna IPCC-riktlinjerna.
- (16) Eftersom årsvariationerna i utsläpp och upptag av växthusgaser från jordbruksverksamheter är mycket mindre än för skogsbruksverksamheter bör medlemsstaterna redovisa utsläpp och upptag av växthusgaser från bruk av åkermark och bruk av betesmark i förhållande till basåret eller basperioden.
- (17) Dränering och restaurering av våtmarker omfattar utsläpp från torvmarker som lagrar mycket stora mängder kol. Utsläppen från torvmarker som håller på att utarmas och torrläggas utgör uppskattningsvis 5 % av de globala utsläppen av växthusgaser och stod för 3,5–4 % av unionens utsläpp 2010. Så fort tillämpliga IPCC-riktlinjer har överenskommit på internationell nivå bör unionen därför sträva efter att på internationell nivå nå framsteg i frågan, med siktet inställt på en överenskommelse inom UNFCCC:s eller Kyotokoprotokollets organ i fråga om skyldigheten att upprätta och upprätthålla årsredovisningar av utsläpp och upptag från verksamheter inom kategorierna dränering och restaurering av våtmarker och i syfte att ta med denna skyldighet i det globala klimatavtal som ska ingås senast 2015.
- (18) Naturliga störningar, som skogsbränder, insekts- och sjukdomsangrepp, extrema väderhändelser och geologiska störningar som är utom kontroll för och inte väsentligen påverkas av en medlemsstat, kan leda till tillfälliga utsläpp av växthusgaser inom LULUCF-sektorn eller orsaka en återföring till atmosfären av tidigare upptag. Eftersom återföringen också kan vara en följd av skogsskötselbeslut om exempelvis avverkning eller plantering av träd bör det i detta beslut säkerställas att antropogen överföring av upptag alltid återspeglas på korrekt sätt i LULUCF-bokföringen. Dessutom bör detta beslut ge medlemsstaterna en begränsad möjlighet att från sin LULUCF-bokföring utesluta utsläpp som sker till följd av störningar i samband med nybeskogning, återbeskogning och skogsbruk och som är utanför deras kontroll, genom användning av bakgrunds nivåer och marginaler i enlighet med beslut 2/CMP.7. Medlemsstaterna får dock inte tillämpa dessa bestämmelser på ett sådant sätt att det leder till otillbörlig underbokföring.

- (19) Rapporteringsregler för växthusgasutsläpp och annan information som är relevant för klimatförändringarna, däribland information om LULUCF-sektorn, omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 av den 21 maj 2013 om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen⁽¹⁾ och omfattas därför inte av detta beslut. Medlemsstaterna bör med tanke på sina i detta beslut angivna skyldigheter följa dessa övervaknings- och rapporteringsregler.
- (20) Redovisning på årsbasis av LULUCF-bokföring skulle göra bokföringen felaktig och otillförlitlig på grund av årsvariationer i utsläpp och upptag, behovet av att ofta göra nya beräkningar av vissa rapporterade uppgifter och den långa tid som krävs för att förändrade förvaltningsmetoder inom jordbruk och skogsbruk ska få effekt på mängden kol som lagras i vegetation och mark. Därför bör det i detta beslut föreskrivas bokföring som grundar sig på en längre period.
- (21) Medlemsstaterna bör lämna information om sina nuvarande och framtida LULUCF-åtgärder och ange nationellt lämpliga åtgärder för att begränsa eller minska utsläppen från och bibehålla eller öka upptagen inom LULUCF-sektorn. Denna information bör innehålla vissa inslag enligt vad som fastställs i detta beslut. För att främja bästa metoder och synergier med annan politik och andra åtgärder med koppling till skog och jordbruk bör dessutom en vägledande förteckning över åtgärder som också får ingå i den lämnade informationen fastställas i bilagan till detta beslut. Kommissionen får ge vägledning i syfte att underlätta utbyte av jämförbar information.
- (22) När de utarbetar eller genomför sina LULUCF-åtgärder kan medlemsstaterna, när det är lämpligt, undersöka huruvida det finns möjligheter att främja investeringar inom jordbruket.
- (23) Befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt bör delegeras till kommissionen med avseende på uppdatering av definitionerna i detta beslut i överensstämmelse med ändringar i definitioner som har antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen; ändring av bilaga I för att lägga till eller ändra bokföringsperioder för att se till att dessa perioder dels motsvarar relevanta perioder som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen, dels stämmer överens med de bokföringsperioder som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen och som är tillämpliga på unionens åtaganden om utsläppsminskningar inom andra sektorer; ändring av bilaga II med uppdaterade referensnivåer enligt bestämmelserna i detta beslut; ändring av den information som

föreskrivs i bilaga III med hänsyn till ändringar av definitioner som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen; ändring av bilaga V i enlighet med ändringar i definitioner som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen samt ändring av informationskraven för de bokföringsregler för naturliga störningar som fastställs i detta beslut för att återspegla ändringar i akter som har antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ. Det är av särskild vikt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. Kommissionen bör, då den förbereder och utarbetar delegerade akter, se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.

- (24) Eftersom målen för detta beslut, nämligen att fastställa bokföringsregler för utsläpp och upptag av växthusgaser till följd av LULUCF-verksamheter och att medlemsstaterna ska tillhandahålla information om sina LULUCF-åtgärder, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva på grund av deras karaktär och de därför, på grund av åtgärdens omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. Vid vidtagande av åtgärder bör unionen respektera medlemsstaternas behörighet vad gäller skogspolitik. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta beslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

I detta beslut fastställs bokföringsregler som är tillämpliga på utsläpp och upptag av växthusgaser till följd av aktiviteter inom markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (LULUCF), som ett första steg på vägen mot att när det är lämpligt inbegripa dessa verksamheter i unionens åtaganden om utsläppsminskning. Det fastställs inte några bokförings- eller rapporteringsskyldigheter för privata parter. I beslutet föreskrivs en skyldighet för medlemsstaterna att lämna information om sina LULUCF-åtgärder i syfte att begränsa eller minska utsläppen och upprätthålla eller öka upptagen.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta beslut avses med:
  - a) *utsläpp*: antropogena utsläpp av växthusgaser till atmosfären från källor.

⁽¹⁾ Se sidan 13 i detta nummer av EUT.

- b) *upptag*: antropogena upptag av växthusgaser från atmosfären i sänkor.
- c) *nybeskogning*: direkt, människoskapad omvandling av mark som inte har varit beskogad på minst 50 år till skog genom plantering, frösådd och/eller människounderstödd självsådd, där omvandlingen har skett efter den 31 december 1989.
- d) *återbeskogning*: direkt, människoskapad omvandling av mark som inte är skog till skog genom plantering, frösådd och/eller människounderstödd självsådd, vilken är begränsad till mark som har varit skog men som upphörde att vara skog före den 1 januari 1990 och som omvandlats tillbaka till skog efter den 31 december 1989.
- e) *avskogning*: direkt, människoskapad omvandling av skog till mark som inte är skog, där omvandlingen har skett efter den 31 december 1989.
- f) *skogsbruk*: varje verksamhet som är en följd av ett system av metoder som är tillämpligt på en skog och som inverkar på skogens ekologiska, ekonomiska eller sociala funktioner.
- g) *bruk av åkermark*: varje verksamhet som är en följd av ett system av metoder som är tillämpligt på mark på vilken jordbruksgrödor odlas och på mark som är uttagen eller tillfälligt inte används för odling av jordbruksgrödor.
- h) *bruk av betesmark*: varje verksamhet som är en följd av ett system av metoder som är tillämpligt på mark som används för animalieproduktion och som syftar till att styra eller påverka mängden och typen av vegetation och animalier som produceras.
- i) *förnyelse av vegetation*: varje direkt, människoskapad verksamhet som syftar till att öka kollagret på en plats som omfattar minst 0,05 hektar genom ökad vegetation, förutsatt att verksamheten inte utgör nybeskogning eller återbeskogning.
- j) *kollager*: den mängd kol som lagras i en kolpool.
- k) *dränering och restaurering av våtmarker*: varje verksamhet som är en följd av ett system för dränering och restaurering av mark som har dränerats och/eller restaurerats efter den 31 december 1989, som omfattar minst 1 hektar och som innehåller organiska jordarter, förutsatt att verksamheten inte utgör någon annan verksamhet för vilken bokföring upprättas och upprätthålls i enlighet med artikel 3.1, 3.2 och 3.3, och där dräneringen är en direkt människoskapad sänkning av markens grundvattennivå och restaureringen är en direkt människoskapad delvis eller fullständig neutralisering av dräneringen.
- l) *källa*: varje process, verksamhet eller mekanism som frigör en växthusgas, en aerosol eller en föregångare till en växthusgas till atmosfären.
- m) *sänka*: varje process, verksamhet eller mekanism som avlägsnar en växthusgas, en aerosol eller en föregångare till en växthusgas från atmosfären.
- n) *kolpool*: ett helt eller en del av ett biogeokemiskt område eller system inom en medlemsstats territorium, inom vilket kol, en föregångare till en växthusgas som innehåller kol eller en växthusgas som innehåller kol lagras.
- o) *föregångare till en växthusgas*: en kemisk förening som deltar i de kemiska reaktioner som producerar någon av de växthusgaser som förtecknas i artikel 3.4.
- p) *avverkad träprodukt*: produkter från avverkade trädelar som avlägsnats från avverkningsplatsen.
- q) *skog*: markområde som definieras med hjälp av de minimivärden som anges i bilaga V för respektive medlemsstat för areal, krontäckning eller likvärdig slutenhet och potentiell trädhöjd i mogen ålder på den plats där träden växer. Skog inbegriper områden med träd, inbegripet grupper av unga naturligt växande träd, planteringar som ännu inte har uppnått de minimivärden för krontäckning eller likvärdig slutenhet eller de minimivärden för trädhöjd som anges i bilaga V, samt inklusive områden där det för tillfället till följd av mänskliga ingripanden, t.ex. avverkning, eller av naturliga orsaker inte finns några träd, men som normalt sett ingår i skogsområdet och väntas återgå till skog.
- r) *krontäckning*: den andel av ett visst område som är täckt av den vertikala projektionen av träd Kronans omkrets, uttryckt i procent.
- s) *slutenhet*: tätheten av stående och växande träd på skogsbevuxen mark, mätt enligt en metod som har fastställts av medlemsstaten.
- t) *naturliga störningar*: icke-antropogena händelser eller omständigheter som orsakar betydande utsläpp i skogar och som ligger utom den berörda medlemsstatens kontroll, förutsatt att medlemsstaten, även efter det att händelserna inträffat eller omständigheterna uppstått, objektivt sett inte kan begränsa deras effekt på utsläppen i någon betydande omfattning.
- u) *bakgrundsnivå*: de genomsnittliga utsläpp som orsakas av naturliga störningar under en viss tidsperiod, med undantag för avvikande värden, och som beräknats i enlighet med artikel 9.2.
- v) *halveringstid*: det antal år det tar för mängden kol som lagras i en kategori avverkade träprodukter att minska till halva sitt ursprungliga värde.

- w) *omedelbar koldioxidavgång*: en bokföringsmetod där det förutsätts att hela den mängd kol som är lagrad i avvertrade träprodukter frisläpps till atmosfären vid tidpunkten för avverkning.
- x) *förtida avverkning*: varje avverkningsverksamhet för tillvaratagande av timmer som åtminstone delvis går att använda och som kommer från markområden som har påverkats av en naturlig störning.

2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 12 för att ändra definitionerna i punkt 1 i den här artikeln i syfte att säkerställa konsekvens mellan dessa definitioner och eventuella ändringar av tillämpliga definitioner som har antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen.

3. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 12 för att ändra bilaga V i syfte att uppdatera de i den bilagan förtecknade värdena i överensstämmelse med ändringar av definitioner som avser de aspekter som anges i bilaga V vilka antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen.

Artikel 3

Skyldighet att upprätta och upprätthålla LULUCF-bokföring

1. För varje bokföringsperiod som fastställs i bilaga I ska medlemsstaterna upprätta och upprätthålla bokföring som korrekt redovisar samtliga utsläpp och upptag till följd av verksamheter inom deras eget territorium som ingår i följande kategorier:

- Nybeskogning.
- Återbeskogning.
- Avskogning.
- Skogsbruk.

2. Från och med den bokföringsperiod som börjar den 1 januari 2021 ska medlemsstaterna upprätta och upprätthålla årsredovisningar som korrekt redovisar samtliga utsläpp och upptag till följd av de verksamheter inom deras eget territorium som ingår i följande kategorier:

- Bruk av åkermark.
- Bruk av betesmark.

För årsredovisningarna av utsläpp och upptag från bruk av åkermark och bruk av betesmark ska följande gälla för bokföringsperioden 1 januari 2013–31 december 2020:

a) Från och med 2016 till och med 2018 ska medlemsstaterna senast den 15 mars varje år rapportera till kommissionen om system som tagits i bruk eller som tas fram för att uppskatta utsläpp och upptag från bruk av åkermark och bruk av betesmark. Medlemsstaterna bör rapportera hur dessa system överensstämmer med IPCC:s metoder och UNFCCC:s rapporteringskrav i fråga om utsläpp och upptag av växthusgaser.

b) Medlemsstaterna ska, under perioden före den 1 januari 2022, senast den 15 mars varje år tillhandahålla och till kommissionen lämna in preliminära, icke-bindande årsuppskattningar av utsläpp och upptag från bruk av åkermark och bruk av betesmark, med användande av IPCC:s metoder där det är lämpligt. Medlemsstaterna bör i alla fall använda den metod som beskrivs som "Tier 1" (nivå 1) i de tillämpliga IPCC-riktlinjerna. Medlemsstaterna uppmuntras att använda dessa uppskattningar för att kartlägga nyckelkategorier och ta fram landsspecifika Tier 2- och Tier 3-nyckelmetoder som ger tillförlitliga och korrekta bedömningar av utsläpp och upptag.

c) Medlemsstaterna ska senast den 15 mars 2022 lämna in sina slutliga årsuppskattningar för bokföring av bruk av åkermark och bruk av betesmark.

d) En medlemsstat får begära ett undantag för att förlänga den tidsfrist som avses i led c i de fall där det av minst ett av följande skäl inte rimligen är möjligt att fastställa de slutliga uppskattningarna för bokföring av bruk av åkermark och bruk av betesmark inom de tidsramar som anges i den här punkten:

- Den begärda bokföringen kan av tekniska skäl endast åstadkommas stegvis på ett sätt som överskrider tidsramarna.
- Det skulle bli oproportionerligt kostsamt att slutföra bokföringen inom tidsramen.

Medlemsstater som önskar omfattas av undantaget ska till kommissionen lämna in en motiverad begäran senast den 15 januari 2021.

Kommissionen ska i de fall där den anser att begäran är berättigad bevilja ett undantag som gäller i högst tre kalenderår räknat från den 15 mars 2022. I annat fall ska kommissionen avslå begäran och ange skälen till sitt beslut.

Om det är nödvändigt får kommissionen begära att ytterligare information ska lämnas in inom en rimlig och angiven tidsperiod.

Begäran om undantag ska antas ha beviljats i de fall där kommissionen inte har gjort några invändningar inom sex månader efter att ha mottagit medlemsstatens ursprungliga begäran eller den kompletterande informationen.

3. För varje bokföringsperiod som anges i bilaga I får medlemsstaterna även upprätta och upprätthålla bokföring som korrekt redovisar utsläpp och upptag till följd av förnyelse av vegetation samt av dränering och restaurering av våtmarker.

4. Den bokföring som avses i punkterna 1, 2 och 3 ska omfatta utsläpp och upptag av följande växthusgaser:

a) Koldioxid (CO₂).

b) Metan (CH₄).

c) Dikväveoxid (N₂O).

5. Medlemsstaterna ska i sin bokföring inbegripa varje verksamhet som avses i punkterna 1, 2 och 3, för vilken bokföring upprättas och upprätthålls i enlighet med detta beslut, från och med att verksamheten inleds eller från och med den 1 januari 2013, beroende på vilket som infaller senare.

Artikel 4

Allmänna bokföringsregler

1. Medlemsstaterna ska i den bokföring som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3 ange utsläpp med ett plustecken (+) och upptag med ett minustecken (-).

2. Medlemsstaterna ska när de upprättar och upprätthåller sin bokföring säkerställa riktighet, fullständighet, konsistens, jämförbarhet och transparens när det gäller relevant information vid beräkning av utsläpp och upptag med avseende på de verksamheter som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3.

3. För att undvika att de räknas dubbelt ska utsläpp och upptag från någon verksamhet som ingår i flera av de verksamhetskategorierna som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3 enbart redovisas i en kategori.

4. Medlemsstaterna ska på grundval av tydliga och kontrollerbara uppgifter fastställa på vilka markområden det bedrivs en verksamhet som ingår i någon av de kategorier som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3. De ska se till att alla sådana markområden går att identifiera i bokföringen för den berörda kategorin.

5. Medlemsstaterna ska i den bokföring som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3 notera varje förändring i kollagret i följande kolpooler:

a) Biomassa ovan jord.

b) Biomassa under jord.

c) Förna.

d) Död ved.

e) Organiskt kolinnehåll i marken.

f) Avverkade träprodukter.

Medlemsstaterna får emellertid välja att inte ta med förändringar i kollager i de kolpooler som anges i leden a–e i första stycket om kolpoolen inte är en källa. Medlemsstaterna får endast utgå från att en kolpool inte utgör någon källa om detta kan styrkas med hjälp av tydliga och kontrollerbara uppgifter.

6. Medlemsstaterna ska vid utgången av varje bokföringsperiod som avses i bilaga I färdigställa den bokföring som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3 genom att i den bokföringen ange den sammanlagda nettoutsläpps- och nettoupptagsbalansen under bokföringsperioden i fråga.

7. Medlemsstaterna ska åtminstone under den tid som detta beslut är i kraft på ett fullständigt och exakt sätt dokumentera alla uppgifter som de har använt för att fullgöra sina skyldigheter enligt detta beslut.

8. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 12 med avseende på ändringar av bilaga I i syfte att lägga till eller ändra bokföringsperioder för att se till att dessa bokföringsperioder dels motsvarar relevanta perioder som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen, dels stämmer överens med de bokföringsperioder som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen och som är tillämpliga på unionens åtaganden om utsläppsminskningar inom andra sektorer.

Artikel 5

Bokföringsregler för nybeskogning, återbeskogning och avskogning

1. Medlemsstaternas bokföring av nybeskogning och återbeskogning ska endast redovisa utsläpp och upptag som är följd av verksamheter som har bedrivits på sådana markområden som inte var skog den 31 december 1989. Medlemsstaterna får redovisa utsläpp från nybeskogning och återbeskogning på ett och samma bokföringskonto.

2. Medlemsstaternas bokföring ska redovisa nettoutsläpp och nettoupptag till följd av nybeskognings-, återbeskognings- och avskogningsverksamheter, i form av de sammanlagda utsläppen och upptagen för varje år i bokföringsperioden i fråga, på grundval av tydliga och kontrollerbara uppgifter.

3. Medlemsstaterna ska upprätthålla bokföring för utsläpp från och upptag i mark som enligt artikel 4.4 ingår i någon av verksamhetskategorierna nybeskogning, återbeskogning och avskogning oavsett om sådan verksamhet fortfarande bedrivs på det markområdet.

4. Varje medlemsstat ska fastställa skogsarealen med användning av samma arealbedömningsenhet som anges i bilaga V vid beräkningar avseende nybeskognings-, återbeskognings- och avskogningsverksamheter.

Artikel 6

Bokföringsregler för skogsbruk

1. Medlemsstaterna ska bokföra de utsläpp och upptag som orsakas av skogsbruksverksamheter genom att beräkna utsläpp och upptag för varje bokföringsperiod som anges i bilaga I, minus det värde som erhålls när antalet år i den bokföringsperioden multipliceras med den referensnivå som anges för dem i bilaga II.

2. När resultatet av den beräkning för en bokföringsperiod som avses i punkt 1 är negativt ska medlemsstaterna i sin bokföring för skogsbruk inbegripa sammanlagda utsläpp och upptag på högst motsvarande 3,5 % av en medlemsstats utsläpp under det basår eller den basperiod som anges i bilaga VI, enligt de uppgifter som lämnats till UNFCCC i den medlemsstatens motsvarande rapport som antagits i enlighet med tillämpliga CMP-beslut om basår eller basperiod för den andra åtagandeperioden inom ramen för Kyotoprotokollet, exklusive utsläpp och upptag från de verksamheter som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3, multiplicerat med antalet år i den bokföringsperioden.

3. Medlemsstaterna ska se till att de beräkningsmetoder som de tillämpar för sin bokföring av skogsbruksverksamheter är förenliga med bilaga II till beslut 2/CMP.6 och stämmer överens med de beräkningsmetoder som tillämpats för beräkningen av de referensnivåer som anges i bilaga II i fråga om åtminstone

- a) kolpooler och växthusgaser,
- b) områden som omfattas av skogsbruk,
- c) avverkade träprodukter,
- d) naturliga störningar.

4. Senast ett år efter utgången av varje enskild bokföringsperiod ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om ändrade referensnivåer. Dessa referensnivåer ska vara identiska med dem som fastställts genom akter som godkänts av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller ska, om sådana akter saknas, beräknas i enlighet med det förfarande och de metoder som anges i tillämpliga beslut som antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen.

5. Om de tillämpliga bestämmelserna i besluten 2/CMP.6 eller 2/CMP.7 ändras ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om ändrade referensnivåer som avspeglar dessa ändringar senast sex månader efter det att ändringarna har antagits.

6. Om bättre metoder avseende de uppgifter som används vid fastställandet av den referensnivå som anges i bilaga II blir tillgängliga för en medlemsstat, eller om det sker betydande förbättringar i kvaliteten på de uppgifter som är tillgängliga för en medlemsstat, ska den berörda medlemsstaten göra de tekniska korrigeringar som är lämpliga för att inbegripa effekterna av de nya beräkningarna på bokföringen för skogsbruk. Dessa tekniska korrigeringar ska vara identiska med alla eventuella sådana korrigeringar som godkänts inom ramen för granskningsprocessen inom UNFCCC, i enlighet med beslut 2/CMP.7. Den berörda medlemsstaten ska underrätta kommissionen om dessa korrigeringar senast som en del av sitt inlämnande inom ramen för artikel 7.1 d i förordning (EU) nr 525/2013.

7. Med avseende på tillämpningen av punkterna 4, 5 och 6 ska medlemsstaterna fastställa de årliga utsläppsmängder som uppstår till följd av naturliga störningar och som tagits med i deras reviderade referensnivåer samt ange hur de uppskattat dessa mängder.

8. Kommissionen ska kontrollera informationen om de reviderade referensnivåer som avses i punkterna 4 och 5 och de tekniska korrigeringar som avses i punkt 6, i syfte att säkerställa konsekvens mellan den information som skickats in till UNFCCC och den information som medlemsstaterna har underrättat kommissionen om.

9. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 12 för att uppdatera referensnivåerna i bilaga II om en medlemsstat ändrar sin referensnivå enligt punkterna 4 och 5 efter det att den har godkänts genom UNFCCC-förfarandena.

10. Medlemsstaterna ska i sin bokföring av skogsbruk redovisa effekten av eventuella ändringar av bilaga II för den berörda bokföringsperioden i sin helhet.

Artikel 7

Bokföringsregler för avverkade träprodukter

1. Varje medlemsstat ska i sin bokföring enligt artikel 3.1, 3.2 och 3.3 redovisa utsläpp och upptag till följd av ändringar i reservoaren av avverkade träprodukter, inklusive utsläpp från avverkade träprodukter som före den 1 januari 2013 avlägsnades från dess skogar. Utsläpp från avverkade träprodukter som redan bokförts inom ramen för Kyotoprotokollet under perioden 2008–2012 på grundval av omedelbar koldioxidavgång ska undantas.

2. I bokföring enligt artikel 3.1, 3.2 och 3.3 för avverkade träprodukter ska medlemsstaterna, med användning av den första ordningens nedbrytningsfunktion och de standardhalveringstider som anges i bilaga III, redovisa utsläpp och upptag till följd av ändringar i reservoaren av avverkade träprodukter som ingår i följande kategorier:

- a) Papper.
- b) Träskivor.
- c) Sågade trävaror.

Medlemsstaterna får komplettera dessa kategorier med uppgifter om bark, förutsatt att de tillgängliga uppgifterna är tydliga och kontrollerbara. Medlemsstaterna får också använda sig av landspecifika delkategorier för alla dessa kategorier. Medlemsstaterna får använda landspecifika metoder och halveringstider i stället för de metoder och standardhalveringstider som anges i bilaga III, förutsatt att dessa metoder och tider fastställs på grundval av tydliga och kontrollerbara uppgifter och att de använda metoderna är minst lika detaljerade och exakta som de som anges i bilaga III.

När det gäller exporterade avverkade träprodukter avser landspecifika uppgifter landspecifika halveringstider och användningen av avverkade träprodukter i importlandet.

För avverkade träprodukter som släpps ut på marknaden inom unionen får medlemsstaterna inte använda landspecifika halveringstider som avviker från de halveringstider som den importerande medlemsstaten använder i sin bokföring enligt artikel 3.1, 3.2 och 3.3.

Träprodukter från avverkning i samband med avskogning ska bokföras på grundval av omedelbar koldioxidavgång.

3. Om medlemsstaterna i sin bokföring enligt artikel 3.1, 3.2 och 3.3 redovisar utsläpp av koldioxid (CO₂) från avverkade träprodukter på deponier för fast avfall ska bokföringen grunda sig på omedelbar koldioxidavgång.

4. Om medlemsstaterna i sin bokföring redovisar utsläpp från avverkade träprodukter som har avverkats för energiändamål ska de även göra detta på grundval av omedelbar koldioxidavgång.

Medlemsstater får, enbart i informationssyfte, i sitt inlämnande ta med uppgifter om den andel trä som används för energiändamål som importerats från ett tredjeland samt ursprungsländerna för sådant trä.

5. Importerade avverkade träprodukter ska oberoende av ursprung inte bokföras av den importerande medlemsstaten. En medlemsstat ska därför endast ange utsläpp och upptag från avverkade träprodukter i sin bokföring om dessa utsläpp och upptag härrör från avverkade träprodukter som har avlägsnats

från markområden som ingår i dess bokföring enligt artikel 3.1, 3.2 och 3.3.

6. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 12 för att revidera de uppgifter som anges i bilaga III för att återspegla ändringar i akter som har antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ eller organ som inrättats enligt avtal som bygger på eller ersätter de avtalen.

Artikel 8

Bokföringsregler för bruk av åkermark, bruk av betesmark, förnyelse av vegetation samt dränering och restaurering av våtmarker

1. I bokföringen för bruk av åkermark och bruk av betesmark ska varje medlemsstat återspegla utsläpp och upptag till följd av dessa verksamheter beräknade som utsläpp och upptag under varje bokföringsperiod som anges i bilaga I, minus det värde som erhålls när antalet år i den bokföringsperioden multipliceras med medlemsstatens utsläpp och upptag till följd av dessa verksamheter under basåret, i enlighet med vad som anges i bilaga VI.

2. Om en medlemsstat väljer att upprätta och upprätthålla bokföring för förnyelse av vegetation och/eller dränering och restaurering av våtmarker ska medlemsstaten tillämpa den beräkningsmetod som anges i punkt 1.

Artikel 9

Bokföringsregler för naturliga störningar

1. Om de villkor som anges i punkterna 2 och 5 i denna artikel är uppfyllda får medlemsstaterna låta bli att ta med icke-antropogena utsläpp av växthusgaser från källor till följd av naturliga störningar i beräkningar som rör bokföringsskyldigheterna enligt artikel 3.1 a, b och d.

2. Om medlemsstaterna tillämpar punkt 1 i denna artikel ska de, i enlighet med den metod som anges i bilaga VII, beräkna en bakgrundsnivå för var och en av de verksamheter som avses i artikel 3.1 a, b och d. Det ska finnas en gemensam bakgrundsnivå för artikel 3.1 a och b. Alternativt får medlemsstaterna tillämpa en öppen och jämförbar landspecifik metod med hjälp av en sammanhållen och initialt komplett tidsserie av uppgifter, inbegripet för perioden 1990–2009.

3. Medlemsstaterna får i följande fall från sin LULUCF-bokföring, antingen årsvis eller vid slutet av bokföringsperioden i fråga, utesluta icke-antropogena utsläpp av växthusgaser från källor som överskrider den bakgrundsnivå som har beräknats i enlighet med punkt 2:

- a) Utsläppen överskrider med en viss marginal bakgrundsnivån under ett visst år inom bokföringsperioden. Om bakgrundsnivån beräknas i enlighet med den metod som anges i bilaga VII ska den marginalen vara två gånger standardavvikelsen för den tidsserie som används vid beräkningen av

bakgrundsnivån. Om bakgrundsnivån beräknas med en landsspecifik metod ska medlemsstaterna ange hur marginalen har fastställts i de fall där det behövs en sådan marginal. I alla metoder som används ska förväntningar på nettokrediter under bokföringsperioden undvikas.

b) Informationskraven i punkt 5 uppfylls och rapporteras av medlemsstaterna.

4. De medlemsstater som under ett visst år inom bokföringsperioden utesluter icke-antropogena utsläpp av växthusgaser från källor från naturliga störningar

a) ska under den återstående delen av bokföringsperioden från bokföringen utesluta alla senare upptag på markområden som påverkas av naturliga störningar och där de utsläpp som avses i punkt 3 har skett,

b) får inte utesluta utsläpp till följd av verksamheter avseende avverkning och förtida avverkning som skedde på de markområdena efter det att de naturliga störningarna inträffat,

c) får inte utesluta utsläpp till följd av föreskriven bränning som skedde på de markområdena under det aktuella året inom bokföringsperioden,

d) får inte utesluta utsläpp på markområden som varit föremål för avskogning efter det att naturliga störningar inträffat.

5. Medlemsstater får endast utesluta icke-antropogena utsläpp av växthusgaser från källor från naturliga störningar om de lämnar klar och tydlig information som styrker

a) att alla markområden som påverkats av naturliga störningar under det aktuella rapporteringsåret är identifierade, bland annat deras geografiska belägenhet samt året för och typerna av naturliga störningar,

b) att ingen avskogning har skett under den återstående delen av respektive bokföringsperiod på markområden som påverkades av naturliga störningar och beträffande vilka utsläpp uteslöts från bokföringen,

c) vilka kontrollerbara metoder och kriterier som kommer att användas för att identifiera avskogning på dessa markområden under de efterföljande åren inom bokföringsperioden,

d) vilka åtgärder medlemsstaten vidtog för att hantera eller begränsa de naturliga störningarnas effekter, när så är praktiskt möjligt,

e) vilka åtgärder medlemsstaten vidtog för att återställa de markområden som påverkades av de naturliga störningarna, när så är möjligt.

6. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 12 för att revidera de informationskrav som avses i punkt 5 i den här artikeln för att återspegla ändringar i akter som har antagits av UNFCCC:s eller Kyotoprotokollets organ.

Artikel 10

Information om LULUCF-åtgärder

1. Senast 18 månader efter inledningen av varje bokföringsperiod som anges i bilaga I ska medlemsstaterna utarbeta och till kommissionen översända information om sina nuvarande och framtida LULUCF-åtgärder i syfte att begränsa eller minska utsläpp och upprätthålla eller öka upptag till följd av de verksamheter som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3 i detta beslut, som ett fristående dokument eller som en tydligt identifierbar del av sina nationella strategier för växthusgassnål utveckling enligt artikel 4 i förordning (EU) nr 525/2013 eller av andra nationella strategier eller planer med LULUCF-koppling. Medlemsstaterna ska se till att samråd hålls med en rad olika intressenter. I de fall där en medlemsstat lämnar in sådan information som en del av strategierna för växthusgassnål utveckling inom ramen för förordning (EU) nr 525/2013 ska den tillämpliga tidtabell som anges i den förordningen gälla.

Informationen om LULUCF-åtgärder ska täcka hela den berörda bokföringsperiod som anges i bilaga I.

2. Medlemsstaterna ska lämna minst följande information om varje verksamhet som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3 i sin information om LULUCF-åtgärder:

a) En beskrivning av tidigare trender för utsläpp och upptag, om möjligt inbegripet historiska trender i den mån dessa rimligtvis kan återskapas.

b) Prognoser för utsläpp och upptag för bokföringsperioden.

c) En analys av potentialen för att begränsa eller minska utsläppen eller bibehålla eller öka upptagen.

d) En förteckning över de lämpligaste åtgärder för att beakta nationella omständigheter, som i förekommande fall inbegripes men inte är begränsade till de indikativa åtgärder som anges i bilaga IV, som medlemsstaterna planerar eller som ska genomföras för att uppfylla potentialen att begränsa klimatförändringarna, i de fall då denna har fastställts i den analys som avses i led c.

e) Befintlig och planerad politik för att genomföra de åtgärder som avses i led d, inklusive en kvantitativ eller kvalitativ beskrivning av åtgärdernas förväntade effekt på utsläpp och upptag, med beaktande av annan politik och andra åtgärder med koppling till LULUCF-sektorn.

f) Indikativa tidsplaner för att anta och genomföra de åtgärder som avses i led d.

3. Kommissionen får ge medlemsstaterna vägledning och tekniskt stöd i syfte att underlätta utbyte av information.

Kommissionen får i samråd med medlemsstaterna sammanfatta sina rön från alla medlemsstaters information om LULUCF-åtgärder för att underlätta utbytet av kunskap och bästa praxis mellan medlemsstaterna.

4. Medlemsstaterna ska när halva bokföringsperioden har gått och vid utgången av varje bokföringsperiod enligt bilaga I lämna en rapport till kommissionen om framstegen med genomförandet av sina LULUCF-åtgärder.

Kommissionen får offentliggöra en sammanfattande rapport på grundval av de rapporter som avses i första stycket.

Medlemsstaterna ska inom tre månader efter det att de till kommissionen lämnat in informationen om sina LULUCF-åtgärder och de rapporter som avses i första stycket göra dem tillgängliga för allmänheten.

Artikel 11

Översyn

Kommissionen ska se över bokföringsreglerna i detta beslut i enlighet med tillämpliga beslut antagna av UNFCCC:s eller Kyoto-protokollets organ, övrig unionsrätt eller, i avsaknad av sådana beslut, senast den 30 juni 2017, och i lämpliga fall lägga fram ett förslag för Europaparlamentet och rådet.

Artikel 12

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 2.2, 2.3, 4.8, 6.9, 7.6 och 9.6 ska ges till kommissionen för en period av åtta år från och med den 8 juli 2013. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av

åtta år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 2.2, 2.3, 4.8, 6.9, 7.6 och 9.6 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 2.2, 2.3, 4.8, 6.9, 7.6 och 9.6 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underlåtit kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 13

Ikraftträdande

Detta beslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 14

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 21 maj 2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

L. CREIGHTON

Ordförande

BILAGA I

DE BOKFÖRINGSPERIODER SOM AVSES I ARTIKEL 3.1

Bokföringsperiod	År
Första bokföringsperiod	1 januari 2013–31 december 2020

BILAGA II

DE REFERENSNIVÅER FÖR MEDLEMSSTATERNA SOM AVSES I ARTIKEL 6

Medlemsstat	Gg koldioxidekvivalenter (CO ₂) per år
Belgien	- 2 499
Bulgarien	- 7 950
Tjeckien	- 4 686
Danmark	409
Tyskland	- 22 418
Estland	- 2 741
Irland	- 142
Grekland	- 1 830
Spanien	- 23 100
Frankrike	- 67 410
Italien	- 22 166
Cypern	- 157
Lettland	- 16 302
Litauen	- 4 552
Luxemburg	- 418
Ungern	- 1 000
Malta	- 49
Nederländerna	- 1 425
Österrike	- 6 516
Polen	- 27 133
Portugal	- 6 830
Rumänien	- 15 793
Slovenien	- 3 171
Slovakien	- 1 084
Finland	- 20 466
Sverige	- 41 336
Förenade kungariket	- 8 268

BILAGA III

**FÖRSTA ORDNINGENS NEDBRYTNINGSFUNKTION OCH DE STANDARDHALVERINGSTIDER SOM AVSES
I ARTIKEL 7**

Första ordningens nedbrytningsfunktion, som inleds med $i = 1900$ och som fortsätter fram till innevarande år:

$$A) C(i + 1) = e^{-k} \cdot C(i) + \left[\left(\frac{1 - e^{-k}}{k} \right) \right] \cdot \text{Inflow}(i)$$

där $C(1900) = 0.0$

$$B) \Delta C(i) = C(i + 1) - C(i)$$

där

$i = \text{år}$

$C(i)$ = kollager i reservoaren av avverkade träprodukter i början av år i , Gg C

k = nedbrytningskonstant för första ordningens nedbrytning i enheter av år⁻¹ $k = \ln(2)/HL$, där HL är halveringstiden för reservoaren av avverkade träprodukter i antal år.)

$\text{Inflow}(i)$ = inflödet till reservoaren av avverkade träprodukter under år i , Gg C år⁻¹

$\Delta C(i)$ = förändring i kollager i reservoaren av avverkade träprodukter under år i , Gg C år⁻¹,

Standardhalveringstider (HL):

2 år för papper

25 år för träskivor

35 år för sågade trävaror

BILAGA IV

INDIKATIVA ÅTGÄRDER SOM FÅR INGÅ I DEN INFORMATION OM ÅTGÄRDER AVSEENDE MARKANVÄNDNING, FÖRÄNDRAD MARKANVÄNDNING OCH SKOGSBRUK SOM LÄMNAS IN ENLIGT ARTIKEL 10.2 d

- a) Åtgärder i samband med bruk av åkermark, för att t.ex.
- förbättra jordbruksmetoder genom att välja bättre sorter,
  - utöka växelbruk och undvika eller minska användningen av helträda,
  - förbättra hantering av näringsämnen, hantering av rester/jordbearbetning samt vattenförvaltning,
  - stimulera metoder för samodling mellan jordbruk och skogsbruk och potential för förändring av marktäcke (markanvändning).
- b) Åtgärder i samband med skötsel och förbättring av betesmark för att t.ex.
- förhindra att betesmark omvandlas till åkermark och att åkermark övergår till naturlig vegetation,
  - förbättra skötseln av betesmark genom att ändra intensiteten och tidpunkten för betesgången,
  - öka produktiviteten,
  - förbättra hanteringen av näringsämnen,
  - förbättra hanteringen av bränder,
  - införa lämpligare arter och framför allt arter med djupgående rötter.
- c) Åtgärder för att förbättra skötseln av organiska jordarter inom jordbruket, särskilt torvmossar, för att t.ex.
- stimulera till hållbara metoder för våtmarksslåtter,
  - stimulera till anpassning av jordbruksmetoder, t.ex. genom att minimera markstörningar eller extensiva metoder.
- d) Åtgärder för att förhindra dränering och stimulera restaurering av våtmarker.
- e) Åtgärder för befintliga eller delvis dränerade myrar för att t.ex.
- förhindra ytterligare dränering,
  - stimulera till restaurering av myrar,
  - förhindra bränder i torvmossar.
- f) Återställning av skadad mark.
- g) Åtgärder i samband med skogsbruksverksamheter, t.ex.
- nybeskogning och återbeskogning,
  - bevarande av kol i befintliga skogar,
  - förbättrad produktionen i befintliga skogar,
  - ökning av reservoaren av avvercade träprodukter,
  - förbättrat skogsbruk, bl.a. genom optimerad artsammansättning, skötsel och gallring samt markskydd.
- h) Förhindrande av avskogning.
- i) Förstärkt skydd mot naturliga störningar som bränder, skadegörare och stormar.
- j) Åtgärder för ersättning av sådana energiråvaror och material som förorsakar stora utsläpp av växthusgaser med avvercade träprodukter.
-

BILAGA V

AV MEDLEMSSTATER ANGIVNA MINIMIVÄRDEN FÖR AREAL, KRONTÄCKNING OCH TRÄDHÖJD
AVSEDDA FÖR DEFINIERING AV SKOG

Medlemsstat	Areal (ha)	Krontäckning i %	Trädhöjd (m)
Belgien	0,5	20	5
Bulgarien	0,1	10	5
Tjeckien	0,05	30	2
Danmark	0,5	10	5
Tyskland	0,1	10	5
Estland	0,5	30	2
Irland	0,1	20	5
Grekland	0,3	25	2
Spanien	1,0	20	3
Frankrike	0,5	10	5
Italien	0,5	10	5
Cypern			
Lettland	0,1	20	5
Litauen	0,1	30	5
Luxemburg	0,5	10	5
Ungern	0,5	30	5
Malta			
Nederländerna	0,5	20	5
Österrike	0,05	30	2
Polen	0,1	10	2
Portugal	1,0	10	5
Rumänien	0,25	10	5
Slovenien	0,25	30	2
Slovakien	0,3	20	5
Finland	0,5	10	5
Sverige	0,5	10	5
Förenade kungariket	0,1	20	2

BILAGA VI

BASÅR ELLER BASPERIOD

Medlemsstat	Basår
Belgien	1990
Bulgarien	1988
Tjeckien	1990
Danmark	1990
Tyskland	1990
Estland	1990
Irland	1990
Grekland	1990
Spanien	1990
Frankrike	1990
Italien	1990
Cypern	
Lettland	1990
Litauen	1990
Luxemburg	1990
Ungern	1985–87
Malta	
Nederländerna	1990
Österrike	1990
Polen	1988
Portugal	1990
Rumänien	1989
Slovenien	1986
Slovakien	1990
Finland	1990
Sverige	1990
Förenade kungariket	1990

BILAGA VII

BERÄKNING AV BAKGRUNDSNIVÅ FÖR NATURLIGA STÖRNINGAR

1. För beräkning av bakgrundsniån ska medlemsstaterna lämna information om historiska nivåer för utsläpp orsakade av naturliga störningar. I detta sammanhang ska medlemsstaterna
    - a) lämna information om den typ/de typer av naturliga störningar som medtagits i uppskattningen,
    - b) ta med samlade uppskattningar av årsutsläpp för dessa typer av naturlig störning för perioden 1990–2009, förtecknade per verksamhet enligt artikel 3.1,
    - c) styrka att konsekventa tidsserier garanteras i alla relevanta parametrar, inklusive minimiareal, metoder för utsläppsuppskattning, inbegripande av reservoarer och gaser.
  2. I de fall där medlemsstaten avser att tillämpa bestämmelserna om naturliga störningar ska bakgrundsniån för de verksamheter som anges i artikel 3.1 beräknas som medeltalet för tidsserien 1990–2009 med undantag för alla år där abnorma utsläppsnivåer registrerades, dvs. med undantag för alla avvikande värden. De avvikande värdena ska fastställas genom en upprepningsprocess som beskrivs på följande sätt:
    - a) Beräkna det aritmetiska genomsnittsvärdet och standardavvikelsen för hela tidsserien 1990–2009.
    - b) Uteslut från tidsserien alla år där de årliga utsläppen faller utanför två gånger standardavvikelsen från genomsnittet.
    - c) Beräkna på nytt det aritmetiska genomsnittsvärdet och standardavvikelsen för tidsserien 1990–2009 minus de år som uteslutits i led b.
    - d) Upprepa leden b och c till dess att inga avvikande värden står att finna.
-

II

(Icke-lagstiftningsakter)

BESLUT

EUROPEISKA RÅDETS BESLUT

av den 22 maj 2013

om antalet ledamöter i Europeiska kommissionen

(2013/272/EU)

EUROPEISKA RÅDET HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 17.5, och

av följande skäl:

- (1) Vid sina möten den 11 och 12 december 2008 och den 18 och 19 juni 2009 noterade Europeiska rådet det irländska folkets farhågor angående Lissabonfördraget och enades därför om att – förutsatt att Lissabonfördraget trädde i kraft – fatta ett beslut i enlighet med de nödvändiga rättsliga förfarandena om att kommissionen även i fortsättningen ska ha en ledamot från varje medlemsstat.
- (2) Beslutet om antalet ledamöter i kommissionen bör antas i god tid före utnämningen av den kommission som ska inleda sin verksamhet den 1 november 2014.
- (3) Konsekvenserna av detta beslut bör regelbundet ses över.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Kommissionen ska bestå av ett antal ledamöter, inklusive ordföranden och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, som motsvarar antalet medlemsstater.

Artikel 2

Europeiska rådet ska se över detta beslut med hänsyn till dess effekt på kommissionens verksamhet i tillräckligt god tid före antingen utnämningen av den första kommissionen efter anslutningsdagen för den trettionde medlemsstaten eller utnämningen av den kommission som efterträder den kommission som ska inleda sin verksamhet den 1 november 2014, beroende på vilket som inträffar först.

Artikel 3

Detta beslut träder i kraft dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Det ska tillämpas från och med den 1 november 2014.

Utfärdat i Bryssel den 22 maj 2013.

På Europeiska rådets vägnar

H. VAN ROMPUY

Ordförande

PRENUMERATIONSPRISER 2013 (exkl. moms, inkl. frakt och porto)

<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	1 300 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, pappersversion + årsutgåva på dvd	22 officiella EU-språk	1 420 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L-serien, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	910 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, månatlig (kumulativ) utgåva på dvd	22 officiella EU-språk	100 euro per år
Tillägg till <i>Europeiska unionens officiella tidning</i> (S-serien), meddelanden och offentliga kontrakt, dvd, 1 nummer per vecka	flerspråkig: 23 officiella EU-språk	200 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , C-serien – allmänna uttagningsprov	Antal språk beroende på uttagningsprov	50 euro per år

Europeiska unionens officiella tidning (EUT) ges ut på EU:s officiella språk, och det går att prenumerera på den i 22 olika språkversioner. Den består av två serier: L (lagstiftning) och C (meddelanden och upplysningar).

Varje språkversion kräver en separat prenumeration.

Enligt rådets förordning (EG) nr 920/2005 som offentliggjordes i EUT L 156 av den 18 juni 2005 är Europeiska unionens institutioner under en övergångsperiod inte skyldiga att avfatta och offentliggöra alla rättsakter på iriska. Den iriska utgåvan av EUT säljs därför separat.

En prenumeration på tillägget till EUT (S-serien: meddelanden och offentliga kontrakt) omfattar en flerspråkig dvd med alla de 23 officiella språkversionerna.

Prenumeranter på EUT kan på begäran få de olika bilagorna till tidningen. När en bilaga ges ut meddelas prenumeranterna detta genom ett "meddelande till läsarna" i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Försäljning och prenumeration

Prenumerationer på olika tidskrifter, såsom *Europeiska unionens officiella tidning*, kan beställas från någon av våra kommersiella distributörer. En lista över dessa finns på följande internetadress:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_sv.htm

Via EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) har du kostnadsfritt direkt tillgång till Europeiska unionens lagstiftning. På webbplatsen kan du söka i *Europeiska unionens officiella tidning* samt i fördrag, lagstiftning, rättspraxis och förberedande rättsakter.

Mer information om Europeiska unionen finns på <http://europa.eu>

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV